Hanna Lee

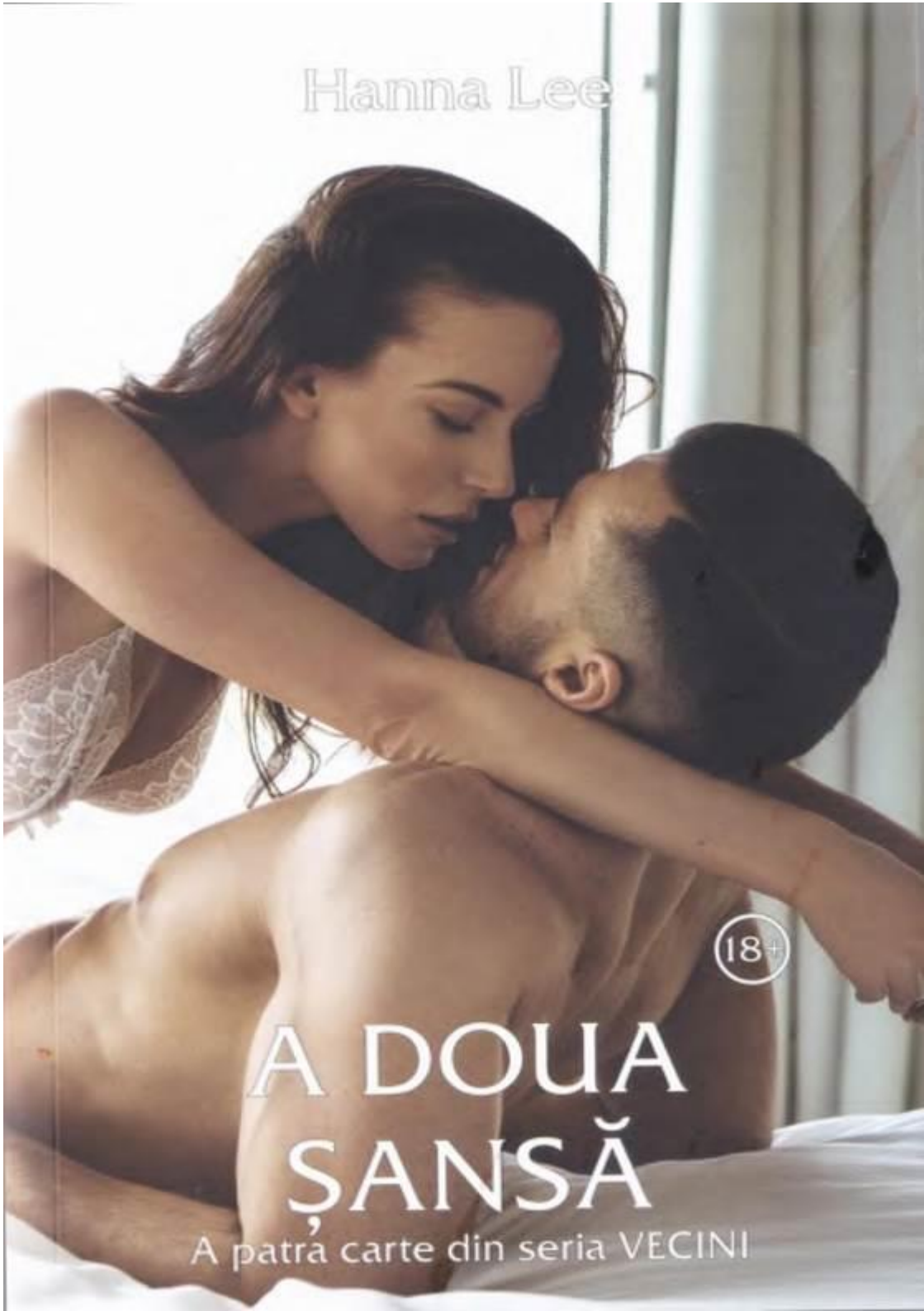

18+

A DOUA ȘANSĂ

A patra carte din seria VECINI

Aceasta nu este o poveste despre pasiune, ci despre iubire. Iubirea pură și ascunsă ani de zile.

Este povestea unei femei care rămâne văduvă și a unui bărbat care se simte vinovat de pierderea prietenului său. Dar, mai mult, se simte vinovat de sentimentele pe care le are pentru soția acestuia, încă din prima zi.

„— O să fiți judecați de unii, renegați de alții, dar împreună trebuie să treceți peste toate, pentru că ce aveți voi este mult prea unic pe lumea asta.

— Și dacă nu o să rezistăm presiunilor?

— Atunci povestea voastră o să aibă un final mai trist decât a fost începutul."

ISBN 978-606-9092-56-9

Hanna Lee

SERIA
VECINI

A doua șansă

STYLISHED
Timișoara 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
A doua şansă / Hanna Lee. Timişoara: Stylished, 2020
ISBN 978 – 606 – 9092 – 56 – 9

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+ 40) 727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Capitolul 1

Trecut

Niciodată nu îl vei cunoaşte cu adevărat
pe cel de lângă tine, mai ales
când nici el nu se cunoaşte pe sine.

Maria

Era cea mai frumoasă zi din cei douăzeci şi nouă de ani ai mei.

Aveam o rochie albă, simplă, lungă, fără umeri şi cu un decolteu decent, pierdut între sânii mari. Era strânsă pe talie şi cobora la fel pe şoldurile plinuţe, continuând mai jos cu o croială largă ce mă transforma într-o sirenă elegantă şi diafană, în ciuda formelor mele puţin mai conturate.

Părul tuns drept până la umeri îmi cădea în acea zi în onduleuri fine maronii pe lângă faţa ovală, iar machiajul elegant şi genele aplicate îmi făceau ochii căprui să capete o nuanţă suavă de verde, făcându-i să strălucească ca două faruri micuţe.

Sau poate că era fericirea din sufletul meu cea care se reflecta în privirea pierdută în reflexia oglinzii…

Sau poate că era doar imaginaţia mea în acel moment, orbită fiind de iubirea care mă înconjura. De iluzia promisiunilor de dragoste eternă ce aveau să îmi hrănească sufletul şi inima toată viaţa sau, cel puţin, până când moartea

ne va despărți, așa cum se spune.

Dar atunci eram prea fericită să văd altceva în afară de momentul meu perfect, de zâmbetele celor din jur, de prietenii și familia care îmi erau aproape în cadrul celui mai important eveniment al vieții mele de până atunci, dar mai ales, de bărbatul care îmi era alături în magia acelei seri importante și care făcea parte din viața mea de aproape trei ani.

Lumea mea era perfectă, iar eu eram fericită.

Iar Paul era în centrul acestei lumi minunate. Zâmbetul lui frumos m-a cucerit din prima clipă, delicatețea cu care îmi vorbea și cu care mă atingea m-a făcut să mă îndrăgostesc foarte repede și să mă simt împlinită alături de el.

Ne-am cunoscut la aniversarea unei prietene comune, petrecerea având loc într-un club select din capitală. Locul era destul de aglomerat, dar separeul unde ne aflam oferea destul spațiu pentru a ne desfășura. Clubul aparținea unui prieten de-al lui Paul, fost coleg de liceu cu care rămăsese în relații destul de bune, iar aniversata era iubita unui alt amic de-al lor, dar totodată o colegă de-a mea de serviciu, cu care mă înțelegeam foarte bine.

Eram o fată singură la momentul respectiv, dar ochii mei nu îl căutau pe alesul inimii, chiar dacă cei prezenți erau unul mai atrăgător ca altul, de parcă veniseră special să defileze prin fața mea, iar eu trebuia să dau note concurenților. Însă preferam să mă bucur de aniversarea la care eram prezentă, fără să atrag atenția cuiva, dorindu-mi să ajung acasă, unde mă simțeam mult mai confortabil decât în acest loc, care nu reprezenta stilul meu de viață de noapte,

iubindu-mi perna mai mult decât locurile aglomerate şi foarte gălăgioase.

Doar că, uitându-mă în jurul meu, mi-am dat seama că oricum nu eu eram cea care făcea parte din juriu, ci fetele cu talie subţire şi silicoane în sânii aproape dezgoliţi, care le dădeau târcoale şi le făceau ochi dulci acestora.

Unul dintre ei mi-a atras însă atenţia când i-am surprins privirea fixată pe mine, în ciuda prezenţei sexy de lângă el, care îi atingea subtil braţul în acel moment, dar el părea că nici nu o simte. Mâna ei nu se desprindea deloc de acel braţ gros, trecându-şi constant degetele şi unghiile pe el, chiar şi când cealaltă mână cu manichiură perfectă şi lungă ducea paharul cu picior subţire la buzele strident colorate. Dar el continua să mă privească, de parcă încerca să citească ceva scris cu cerneală invizibilă pe corpul meu, dar în acelaşi timp făcându-mă să simt că în clubul aglomerat suntem doar noi doi.

Mi-am revenit repede când femeia s-a lungit spre el cu buzele roşii, pupându-l pe obraz, înainte de a se ridica, arătându-mi cu ocazia asta corpul ei tras ca prin inel şi demn de coperta unei reviste celebre, cu femei îmbrăcate la fel de sumar precum cea care acum defila prin faţa mea. Avea o rochiţă scurtă şi albă, ce putea fi confundată cu un maiou mai lung şi prins în talie cu o curea subţire şi aurie, iar părul îi era perfect coafat, blond şi lung până în talie, strălucind în luminile colorate ale clubului.

Bărbatul de lângă ea era făcut pentru o astfel de femeie. Perfect ca şi ea, cu umerii laţi acoperiţi de o cămaşă albă subţire, de parcă stabiliseră împreună să se îmbrace în culori identice, ca un cuplu ce formau. Mânecile îi erau

suflecate şi puteam întrezări câteva tatuaje pe braţele musculoase. Avea părul tuns destul de scurt, aproape blond, iar ochii albaştri, din ce am reuşit să observ de la acea distanţă. Maxilarul puternic şi pătrăţos împreună cu buzele pline şi perfect conturate m-au dus cu gândul la o altă naţionalitate pentru acest bărbat cu trăsături atipice româneşti. Sau, cel puţin, aşa îl vedeam eu în acel moment.

Am zâmbit amar când ochii lui au rupt contactul, urmărind-o pe frumoasa perfectă care se ridicase de lângă el, amintindu-mi că el este dintr-o altă categorie, una mult prea departe de a mea, preferând femeile perfecte, în timp ce şoldurile mele plinuţe erau coşmarul unei femei precum cea care îl invita acum la dans.

Mi-am mutat privirea de pe ei exact în clipa în care prietena mea a venit lângă mine şi mi-a şoptit:

— Vreau să îţi prezint pe cineva.

Din cauza muzicii am desluşit cu greu cuvintele acesteia, însă prezenţa unui bărbat lângă mine în clipa următoare m-a lămurit.

— Maria, el e Paul, am auzit-o vorbind cât să acopere muzica tare. Mi-a zis că îi place de tine şi că vrea să te cunoască. E băiat bun, a adăugat ea repede explicaţiile, cât să le aud doar eu.

I-am mulţumit printr-un zâmbet şi mi-am mutat privirea spre Paul, în timp ce acesta îmi strângea uşor mâna într-a lui.

— Îmi pare bine să te cunosc, mi-a zis apropiindu-se de urechea mea.

I-am zâmbit şi am putut vedea de aproape trăsăturile lui fine, ochii căprui şi părul şaten-închis, dar şi buzele

curbate într-un zâmbet cald şi sincer.

Era cu un centimetru, doi mai înalt decât mine, eu purtând tocuri de zece, şi din prima clipă m-a făcut să mă destind, spunându-mi o glumă despre barmanii din club.

— Eşti client fidel al locului? l-am întrebat în timpul discuţiei noastre.

— Nu foarte des, dar ăsta e locul unde am ocazia să mă întâlnesc cu prietenii mei din copilărie. Suntem vreo trei, patru şi în seara asta pe aici, a mai spus scanând separeul, iar unul dintre ei este Sebastian, patronul clubului, mai adaugă el.

În clipa aceea, privirea mea a urmărit-o pe a lui şi a ridicat o mână în semn de salut spre bărbatul pe care îl văzusem mai devreme, care în acel moment ne privea cu seriozitate, chiar dacă i-a răspuns lui Paul salutându-l subtil din cap.

Pentru o clipă am avut impresia că ochii acelui bărbat sunt fixaţi în continuare pe mine, iar răceala pe care o emanau mă făcea să cred că mă vede ca pe un pericol pentru prietenul lui, formele mele nefiind potrivite pentru un bărbat atât de delicat şi atrăgător ca Paul, care avea un corp de invidiat, din ceea ce puteam distinge pe sub tricoul negru pe care îl purta.

Jobul meu era foarte bine plătit încă de pe atunci, iar pentru această ocazie îmi alesesem o rochiţă neagră, dreaptă, de la Chanel, cu nişte motive pătrate pe mâneci şi pe partea de jos, pe care mi-o achiziţionasem în timpul ultimei călătorii în interes de serviciu la Londra, din săptămâna ce tocmai se încheia. Cu toate astea, simţeam că locul meu nu este aici, printre aceşti oameni care îşi afişau

logourile faimoase fără pic de discreţie, aşa cum îmi plăcea mie să o fac.

Paul m-a cucerit din prima seară, discuţia noastră devenind atât de captivantă, încât nu am sesizat când mai mult de jumătate dintre invitaţi plecaseră, iar clubul începuse să se golească.

Prietenul lui, patronul, dispăruse pentru o perioadă de timp, iar Paul mi-a spus râzând că este în biroul lui cu noua secretară. Am înţeles imediat aluzia şi am simţit un sentiment de repulsie pentru ceea ce ştiam că se întâmplă în încăperea aceea, care se afla aproape de intrarea în club. Când s-a întors nu părea mai relaxat decât înainte, ba chiar mai nervos, dar nu am mai stat prea mult timp pe acolo pentru a afla motivul, preferând să ne retragem spre case, fiind o oră destul de târzie.

Paul a fost un cavaler, conducându-mă până la maşină, pentru că eu, spre deosebire de el, nu băusem alcool, iar el avea să plece acasă cu taxiul. M-am oferit să îl duc eu cu maşina mea, însă m-a refuzat, spunând că o să ia un taxi sau o să îl ducă un prieten.

S-a apropiat de mine încet, mângâindu-mi braţul dezgolit, de sus în jos, până la degete, împletindu-le cu ale mele, şi apropiindu-se cu pieptul tare de mine, şi-a lipit buzele calde de ale mele, sărutându-mă delicat.

Era un moment minunat. El era minunat, iar eu m-am lăsat imediat cucerită de firea lui atentă, de naturaleţea cu care lucrurile evoluau între noi, de sentimentele care creşteau foarte repede, fiind sinceri unul faţă de celălalt şi acceptând cu uşurinţă să facem anumite compromisuri, dacă acestea ne făceau după aceea mai fericiţi.

Ne-am mutat împreună la câteva luni după aceea seară, făcându-i pe toţi ceilalţi să anticipeze următorul pas, care s-a întâmplat la doi ani după ce ne-am cunoscut, când eram amândoi plecaţi într-o vacanţă romantică.

Eu nu am mai mers în acel club de atunci, decât o singură dată la aniversarea aceleiaşi colege şi prietene în anul următor. Atunci am avut ocazia să vorbesc puţin şi cu Sebastian, pe care îl mai văzusem de vreo două ori fugitiv, în anul care trecuse. Arăta la fel de bine, doar că privirea lui era acum mai blândă, chiar dacă citeam clar că în spatele ei se ascunde un bărbat dur şi hotărât.

Paul continuase să se întâlnească frecvent cu prietenii lui în acel loc, dar o făcea în zilele când eu eram plecată în delegaţii cu serviciul. Şi se întâmpla aproximativ o dată pe lună, în timp ce eu colindam trei-patru zile lumea, mai ales Europa, el avea ocazia să mai petreacă timp cu prietenii din liceu.

Aveam încredere în el şi ştiam că nu este atras de „sirenele” din club, având câteva fete în cercul lor de prieteni care îmi deveniseră apropiate şi care mă informau constant asupra fiecărei mişcări pe care el o făcea, asigurându-mă mereu că Paul nu este genul acela de bărbat, şi amintindu-mi constant că mă invidiau pentru felul în care el vorbea despre mine.

Îl iubeam şi el mă iubea, iar în cea mai frumoasă zi a vieţii noastre deveneam soţ şi soţie.

Era o pauză de masă, muzica ambientală fiind mai lentă, dar eu şi Paul, împreună cu alte câteva cupluri, preferam ringul de dans în locul mâncării, considerând, cel puţin eu, că fusese suficient până la acea oră, simţindu-mă sătulă chiar

după apetitivul consistent.

Pierduţi în muzică, ne legănam corpurile ce începeau să obosească, când dansul ne-a fost oprit de o prezenţă dominantă, care avea pe chip un zâmbet politicos. Sebastian.

Era îmbrăcat într-un costum albastru-închis, ce îi venea ca turnat pe corpul înalt şi bine făcut, croit, probabil, de un celebru designer. În seara respectivă venise singur, spre surprinderea tuturor, chiar dacă se ştia în cercul de prieteni apropiaţi că are o relaţie cu o celebră cântăreaţă, dar pe care încearcă să o ţină cât mai secretă pentru a evita presa obositoare ce insistă constant să afle ceva concret despre cei doi, alergându-i peste tot.

— Îmi dai voie să dansez şi eu cu mireasa? i-a cerut permisiunea lui Paul, acesta din urmă zâmbindu-i bunului său prieten şi pasându-mi mâna din a lui în palma mare a lui Sebastian.

— Doar să nu o furi, a adăugat Paul în glumă.

— Am să încerc, a fost răspunsul puţin mai serios al lui Sebastian.

Mâna lui caldă a strâns-o uşor pe a mea, iar când Paul a făcut un pas în spate, corpul zvelt al acestuia m-a tras în braţele lui, aproape lipindu-mă de pieptul său tare.

Era un bărbat înalt, aproape la un metru nouăzeci, ce emana putere şi autoritate prin toţi porii, făcându-l să fie unul dintre puţinii oameni care mă intimidau. Poate că mă simţeam aşa în preajma lui tocmai pentru că nu îl cunoşteam foarte bine, chiar dacă era unul dintre prietenii apropiaţi ai lui Paul, dar totodată unul dintre cei mai ocupaţi din cauza afacerilor, motiv pentru care eu avusesem ocazia să îl văd doar de câteva ori în toţi aceşti ani.

— Relaxează-te, mi-a şoptit încet, privind peste umărul meu, dar simţindu-mi corpul rigid sub atingerea lui.

Palma caldă care îmi atingea talia şi-a mişcat încet degetele, mângâindu-mă aproape insesizabil.

— Eşti foarte frumoasă, îmi spune cu vocea blândă, şi radiezi de fericire.

— Este o zi minunată şi mă bucur că toată lumea se simte bine, răspund zâmbind. Adică sper că toată lumea se simte bine, completez uitându-mă în ochii lui albaştri, aşteptând să îmi confirme.

Zâmbeşte, dar nu îmi răspunde, coborându-şi privirea pătrunzătoare pe buzele mele pentru o secundă, înainte de a o muta imediat într-un punct gol de deasupra capului meu.

— Fericirea ta este cea mai importantă, Marushka. Nu trebuie să te intereseze de ceilalţi, ci doar de tine.

Felul cum îmi pronunţă numele îmi aminteşte de rădăcinile lui ruseşti, bunicul lui, un rus veritabil, rămânând în ţară după al doilea război mondial, alături de femeia de care se îndrăgostise. Astfel, Sebastian Mihailov era poreclit de apropiaţi şi „rusul”, pentru că acesta mai avea momente în care scăpa cuvinte şi înjurături în limba maternă, făcându-i pe ceilalţi să îl privească confuzi şi, uneori, înspăimântaţi.

Era un bărbat cu foarte mulţi bani veniţi din afaceri de familie, dar şi afaceri proprii, fiind singurul copil al unei familii destul de înstărite.

Iar acum el îmi arăta latura dură şi rece, chiar dacă ochii îi erau calzi când mă priveau.

— Nu pot să fiu atât de egoistă, am mărturisit sinceră. Sunt invitaţii mei în această zi, iar fericirea lor îmi completează acest tablou.

Toată lumea este fericită pentru voi doi, deci nu ai de ce să îţi faci griji.

— Eşti tu aşa sigur?

Întrebarea mi-a scăpat fără să vreau. Mereu am simţit că el mă priveşte altfel decât ceilalţi prieteni din grupul lui Paul, chiar din prima seară în care l-am văzut în club, dându-mi impresia că nu mă considera demnă de prietenul lui minunat.

— De ce nu aş fi? m-a întrebat vizibil încurcat de întrebarea mea ce suna retoric.

Poate că sunt unele persoane care nu mă consideră suficient de bună pentru Paul, i-am răspuns cu subînţeles, dar privirea lui era şi mai pătrunzătoare, chipul devenind rigid şi serios.

— Sau poate că sunt unii care consideră că el nu este suficient de bun pentru tine, a spus încet, făcându-mi inima să bată mai tare în piept.

A închis ochii o secundă, respirând adânc, iar când i-a deschis privirea lui era mai blândă, ca şi când toţi norii care se adunaseră în jurul nostru dispăruseră complet.

Dar sunt sigur că voi doi o să fiţi fericiţi, iar Paul o să te preţuiască aşa cum meriţi. Îţi doresc toată fericirea din lume, Marushka, mai spune înainte de a se desprinde de mine.

Îmi ridică mâna la nivelul buzelor lui, sărutând-o delicat, ca apoi să se îndrepte spre mesele animate.

Locul lui a fost luat imediat de o altă cunoştinţă, amintindu-mi de ceea ce se întâmplă în jurul meu.

L-am căutat pe Paul cu privirea, dar l-am găsit la aproape o jumătate de oră după aceea. Mi-a spus că l-a condus pe Sebastian, care a trebuit să plece mai devreme,

dar era încântat că îşi primise cadoul de nuntă neoficial din partea prietenului său, acesta din urmă lăsându-l să îi conducă pentru câteva minute noua maşină de lux cu care venise.

Paul era un împătimit al maşinilor de viteză, iar prietenul său era un posesor al câtorva automobile de acest gen, la fel ca alţii din grupul lor de cunoştinţe.

Eu nu m-am simţit atrasă niciodată de acest aspect, cu atât mai puţin de viteza pe care acestea o ofereau, preferând o maşină mai înceată şi mai sigură.

Nu am ştiut niciodată că pasiunea lui Paul avea să fie cel mai mare blestem al nostru. Poate că ar fi trebuit să sesizez că ceva nu este în ordine încă din acea seară, când el a preferat să îşi lase mireasa pentru a da o tură rapidă cu o maşină de sute de mii de euro. Sau chiar înainte când mi-a propus subit să mergem în vacanţă într-un loc unde avea ocazia să înoate cu rechini, eu fiind prea orbită de piatra inelului de logodnă pe care o primisem. Sau poate după nuntă, când îmi spunea că e plictisit de vacanţele noastre prin Europa şi că ar vrea să mergem în Texas să urmărim tornadele.

Dar imediat braţele lui călduroase şi protectoare mă înconjurau şi îmi readuceau sentimentul de siguranţă pe care mi-l doream, amintindu-mi cât de fericită sunt lângă el.

Capitolul 2

Prezent

Maria

Iubirea te face orb. De fapt, iluzia creată de aceasta, reacţia chimică care se petrece în corpul nostru, alimentată de imaginaţia stimulată de dorinţa de a-l vedea pe celălalt într-un anumit fel, ne fac să vedem lucrurile altfel decât sunt.

Îl vedeam întruchiparea siguranţei, dar el era opusul. Însă această latură a lui se manifesta doar când eu nu eram în preajmă, iar dorinţa lui de a simţi că îi curge adrenalina prin vene l-a dus la pierire.

Soţul meu nu mai este. Omul pe care îl iubeam a pierit într-un accident de maşină.

Mi-e dor de el şi mă doare lipsa lui lângă mine, dar mai rău mă doare ceea ce a făcut. Mă simt trădată.

Putea să evite, dar nu a făcut-o.

Putea să îmi fie alături şi azi, dar s-a jucat cu propria viaţă, până când a pierdut controlul maşinii şi a intrat cu ea într-un stâlp. Daună totală. Iar el a fost zdrobit de caroseria bolidului de viteză în care se afla.

Eram în Budapesta când am primit un telefon de la o femeie cu glasul frânt, care mi-a spus printre suspine că fiul ei, Paul, este mort. Respiraţia mi s-a oprit, iar picioarele mi-au cedat, sperând în sinea mea că este vorba de o glumă proastă, iar cea pe care am auzit-o nu era mama lui Paul.

Am închis apelul şi am rămas jos, pe gresia rece a unui birou străin, fiind în clădirea unui client pentru o scurtă şedinţă. Telefonul a început din nou să sune, de data asta apărând pe ecran numele mamei mele. Mi-a cerut să respir adânc şi să beau o gură de apă, ştiind că mintea mea este blocată, nefiind capabilă să reacţionez în niciun fel.

Clientul meu m-a ajutat îngrijorat să mă ridic de jos,

conducându-mă spre cel mai apropiat scaun şi aşezându-mă în el ca pe o legumă.

Văzând că nu mai am nicio reacţie mi-a luat telefonul din mână şi a reluat discuţia, dându-i de înţeles după câteva secunde că deja discuta cu cineva care putea să menţină o conversaţie în engleză cu omul de lângă mine, care nu vorbea deloc limba română.

Eu doar mă rugam. Mă rugam la Dumnezeu să mă trezească din visul urât, să deschid ochii şi să fiu în patul meu de acasă, în braţele omului iubit. Îmi era imposibil să accept că Paul e mort. Îmi era greu să cred că mi s-ar putea întâmpla o asemenea tragedie la un an şi un pic de la nunta noastră. Aveam în plan să facem un copil şi urma să ne uităm după o casă mai mare cu suficient spaţiu pentru o familie, iar acum cineva îmi spunea că el nu mai o să fie lângă mine.

Lacrimile îmi curgeau pe obraz, în timp ce disperarea îmi sfâşia sufletul, durerea devenind tot mai palpabilă în piept, făcându-mă să rămân nemişcată pe acel scaun minute întregi. Auzeam frânturi de discuţii, familia mea încercând să mă aducă acasă cât mai repede, însă eu eram prea blocată să mă mişc. Clientul meu încerca să le explice că nu mai este niciun zbor direct spre Bucureşti până a doua zi dimineaţă, dar ei susţineau că trebuie să găsească o rută cu escală, în ciuda protestelor acestuia, care încerca să le explice că sunt în stare de şoc şi, astfel, incapabilă să zbor singură.

O mână caldă a unei femei mă mângâia absent pe braţ, încercând să îmi readucă sângele în corpul livid. Am acceptat paharul cu apă întins de femeia trecută de cincizeci de ani care mă privea cu duioşie şi milă, încercând să mă consoleze cu gesturile ei atente. A fost prima care m-a făcut să realizez

că totul este real, iar Paul chiar a murit în noaptea precedentă, când eu dormeam liniştită într-un pat la sute de kilometri distanţă.

Tăcerea s-a lăsat la un moment dat, mai multe perechi de ochi privindu-mă cu îngrijorare. Nu voiam să plec din birou, ştiind că o singură mişcare din partea mea va fi modul meu de a accepta ceea ce s-a întâmplat, iar eu nu eram pregătită să accept o asemenea absurditate.

Telefonul mi-a sunat din nou, dar văzând numele Carinei pe ecran, am reuşit să îmi adun suficientă putere cât să îi răspund. Ştiam că prietena mea cea mi bună era singura care îmi putea confirma că totul este o prostie, iar Paul este teafăr. Însă vocea ei frântă se chinuia cu greu să se concentreze asupra cuvintelor.

— Mari, spune ceva, m-a îndemnat cu grijă când eu încă nu eram capabilă să scot un cuvânt, chiar dacă trecuse mai bine de o oră de când primisem vestea.

Maria, te rog să spui ceva, a insistat încercând să mă scoată din starea de şoc în care mă aflam.

— Kiki… am şoptit cu glasul stins, aproape insesizabil.

Am auzit-o oftând, iar asta mi-a adus din nou lacrimi în ochii care credeam că au secat.

— Maria, o să te aducem acasă în câteva ore, m-a asigurat ea. Vine cineva după tine. Clientul tău o să trimită pe cineva la hotel să îţi strângă lucrurile, iar apoi o să te conducă la aeroport.

— Kiki, am întrerupt-o încet, de ce faceţi asta? Paul nu are cum să fie mort, am spus aproape râzând, chiar dacă lacrimile curgeau pe obrajii mei, aşa că de ce continuaţi toţi cu gluma asta proastă?

— Maria, iubita mea, o auzeam cu vocea tremurândă, nimeni nu ar face o glumă atât de morbidă. Mai ai puţină răbdare şi o să fii alături de noi.

Cuvintele ei îmi confirmau de asemenea coşmarul pe care îl trăiam şi pe care nu voiam să îl accept. Voiam să ajung mai repede acolo, doar pentru a mă convinge că toţi sunt nebuni.

— O să trecem împreună peste asta, m-a asigurat ea. O să vezi că o să fie bine, a mai spus înainte de a încheia discuţia.

În jurul meu totul se mişca fără oprire, fără să înţeleg nimic sau să am putere să reacţionez. Eram o păpuşă moale mângâiată constant de femeia de lângă mine, ce avea mâinile calde şi fine. M-am uitat în ochii ei şi am văzut durerea pe care mi-o împărtăşea, chiar dacă nu mă cunoştea. Am vrut să îi spun că are mâinile calde, iar asta mă ajuta să mă liniştesc, dar cuvintele nu mi-au ieşit printre buzele uscate şi lipsite de culoare. Mi-a zâmbit cald, parcă transmiţându-mi că mă înţelege şi că se bucură că mă poate ajuta.

Am fost scoasă din bula mea când aceasta m-a îndemnat să mă ridic, spunându-mi că o să vină cu mine la aeroport. Era singurul meu stâlp de susţinere şi simţeam că dacă ea îmi dă drumul, am să mă prăbuşesc, iar nimeni nu mă va mai putea ridica de jos.

M-a ajutat să urc într-o maşină mare, noi două pe bancheta din spate, în timp ce clientul meu se afla pe scaunul din dreapta având câteva discuţii scurte cu şoferul de lângă el în maghiară.

Nu eram atentă la drum, nu eram atentă la vreme, nu mai ştiam nici dacă era încă dimineaţă sau dacă soarele se

pregătește să apună. Viața se mișca pe lângă mine, iar eu eram un simplu spectator incapabil să reacționeze.

Aveam corpul amorțit și mintea înghețată până în clipa în care mi-am dat seama că am ajuns în dreptul unor porți mari, ce se deschideau încet spre un câmp imens, singurele clădiri fiind niște hambare și un turn înalt, modern, ce avea în vârf o antenă imensă. În fața lor erau staționate câteva avioane mici, dar unul singur ieșea în evidență, motoarele lui făcând un zgomot puternic.

Eram încă absentă când am coborât din mașină, ghidată mecanic de femeia de lângă mine care mă susținea acum de talie, și atunci l-am văzut.

Era îmbrăcat într-o cămașă neagră și o pereche de blugi de aceeași culoare, iar ochii lui albaștri erau acum la fel de întunecați ca hainele de pe el. Cearcănele obosite îmi confirmau faptul că au trecut prea multe ore de când a dormit. Și atunci am realizat pentru prima dată ceea ce se întâmplase cu adevărat. Era la câțiva metri distanță când m-am desprins de lângă femeia cu suflet blând și m-am repezit spre Sebastian, aruncându-mă cu pumnii în pieptul lui tare.

— Era mașina ta, nu? Era mașina ta nenorocită!

Loveam cu ce putere mai reușeam să găsesc în mine, lacrimile făcându-mă să plâng pentru prima dată cu suspine care îmi îngreunau respirația.

— Iartă-mă, e tot ce a spus, prinzându-mi încheieturile mâinilor și forțându-mă să stau lipită de pieptul lui.

Încercam să mă zbat, să scap din acea îmbrățișare pe care o uram, pentru că venea din partea celui care îl lăsase pe soțul meu să moară, în timp ce aproape urlam din cauza rănii adânci pe care o aveam în piept, devenind pentru

prima dată după aceste ore conştientă de ceea ce se întâmplase.

M-a ţinut strâns în braţe minute lungi, până când corpul meu s-a liniştit şi furia s-a transformat din nou în durere, împărtăşită acum de cel care ştiam cât de vinovat se simte că îşi pierduse prietenul tocmai în maşina lui.

Sufletul părea că îmi sângerează atât de tare, încât credeam că am să mor şi eu în scurt timp, dar ştiam că am lângă mine un om la fel de rănit.

Aşa că braţele mele s-au relaxat încet şi s-au agăţat cu disperare de cămaşa de pe el, ţinându-l lipit de mine şi dorindu-mi să nu îmi dea drumul niciodată. Mă simţeam mică în acel loc cald şi ferită de monstrul negru care mă aştepta să deschid ochii şi să îmi primesc soarta întunecată.

— O să fie bine, mi-a şoptit şi i-am simţit buzele pe creştetul capului meu, înainte de a fi ridicată cu uşurinţă şi purtată pe braţe până în avionul mic.

M-a aşezat cu grijă pe un fotoliu, îngenunchind în faţa mea, dar mi-am descleştat cu greu degetele din cămaşa lui, abia când suspinele au început să se mai liniştească.

— Sunt aici, mi-a şoptit. Nu plec, dar trebuie să decolăm.

Am aprobat din cap, înţelegând că aş fi fost absurdă să am pretenţia să mă ţină în braţe în acest moment, mai ales că ar fi fost mult prea nepotrivit în situaţia respectivă. M-am uitat stânjenită la stewardesa care mi-a adus un pahar cu apă, în timp ce Sebastian mi-a prins centura de siguranţă.

Înainte de a ne pune în mişcare am aruncat o privire pe geamul oval al aeronavei, prin care am zărit-o pe femeia care mi-a fost alături în ultimele ore. Avea pe chip un zâmbet pe

care nu l-am uitat niciodată și care mi-a dat speranță. Nu știu de ce, ce a văzut ea atunci, dar am vrut să îi mulțumesc pentru ceea ce a făcut, iar ea mi-a dat încet din cap, înțelegând cuvintele mele de mulțumire mimate în tăcere prin geamul mic.

Am avut nevoie de mult timp după ce am decolat să îmi mut privirea de pe norii pe care îi străbăteam în liniște și să privesc în față, spre cel care privea spre același peisaj gol, cu chipul brăzdat de durere.

— Îmi pare rău pentru ce am spus, au fost primele cuvinte pe care am reușit să le formulez cu un sens.

— Nu ai de ce să îți ceri scuze, mi-a răspuns încet cu vocea lui groasă.

— Nu trebuia să insinuez că e vina ta.

— Dar a fost vina mea, vocea lui vinovată și tăioasă fiind ca un bici care m-a făcut să îl privesc încruntată.

— I-ai spus tu să conducă mașina?

L-am văzut cum a pufăit nervos.

— Normal că nu.

— L-ai pus tu să apese pe accelerație?

A închis ochii o clipă, știind unde voiam să ajung.

— Trebuia să îl opresc.

— Așa cum ai făcut-o în seara nunții noastre? Așa cum ai făcut-o de fiecare dată când vă întâlneați?

A clipit de câteva ori încolțit de întrebările mele care sunau a acuzații, dar nu erau. Și am simțit că trebuie să încerc să îl eliberez de vina care îi măcina sufletul.

— Nu e vina ta, Sebastian, am vorbit, și cred că era prima dată când îi pronunțam numele în cei trei ani de când îl cunoșteam. Îi plăceau mașinile alea nenorocite și nimeni

nu l-a fi putut opri să se urce în ele de fiecare dată când avea ocazia. Dovadă că nici eu nu am putut să o fac nici măcar în noaptea nunţii.

M-a privit cu ochii trişti multe minute după aceea, fără să mai vorbească. Am continuat să mă uit pe geam cu privirea pierdută pe norii prin care treceam, din când în când mai ştergându-mi câte o lacrimă ce mi se prelingea tăcută pe obraz.

* * *

Două luni mai târziu, lumea din jurul meu îşi schimbase foarte puţin culoarea.

Din clipa în care am aterizat, lucrurile au fost haotice pentru mine. După înmormântare, Carina m-a însoţit acasă şi nu s-a dezlipit de lângă mine zile întregi, până nu am insistat eu să se întoarcă la proaspătul ei soţ, nunta lor având loc cu mai puţin de două luni înainte de tragedia aceasta.

Locul ei a fost luat încet de soacra mea, care locuia foarte aproape de apartamentul în care stătusem cu Paul, aceasta simţindu-se datoare să îmi facă mai multe vizite decât mi-aş fi dorit eu.

Voiam să fiu singură. Să sufăr în singurătatea mea întunecată şi să mor încet, pentru a sfârşi alături de iubitul meu. Nu credeam că pot să trăiesc fără el, totul părând pustiu şi fără sens. Viaţa mea se oprise în loc şi nu mai ştiam în ce direcţie să merg.

Carina a fost cea care a venit la mine într-o zi şi m-a găsit în dormitorul matrimonial, strângând la piept un tricou de-al lui Paul, care încă purta mirosul parfumului purtat de bărbatul pe care îl iubisem. Plângeam şi suspinam, dorindu-

mi să existe o modalitate de a-l aduce înapoi.

Dar Carina m-a luat de mână, m-a tras în picioare şi mi-a ţipat cât a putut de tare:

— Nu te las să te duci după el!

M-a tras după ea în baie şi a dat drumul la duş, ajutându-mă să mă dezbrac de hainele pe care nu le mai schimbasem de câteva zile. Mi-a luat tricoul din mâini, punându-l cu grijă în coşul cu rufe murdare, urmat imediat de hainele pe care le dădea jos de pe mine, una câte una cu grijă, mâinile mele fiind incapabile să coopereze.

M-am urcat fără entuziasm în cadă, aşezându-mă în fund, iar ea a început să mă încălzească cu apa fierbinte, de-a lungul spatelui meu. Mi-am dat capul pe spate şi am lăsat-o să îmi spele părul în tăcere, singurele sunete fiind mici suspine care îmi mai frământau sufletul după repriza de plâns din care cu greu mă oprisem.

Mi-a învelit capul cu un prosop şi m-a înfăşurat ca pe un copil mic într-un halat moale.

Atunci, privirea mi s-a ridicat spre chipul ei şi am văzut lacrimi pe obrajii prietenei mele.

— Mi-e greu să te văd aşa, mi-a explicat ea. Te iubesc ca pe o soră şi mă ucide să te văd în starea asta.

Am aprobat din cap, noi lacrimi apărând pe chipul meu obosit. Ştiam că are dreptate, dar…

— Nu ştiu încotro să o iau, i-am mărturisit cu glas stins. Mă simt pierdută.

— Cred că am câteva sugestii care te-ar putea ajuta, mi-a spus şi, pentru prima dată după mult timp, am întrezărit un zâmbet cald pe chipul ei, care mi-a amintit de zâmbetul femeii din Budapesta, la fel de plin de speranţă, ce părea că

vrea să îmi transmită ceva.

— La ce te referi?

— Hai să coborâm în bucătărie să încerci să mănânci ceva, şi vorbim.

Capitolul 3

Viitor

Maria

Tot corpul mă doare, de parcă eu am fost în maşina fatală. Mă aşez cu greu pe un scaun, în timp ce ea deschide frigiderul şi scoate câteva caserole cu mâncare, aduse probabil de mama sau de soacra mea, amândouă fiind îngrijorate de starea mea şi dorindu-şi să am mâncare în frigider în cazul în care m-aş fi decis să mănânc.

Au trecut aproape două luni de când l-am înmormântat pe Paul, iar pofta de mâncare nu mi-a revenit mai deloc, făcându-mă astfel să slăbesc câteva kilograme. Nu m-am transformat într-o slăbănoagă, şoldurile mele fiind încă peste măsura fotomodelelor, dar cearcănele mele sunt demne de filme de groază, eclipsând orice altceva de pe corpul meu.

Din fericire, nu mă forţează să mănânc mâncărurile grele aflate prin frigider, dar insistă pe o felie de pâine cu pateu şi câteva legume proaspete. Între timp a făcut un ceai de fructe şi s-a aşezat lângă mine, privindu-mă cum mă forţez să mănânc foarte încet, cu îmbucături mici, corpul meu fiind prea slăbit.

— Cred că ar trebui să te mobilizezi şi să începi să te duci la serviciu, a început ea, iar eu aprob din cap, chinuindu-mă să înghit o bucăţică mai mare.

Şeful meu a fost foarte înţelegător cu situaţia mea, spunându-mi că pot să îmi iau pauză oricât am nevoie, însă nu aş vrea să profit prea mult de răbdarea lui.

— O să fie ciudat la început, oamenii se vor uita la tine cu milă, dar asta va fi mult mai ciudat cu cât amâni acest moment. Vor fi şi mai obositori peste alte două luni de zile, decât dacă revii acum, când sunt conştienţi că trebuie să te lase în pace şi să nu te bombardeze cu întrebări stupide.

Aprob din cap, din nou, iar ea îmi zâmbeşte mulţumită. După ce bea o gură din cana cu ceai, trage aer adânc în piept şi continuă cu precauţie:

— Şi mai am o propunere, care cred că o să te ajute foarte mult, chiar dacă instinctul tău o să îţi spună să refuzi.

Mă uit puţin încruntată, aşteptând cuvintele ei.

— Cred că ar fi o idee bună să te muţi din apartamentul ăsta, zice şi, aşa cum a anticipat, ochii mei se măresc şi încep imediat să clatin din cap.

— Nu. Nu plec de aici.

— Ascultă-mă până la capăt, mă îndeamnă, punându-şi palmele peste ale mele, liniştindu-mă. Trebuie să mergi mai departe. Dacă pleci de aici nu înseamnă că îl părăseşti pe Paul. Paul nu mai este, dar tu continui să te agăţi de o fantomă şi de hainele pe care le are prin casă. Lasă-l să se odihnească şi gândeşte-te dacă el ar fi vrut ca tu să stai în acest apartament care pare un muzeu dedicat lui.

Oftează şi îşi trece o mână prin părul platinat, dându-l după ureche.

— Eşti tânără. Eşti frumoasă şi deşteaptă şi meriţi să trăieşti aşa cum vrei. Dar să trăieşti. Dacă vrei să îţi petreci restul vieţii gândindu-te la el în timp ce te plimbi prin parc, fă-o. Dacă vrei să călătoreşti şi să îşi regăseşti liniştea, fă-o. Dar fă ceva! Nu ai să depăşeşti durerea dacă tu dormi noaptea cu poza lui pe pernă, şi nici dacă mama lui continuă să te viziteze atât de des şi să-şi plângă pierderea fiului pe umărul tău. Îi înţeleg durerea, dar nu trebuie să te sacrifice şi pe tine în acest timp, transformându-te într-un altar dedicat lui.

— Ea suferă de o sută de ori mai rău ca mine, îi spun încet. Nu vreau să îmi imaginez ce înseamnă să îţi pierzi propriul copil, ştiind cât de mult mă doare pe mine, care sufăr după ce l-am iubit trei ani de zile.

— Înţeleg, spune ea cu blândeţe în glas, dar tu eşti prietena mea, sora mea de suflet şi nu vreau să te duci după el. Vreau să văd din nou sclipire în ochii tăi şi o să fac tot ce îmi stă în putinţă să te ajut să o recapeţi.

Îi zâmbesc mulţumindu-i pentru cuvintele pline de iubire, venite din partea femeii pe care, la rândul meu, o iubesc ca pe o soră. Mă aplec spre ea şi o sărut pe obraz, în timp ce ea mă strânge uşor de mână.

— Aşa că am o propunere. Casa în care a stat Cătălin este liberă, acum că Alina locuieşte cu cea mică împreună cu Lucian. Casa e cu renovările aproape de final, fiind înlocuită chiar şi o parte din mobilă. O să fie nelocuită, iar ei nu sunt decişi ce să facă cu ea, nedorind să o închirieze unor străini şi nici să o vândă momentan. Dar cred că ar fi un loc ideal pentru tine să o iei de la capăt acolo.

Respir adânc, încercând să procesez ceea ce îmi spune.

— Soacra ta nu te-ar mai vizita atât de des, continuă Kiki, fiind destul de departe cartierul acesta faţă de ea. În plus, dacă începi să te duci şi la birou, chiar nu o să mai ai parte de vizite nepoftite, cum ştiu că mai ai şi din partea alor tăi. Ai nevoie de linişte şi acolo o poţi găsi, iar eu sunt la câteva case distanţă dacă ai nevoie de mine.

Văzând că nu sunt prea convinsă de propunerea ei, adaugă:

— Fă asta pentru o perioadă şi vezi cum te simţi între timp.

Rămân pe gânduri, analizând situaţia.

Povestea lui Cătălin, a Carinei şi a Alinei este una foarte complicată, cele două femei fiind prietenele mele, iar el fiind bărbatul dintre ele. Casa despre care ea îmi vorbeşte este fosta locuinţă a Alinei, pe vremea când era căsătorită cu Cătălin. După divorţ, Alina s-a mutat cu iubitul ei din tinereţe, actual soţ, Lucian, în timp ce Cătălin deja se mutase în casa celei ce acum câteva luni i-a devenit soţie, Carina, cea care acum mă priveşte cu ochii plini de speranţă.

Respir adânc şi deschid gura de câteva ori pentru a o refuza, însă de fiecare dată cuvintele ei mă întorc din drum şi mă fac să mai analizez puţin situaţia. Măcar o perioadă de timp aş putea să mă rup de ceea ce este în jurul meu. Nu casa aceasta mă oboseşte, fotografiile lui Paul aducându-mi zâmbet pe chip, dar şi lacrimi de durere, însă mama lui şi durerea din ochii ei mă sfâşie.

Vreau să fiu singură şi ceva îmi spune că prietena mea Kiki are dreptate. E timpul să mă ridic şi să fac câţiva paşi într-o nouă direcţie, sensul lor urmând să îl stabilesc pe parcurs.

— Cred că ai dreptate, spun încet, aducându-i acesteia un mare zâmbet pe chip. Dar nu știu când o să fac asta, pentru că am prea puțină energie să încep să car la lucruri.

Nu apuc să termin de vorbit, că brațele ei sunt în jurul gâtului meu, strângându-mă cu putere.

— O să fie bine, Mari! O să vezi, îmi spune ea cu convingere, depărtându-se apoi de mine și zâmbindu-mi fericită. Nu îți face griji pentru mutat, pentru că oricum mai durează puțin cu renovatul. Apoi ne ocupăm noi de logistică. Tu doar strânge când ai energie suficientă strictul necesar, lucrurile personale, pentru că acolo o să găsești restul obiectelor casnice de care ai avea nevoie.

Rămâne stabilit să fac totul încet, îndată ce reușesc să mă repun pe picioare. Evit câteva zile să îi dau vestea mamei lui Paul, doamna Coman fiind încă cu sufletul frânt din cauza fiului ei pierdut. La fel ca mine, dar ea preferă să stea în această stare, în timp ce eu mă simt pregătită să fac un pas în afara ei.

În săptămânile următoare am revenit la birou. Așa cum m-a atenționat și Carina, oamenii se uitau cu milă la început, dar după câteva zile au început să se obișnuiască cu prezența mea, totul revenind încet la normal, iar privirile lor să fie tot mai relaxate. Erau drăguți cu mine și mă făceau să zâmbesc, iar șeful meu, încântat peste măsură că revenisem, mi-a spus că dacă reușesc să resuscitez unul dintre clienții care evitase să mai colaboreze cu ei după dispariția mea din peisaj, îmi dă o primă frumoasă.

Știa că am nevoie de o motivare și nu bonusul era cel care m-ar fi scos din starea de apatie, ci bătaia de cap pe care urma să o am cu acest client. Trebuia să îmi pun în mișcare

rotiţele ruginite şi să îl readuc pe acesta în graţiile mele, provocarea fiind exact ceea ce aveam nevoie.

Am zâmbit cu adevărat în ziua în care directoarea firmei mi-a acceptat încântată invitaţia de a lua prânzul împreună, mai ales când la final mi-a spus că se bucură enorm că m-am întors. Oamenii ca ea mă fac să îmi iubesc meseria, fiind în domeniul softurilor IT de peste zece ani, şi să îmi readucă sclipirea despre care îmi povestea Carina.

Acest client a reprezentat primul pas făcut de mine spre un drum mai bun.

Seara i-am făcut o vizită scurtă Carinei, căreia i-am povestit cu entuziasm ziua respectivă, iar ea mă privea acum cu lacrimi în ochi.

— Eşti pe drumul cel bun, scumpa mea, îmi zice emoţionată şi luându-mă în braţe. Te-ai apucat de bagaje?

Mă desprind din braţele ei, reluându-mi locul pe canapea şi bând din paharul cu apă, pentru a trage de timp.

— Am reuşit să îmi strâng câte ceva, dar nu prea reuşesc să termin, îi explic. Îmi este greu să las în urmă lucrurile noastre, lucrurile lui, şi după ce pun trei tricouri de-ale mele, mă trezesc că pun şi de-ale lui, de parcă urmează să plecăm împreună undeva.

Oftează.

— Lasă-le aşa momentan, iar weekendul următor vin la tine şi le strângem împreună. Ce zici?

— Cred că o să îmi fie mai uşor cu puţin ajutor.

— Şi eu cred la fel. Plus că ne putem mişca mai repede împreună.

— Dar trebuie să găsesc o maşină să le car, că nu cred că au loc în câteva trolere.

— În primă fază iei strictul necesar, nu haine pentru toate sezoanele. Este mijlocul lui iunie, iar hainele subţiri ocupă oricum puţin loc. Vezi cum te acomodezi şi în timp mai venim pe aici şi luăm ce mai e nevoie.

— Ai dreptate. Cred că în weekend reuşim să face mutarea, ca de luni să îmi reiau activitatea şi la birou în forţă, pentru că zilele astea au fost mai mult de acomodare.

— Mă bucur mult să te aud vorbind aşa.

Înainte de a pleca de la ea, trecem câteva minute împreună cu Cătălin pe la vila unde urmează să mă mut în câteva zile, acesta din urmă povestindu-mi cu entuziasm modificările făcute. Sunt surprinsă că unele dintre ele au fost făcute chiar în ultima săptămână, Carina spunând că au dorit să facă ceva mai deosebit, ţinând cont că urmează să mă mut eu acolo. O parte din mobilă încă lipseşte, dar cei doi mă asigură că până sâmbătă totul va fi pus la punct.

Condiţia mea este să plătesc o chirie, dându-mi seama că nu am discutat cu ei acest aspect, dar după negocieri intense, Cătălin acceptă cu greu să îi plătesc o chirie modică, însă suma stabilită sunt convinsă că este mult sub preţul altor vile din zona respectivă. Cu toate abilităţile mele de negociator, nu reuşesc să îl conving să accepte mai mult.

Înainte de a mă întoarce acasă, mai fac o staţionare la socrii mei, dorind să le dau vestea mutării mele iminente, ştiind că dacă lucrurile scapă de sub control, pot să plec imediat de acolo.

Sunt puţin surprinşi de vizita mea la o oră aşa târzie, fiind aproape nouă seara, dar fericiţi că i-am vizitat.

După o conversaţie relaxată despre revenirea mea la serviciu, decid că e mai bine să dezlipesc bandajul cu o

singură mişcare, dându-le vestea cât mai direct.

— Am decis să mă mut din apartament, spun cu privirea pe chipul femeii care devine albă ca varul. Mă mut într-un complex în afara oraşului pentru o perioadă de timp.

— Te muţi din casa voastră? vine întrebarea panicată a doamnei Coman. De ce?

Imediat mâna liniştitoare a soţului ei se aşază pe braţul acesteia pentru a o calma.

— Pentru că îmi este greu să mai respir acolo, fiecare particulă de aer amintindu-mi că Paul nu mai este lângă mine, iar eu bântui ca o fantomă printre lucrurile lui. Am nevoie să mă distanţez de acel loc în care plâng în fiecare noapte singură în patul acela gol, pentru că el ar fi trebuit să fie acolo, dar nu mai este.

Cuvintele spuse aproape fără oprire îmi sunt însoţite de lacrimi care îmi curg pe obraji fără să realizez prezenţa lor.

Braţele ei calde sunt imediat în jurul meu mângâindu-mă apoi pe cap, în timp ce plânge la fel de tare ca mine.

— Ai dreptate, draga mea, îmi spune cu vocea tremurândă. O să îţi fie mai uşor într-un loc nou.

Este tot ce am nevoie ca să plâng mai tare, dar să mă simt eliberată de o povară pe care mă simţeam datoare să o car în spate. Acum simt că pot face aceşti paşi mărunţi cu mai multă încredere în viitor.

* * *

Duminică după-amiaza, un jeep mare ne aşteaptă la parterul blocului meu. Şoferul, un tip solid la vreo patruzeci de ani, ne salută respectuos pe amândouă, în timp ce ne ajută taciturn cu căratul cutiilor. După ce încarcă până la refuz maşina respectivă, mai pune câteva bagaje şi în maşina

mea, cu care urmează să merg spre noua casă alături cu Kiki.

Înainte de a ne pune la drum, telefonul acestuia îi sună, iar vocea unui bărbat răsună în micul aparat.

— Da, şefu', răspunde el respectuos, iar imediat mă gândesc că vorbeşte cu Cătălin, mai ales că prietena mea mi-a spus să nu îmi bat capul cu logistica, fiind, cum a glumit ea, „inclusă în preţ". Sunt aici cu doamna, zice el imediat. Acum am terminat de încărcat şi ne puneam la drum.

Apoi, privirea lui îi fuge pentru o clipă spre mine, dar se mută la fel de repede în altă direcţie.

— Da, am înţeles.

Închide şi ne zâmbeşte politicos la amândouă.

— O să am rugămintea să mergem încet, zice el. Maşinile sunt pline şi nu vrem să avem surprize, explică, dar ceva nu pare în regulă cu vocea lui precaută.

— Viteza e ultimul lucru pe care mi-l doresc, spun încet, dar ştiu că amândoi mă aud.

Pornim la drum şi datorită traficului destul de liber la această oră, fiind abia trecut de ora patru, ajungem în jumătate de oră în complex, oprind maşinile pe cele două locuri de parcare din faţa casei.

Uşa ne e deschisă imediat de Cătălin, care ne primeşte cu braţele deschise, îmbrăţişându-mă pe mine şi sărutând-o prelung pe Kiki.

— Bine ai venit în noua ta casă, spune el, poftindu-mă în spaţiul nou renovat, care acum arată complet diferit faţă de ceea ce văzusem eu cu câteva zile înainte.

Păşesc surprinsă de eleganţa cu care este decorat, de culorile calde şi deschise în care este amenajată sufrageria, bănuind că şi etajul a suferit modificări la fel de

spectaculoase.

— Acum știu sigur că vă plătesc o chirie mult prea mică, spun plăcut surprinsă de ceea ce vedeam.

Obiectele sunt luxoase și elegante, fiindu-mi teamă să mă gândesc cât trebuie să plătesc dacă stric ceva.

— Ați face bine să nu lăsați în jurul meu ceva de valoare, pentru că sunt mai neîndemânatică de felul meu și risc să le sparg.

— Nu îți face griji în privința asta, adaugă Kiki liniștită.

Suntem întrerupți de bărbatul care ne ajutase cu bagajele, care se oprește în hol cu unul dintre trolerele imense.

— Doamnă, unde le pun? mă întreabă uitându-se în jur. Vreți să le duc în dressing?

Blocată puțin de întrebarea lui, neștiind unde este camera menționată, sunt scoasă din impas de Cătălin care se duce spre tipul respectiv.

— Salut, zice el întinzându-i mâna, pe care șoferul o scutură imediat. Hai să te ajut cu ele.

— Bună seara, îl salută acesta politicos. Mulțumesc, dar nu vreau să vă deranjez.

— Stai liniștit, că nu e problemă, zice Cătălin relaxat, pornind spre mașină împreună cu bărbatul vizibil stânjenit. Oricum am chiulit azi de la sală.

Ceva nu se leagă. Îmi întorc privirea spre Carina, care vrea să se ducă și ea să ajute la căratul cutiilor.

— Tipul ăsta nu lucrează pentru Cătălin? vine imediat întrebarea mea cheie, care o oprește în loc pe aceasta.

— Nu, zice ea zâmbind forțat. Lucrează la firma de transport.

Se întoarce din nou pe călcâie, dar o opresc imediat, având un sentiment ciudat… O bănuială.

— Ce firmă de transport îţi pune la dispoziţie o maşină atât de scumpă?

Poate că nu mă pricep la maşini, dar tancul de afară este o maşină de top pe care o recunosc şi eu din revistele de specialitate ale lui Paul. Cătălin are o firmă care se ocupă cu vânzarea maşinilor din această categorie, de aceea am bănuit că şi aceasta face parte din flota lui, însă am confirmarea că nu este aşa, iar eu sunt foarte curioasă cu cine a vorbit şoferul înainte de a pleca de la apartament.

— Sau, mai bine spus, continuu eu mijindu-mi ochii spre prietena mea care mă priveşte ca un iepure prins în faţa farurilor, cine e proprietarul maşinii sau a acestei presupuse firme de transport?

Îndată ce formulez întrebarea, o singură imagine mi se conturează în faţa ochilor. Un singur om. Un singur bărbat.

Carina nu răspunde, dar îşi lasă privirea spăsită în jos.

Cei doi bărbaţi intră în casă cu un set de cutii, dar ies la fel de repede, lăsându-mă din nou singură cu aceasta.

— Am jurat că păstrez secret, spune ea încet, cu un aer vinovat.

Din doi paşi ajung aproape de ea.

— De ce? întreb încet, încercând să rămân calmă.

— Pentru că ştie că i-ai refuza ajutorul.

— El este, nu-i aşa?

Ştie la cine mă refer. La singurul om despre care nu am vorbit deloc din ziua înmormântării. Cel pe care nu l-am mai văzut din aceeaşi zi, când stătea singur într-un colţ al bisericii, iar la cimitir a stat la o distanţă rezonabilă înainte

de a dispărea de tot din acel tablou negru, dar şi din viaţa mea.

Sau cel puţin aşa credeam.

— Nu ai idee cât de mult suferă, îmi spune Carina, făcându-mă să alung lacrimile ce ameninţau să îmi umezească din nou ochii.

Vrea să mai adauge ceva, dar este întreruptă din nou de apariţia celor doi bărbaţi, cu alte cutii şi bagaje.

— E totul în regulă? întreabă Cătălin oprindu-se în loc îngrijorat, ceea ce îi atrage atenţia şi şoferului, amândoi uitându-se la mine şi la Kiki.

— Da, spun încet. Trebuie să vorbesc ceva cu Carina.

O iau pe aceasta de mână şi ies cu ea pe terasa din spatele casei, unde ştiu că vom avea intimitatea necesară pentru a afla tot ce are de spus.

Mâinile îmi tremură atunci când ajung pe terasa noii mele case. De fapt, tot corpul îmi tremură în timp ce inima îmi sare din piept. Dar nu sunt nervoasă. Sunt surprinsă. Şocată. Şi teribil de confuză.

— Spune-mi tot, îi cer prietenei mele cu hotărâre, în primul rând hai să stabilim dacă vorbim despre cine cred eu că vorbim.

— Sunt sigură că vorbim despre aceeaşi persoană, zice ea, zâmbind amar.

O privesc tăcută, dar ea îmi confirmă.

— Sebastian.

— De ce face asta?

— Se simte vinovat… Nu ştiu… zice încurcată.

— De când aveţi voi legături cu el? Nici nu vă cunoşteaţi, din câte îmi amintesc.

— Cătălin îl cunoştea de câţiva ani, dar nu erau apropiaţi, însă, după cele întâmplate, Sebastian s-a simţit mult prea vinovat şi a căutat ajutor la singura persoană care ştia că îţi va fi aproape. Eu.

Oftează, aşezându-se obosită pe unul dintre fotoliile elegante de pe terasă.

— Astea sunt noi, sesizez eu imediat ce văd o etichetă uitată pe colţul mesei, cu numele unui brand renumit scris pe ea. De ce aţi cumpărat pentru mine mobilă atât de scumpă?!

— Pentru că nu am ales-o noi! zice ea oarecum amuzată, făcându-mă să revin la discuţia începută.

Cu ochii mari şi gura deschisă, aştept ca ea să îmi povestească.

— Ia-o de la capăt, îi spun acoperindu-mi faţa cu palmele, apoi trecându-le prin păr.

Trage adânc aer în piept şi începe să îmi povestească tot ceea ce s-a întâmplat în timp ce eu eram pierdută într-o lume goală şi întunecată.

— Am ajuns la spital în timp ce toată lumea se chinuia să găsească o soluţie pentru a te aduce cât mai repede înapoi din Budapesta. Când am ajuns acolo, mama lui Paul plângea puternic, acuzându-l pe Sebastian că i-a ucis fiul. Nu l-am văzut plângând, dar avea pumnii strânşi, maxilarul încordat şi ochii umeziţi. Lângă el mai era un prieten, tot coleg cu ei din liceu, din ce am aflat după aceea, dar şi acesta arăta la fel de vinovat şi îndurerat. Cred că m-a recunoscut de la nunta ta, pentru că atunci când m-a zărit ochii i s-au umplut de speranţă, de parcă veneam cu o ramură de măslin în mână.

Clipeşte aşteptând ca eu să îi arăt că sunt în regulă cu

ceea ce îmi povestește, așa că îi fac semn să continue, chiar dacă inima îmi bate tare aflând ce s-a întâmplat în acele momente, dar prin ochii ei.

— Mi-a cerut numărul de telefon și mi-a spus că în maxim trei ore te aduce înapoi. El a fost cel care discutase cu clientul tău și era vizibil agitat de starea ta. „Este în șoc" mi-a spus stăpânindu-și cu greu vocea îngrijorată, „Îți dai seama cât de singură și speriată trebuie să fie?"

Clatină din cap, amintindu-și cuvintele lui, iar eu parcă retrăiesc durerea din acea zi fatidică.

— Apoi a dispărut. M-a sunat de pe drum rugându-mă să vorbesc cu tine și să te ajut să ieși din starea respectivă. Era cu adevărat îngrijorat, zice ea făcând o pauză pierdută în gânduri. După trei ore ai ajuns, însă el nu a mai avut curajul să se apropie, simțindu-se vinovat. Am mai vorbit puțin la înmormântare, dar a preferat să păstreze distanța, vina citindu-i-se pe față mereu. Era mașina lui, pe care el i-o dăduse lui Paul să o conducă.

— Nu era prima dată. Paul o făcea destul de des și cu mașinile altora, spun eu încet.

— Asta am aflat și eu ulterior de la celălalt prieten al lor. Se pare că avea o pasiune pentru viteză, iar Sebastian era „dealerul" preferat, el având mereu mașinile de viteză potrivite.

— Și ce treabă are Sebastian cu ce se întâmplă acum în viața mea?

— Mă sună destul de des să mă întrebe cum te simți, dar mereu mă roagă să păstrez secret față de tine.

— Și Cătălin ce zice?

— Crede-mă că și pe el îl mai sună, de fiecare dată

cerându-şi scuze că apelează la mine pentru informaţii, zice zâmbind în colţul gurii. Cătă ştie că nu are de ce să îşi facă griji în privinţa lui. Sebastian este cel care a venit cu ideea că ţi-ar prinde bine o schimbare, bănuind că soacra ta nu este de mare ajutor în această perioadă.

Oftez gândindu-mă cu inima strânsă la cum s-a simţit el când doamna Coman l-a acuzat pe nedrept pentru cele întâmplate. Închid ochii şi îmi las capul pe spate, rezemându-l de perna moale a fotoliului.

— Continuă, îi ordon blând.

— Cu ce anume? întreabă nevinovată.

Dar ştiu că nu e.

— Cu mobila asta.

— A… zice încet. Din clipa în care i-am spus că tu ai fost de acord cu ideea de a te muta şi că o s-o faci chiar în casa aceasta, a insistat să se ocupe de renovările pe care plănuiam să le facem. Cătă plănuia să facă ceva reparaţii superficiale, dar Sebastian a vrut să creeze un spaţiu mult mai călduros şi lipsit de piese de mobilier zgâriate de copii.

Mârâi zgomotos, ridicându-mi mâinile spre cer.

— Trebuie să înceteze! Nu are nicio datorie faţă de mine şi nu îl consider vinovat pentru ce s-a întâmplat cu Paul! Omul ăsta nici nu mă suporta înainte, iar acum face toate aceste gesturi care mă dor şi îmi dau o stare ciudată!

— În ce sens?

— Nu ştiu! mărturisesc exasperată. Chiar nu ştiu, dar vreau să nu mai facă nimeni ceva din milă faţă de mine!

Rămâne tăcută câteva clipe.

— Vrea să aibă grijă de tine, spune încet cu precauţie.

— Nu e treaba lui să aibă grijă de mine! Era treaba lui

Paul, dar cum el a dat-o în stâlp, la propriu, a rămas datoria mea şi doar a mea! Nu vreau milă.

— Nu e milă, Mari, zice blând. Cum nici gesturile noastre faţă de tine nu sunt din milă, ci din dragoste.

— Atunci, în cazul lui, este vorba de vină, spun limpede. Am să discut cu el.

— Aşa să faci, spune ea repede, dar nu îmi scapă zâmbetul pe care încearcă să îl mascheze.

— De ce râzi?

Privirea mea iscoditoare încearcă să o citească, dar ea se ridică repede în picioare.

— Nu râd. Sunt doar fericită că nu mai trebuie să ascund aceste lucruri faţă de tine, chiar dacă îmi pare rău că l-am dezamăgit pe Sebastian, iar secretul lui a fost aflat.

Clatin din cap, neînţelegându-i pe oamenii aceştia care fac mai mult decât este cazul, dar sunt sigură că explicaţia ei este o mare minciună.

După ce toate cutiile mele sunt în casă, rămân singură în vila cu două dormitoare la etaj şi un living spaţios la parter, care se deschide spre bucătăria complet utilată cu ultimele modele de electrocasnice. În fiecare cameră domneşte câte un televizor mare, dar cel din living este cu adevărat imens. Dormitoarele sunt în culori deschise, unul în nuanţe de maro-deschis, dar dormitorul matrimonial are culoarea mea preferată, de piersică. Şi chiar miroase aşa.

S-a investit mai mult decât era cazul în tot ceea ce este în jurul meu şi va trebui să discut cu „investitorul” despre cum îi voi restitui banii aruncaţi pe aici pentru mine.

Îmi desfac câteva cutii în timp ce mă gândesc cum să abordez situaţia aceasta cu Sebastian, pe care decid să o

elucidez în ziua următoare cu el la un telefon.

Locul e nou şi mă simt liniştită în această casă pe care am mai vizitat-o de câteva ori, atunci când era locuită de Alina. Dar când noaptea se lasă peste casele din jur, iar liniştea devine apăsătoare, mă simt din nou singură. Amintirile celui care nu mai este lângă mine încep să mă bântuie, făcându-mă să îmi fie din nou dor de el şi să adorm cu lacrimi în ochi. Ca în fiecare seară.

Capitolul 4

Adevărul doare

Sebastian

Nu sunt surprins când numele ei îmi apare pe ecranul telefonului luni dimineaţă, în timp ce răspundeam la câteva e-mailuri. Carina m-a atenţionat că o să se întâmple acest lucru, mai ales acum că Maria a aflat despre implicarea mea în mutarea ei. Aici eu am greşit, pentru că l-am sunat pe şofer exact când era cu ele, crezând că este deja singur în maşină. Dar trebuia să îl atenţionez să nu meargă cu viteză şi să nu le facă nici pe ele să se grăbească.

Nu am mai văzut-o de la înmormântare, iar ea nici nu cred că m-a observat atunci, orbită fiind de durerea ce îi înceţoşa ochii înlăcrimaţi. Era dărâmată, la fel ca în ziua în care am luat-o din Budapesta, doar că atunci am putut să o strâng în braţe până s-a liniştit. În ziua înmormântării nu am mai putut să fac asta. Oricât de mult am strâns din dinţi, dorindu-mi acel lucru total interzis şi nepotrivit.

Carina mi-a spus că a fost nevoită să îi dezvăluie mai multe Mariei, dar m-a asigurat că adevăratul meu secret a rămas nedezvăluit. Ea este singura femeie care mi l-a descoperit, promiţându-mi că nu va vorbi cu nimeni despre el.

Acum câteva săptămâni m-a rugat să trec pe la biroul ei pentru a vorbi puţin despre persoana de interes comun. Atunci a deschis subiectul secretului meu, cerându-mi să îi mărturisesc de la început. Şi i-am spus. Tot.

I-am povestit seara când am văzut-o prima dată, cum am vrut să mă duc la ea, în ciuda faptului că eram cu o tipă, dar nu îmi puteam lua ochii de pe fata cu ochi blânzi care nu se simţea în elementul ei. Doream să aflu cine este, dar prietenul meu Paul s-a mişcat mai repede decât mine şi din acel moment au fost nedespărţiţi. Am dispărut pentru câteva minute cu partenera mea din acea seară dorind să i-o trag, sperând că voi uita privirea femeii minunate care în acele clipe zâmbea la glumele prietenului meu, dar nu mi s-a sculat. Alt secret pe care nu credeam că o să îl mărturisesc vreodată cuiva, dar în clipa aia o voiam doar pe ea, iar blonda sexoasă de lângă mine nu mă atrăgea deloc. I-am povestit Carinei despre ziua în care am văzut cea mai frumoasă mireasă din lume. După un an de zile în care am evitat să stau prea mult în preajma ei, am fost acolo să mă conving că ea era acum oficial femeia prietenului meu bun. Nu mai aveam nicio şansă la ea, chiar dacă în tot acest timp îmi amintisem destul de des chipul ei frumos şi formele apetisante, care mă făceau să mă simt vinovat că râvneam la cea care era acum soţia lui Paul.

Gândindu-mă la ea m-am certat cu acesta de multe ori,

refuzându-l atunci când îmi cerea cheia de la maşină. Înainte de nunta lui nu avusesem reţineri, dar după aceea, ştiind că el era acum responsabil şi pentru altcineva, simţeam că trebuie să îl opresc. Doream să fac asta, dar nu reuşeam mereu, motivele mele nefiind suficiente pentru dependentul de adrenalină care se supăra pe mine când nu-şi primea „doza".

În seara aceea fatală i-am pus cheia în mână şi i-am spus că este pentru ultima dată când i-o mai dau, inventând o scuză patetică că am primit o amendă după ultima lui plimbare. Ştia că nu mă interesau banii, dar era o atenţionare pentru el, amintindu-i că nu trebuie să mai depăşească viteza legală.

Dar el m-a ignorat, probabil ştiind că este ultima lui şansă de a conduce maşina extrem de rapidă, şi forţând astfel legile destinului.

Cineva a încercat să mă consoleze spunându-mi că poate acesta a fost destinul lui, să piară în acea seară, însă nu mi-a plăcut acea afirmaţie, considerând mereu că aş fi putut preveni accidentul. Mereu pleca singur, dar nu pot să nu mă întreb dacă lucrurile stăteau altfel dacă aş fi fost cu el. Poate că l-aş fi făcut să reducă viteza care l-a dus inevitabil la pierderea controlului maşinii. Sau poate că muream amândoi. Nu ştiu… Nimeni nu ştie… Carina nu ştia nici ea.

I-am povestit despre privirea pierdută a Mariei când a coborât din maşina ce a adus-o la micul aeroport privat din Budapesta. Despre ţipetele ei de durere care mi-au rupt sufletul când a izbucnit în plâns lovindu-mă peste piept cu pumnii ei mici şi despre lacrimile pe care nu mai ştiam cum să i le opresc în timp ce eram atât de aproape de ea, pierduţi

printre nori.

Dar i-am descris Carinei şi cum m-am simţit când ea s-a agăţat cu degetele de cămaşa mea, acceptându-mi îmbrăţişarea strânsă şi lipindu-se cu totul de mine, pitindu-se de lumea întunecată care ne înconjura.

I-am spus tot. Iar la final am întrebat-o pe Carina cum şi-a dat seama de secretul meu, pe care îl ţineam ascuns de aproape trei ani de zile, iar ea mi-a răspuns: – Când ai adus-o la spital, te-am văzut cum o priveai. A intrat în sala de aşteptare, iar tu ai rămas în uşă cu ochii aţintiţi asupra ei şi cu pumnii strânşi, a continuat după aceea oftând. Şi eu am avut un început destul de tumultuos în relaţia mea, însă m-a învăţat să recunosc chipul unui bărbat care suferă, dar mai ales al unuia care iubeşte.

Avea dreptate. Eram şi sunt îndrăgostit de femeia prietenului meu. De văduva care suferă după cel care a murit conducând maşina mea.

Iar acum ea mă sună pentru a-mi cere explicaţii de ce am vrut să o ajut creându-i un spaţiu mai primitor, cerându-le zugravilor să îi facă dormitorul în culoarea ei preferată, doar pentru ca ea să se simtă mai liniştită şi să iasă din starea de îndurerare în care zăcuse aproape două luni de zile. Voiam să îi fie bine. Voiam să o văd din nou fericită, toate astea pentru că îmi pasă cu adevărat de ea.

Dar nu am voie să spun asta. Nu atâta timp cât eu sunt cel care i-a pus lui Paul cheia în mână, lăsând-o pe ea fără soţ.

Ştiu că trebuie să o las în pace, dar în acelaşi timp conştiinţa îmi cere să am grijă de ea, din umbră, fără ca ea să aibă contact cu mine.

Telefonul sună pentru a doua oară după ce, pierdut în gândurile mele, am ezitat să îi aud glasul, oricât de mult mi-aş fi dorit acest lucru.

— Maria, răspund cu un ton serios, dar indiferent, încercând să nu îmi trădez nicio secundă adevăratele emoţii.

— Bună, Sebastian, îi aud vocea mlădioasă pronunţându-mi numele cu atâta delicateţe, încât îmi las capul pe spate şi înjur de toţi sfinţii printre dinţi. Aş putea să vorbesc cu tine câteva minute? mă întreabă ezitând.

— Da, te ascult.

Încerc să îmi păstrez tonul rece şi calm.

— Aş prefera să ne vedem, adaugă făcându-mi inima să îmi sară din piept. Când ai timp să bem o cafea şi să vorbim puţin?

— Despre ce să vorbim? zic puţin mai dur decât aş fi intenţionat, dar speram să primesc mustrările ei prin telefon, fără să fiu nevoit să îi văd ochii frumoşi şi buzele cărnoase.

Femeia asta este fructul interzis din care vreau să muşc cu poftă, dar, oricât de mult încerc să stau la distanţă, ea mă face să cedez tentaţiei.

— Sunt convinsă că ştii deja de la Carina despre ce este vorba, spune pe un ton certăreţ.

— Mi-e frică să dau cu ochii de tine, mărturisesc sincer, neştiind cum o să reacţionez dacă voi fi singur cu ea, fără alte persoane cunoscute înjur, care ar putea să mă oprească dacă aş vrea să o sărut, ştiind cât este de nepotrivit un asemenea gest în aceste momente.

Însă ea consideră cuvintele mele ca fiind o glumă, făcând-o să chicotească.

— Promit că nu te bat şi nu te pun la colţ.

Îmi muşc buza de jos, tare, şi strâng din dinţi. Dar reuşesc să respir adânc şi să vorbesc.

— Am o pauză între nişte întâlniri pe la două.

— Azi? întreabă un pic surprinsă.

— Azi. Cum ai programul?

— Pot să lipsesc o jumătate de oră de la birou.

— Atunci vin spre tine, o anunţ. Ne vedem la cafeneaua de la parterul clădirii tale de birouri.

— Ştii unde am biroul?

De data asta nu îşi reţine uimirea, iar vocea ei mă face să zâmbesc.

Ştiu mai multe decât crezi.

— Am aflat întâmplător.

— De la cine?

Adevărul este că ştiu de foarte mult timp unde lucrează ea. Din poveştile lui Paul am aflat multe detalii despre această femeie, cunoscând-o puţin prin poveştile lui. Dar acum nu vreau să îi reamintesc de soţul ei decedat.

— Am întrebat-o pe Carina.

Oftează.

— La ora două, punctează ea la final, iar eu aprob înainte de a termina apelul.

Sar de pe scaun ca ars, de parcă pe tot parcursul conversaţiei am avut sub fiind tăciuni încinşi. Îmi trec agitat palmele peste faţă, încercând să respir adânc şi să îmi potolesc bătăile inimii.

Dumnezeule! Dacă reacţionez aşa doar auzindu-i vocea la telefon, cum am să mă port peste trei ore când am să o văd faţă în faţă?

Trei ore agonizante, care îmi testează controlul şi capacitatea de a-mi ascunde sentimentele. Întâlnirea pe care o am înainte de a mă vedea cu ea este un eşec total. Nu reuşesc deloc să fiu atent la discuţie, mintea mea fugind constant în direcţia Mariei, aşa că o sfârşesc cât pot de repede, spunându-le celorlalţi să o reprogramăm într-o altă zi, în care mintea mea va fi mai limpede, cerându-le totodată scuze pentru neplăcerea creată.

Nu îmi place să îmi cer scuze şi mereu evit ocaziile care m-ar duce în această situaţie, dar azi nu mă pot concentra pe nimic şi ştiu că e cazul să fac o excepţie.

Ultima persoană în faţa căreia mi-am cerut iertare a fost Maria şi tot din cauza ei sunt acum nevoit să o fac din nou.

Devin tot mai conştient de slăbiciunea mea, dar până ajung în parcarea clădirii ei de birouri, reuşesc să îmi recapăt cât de cât stăpânirea de sine. Respir adânc şi intru în cafenea cu şapte minute mai devreme decât ora stabilită. Vreau să o surprind cumpărând deja cafelele până ajunge ea, ştiind deja că preferă cafeaua lungă cu lapte şi un plic de zahăr brun.

Scanez cafeneaua în căutarea unui mese libere şi ochii mei se opresc subit asupra unei siluete foarte familiare. Dar mult mai slabă. Părul şaten îi cade într-un stil elegant pe spate, atingându-i omoplaţii, dar cearcănele ei îmi dau imediat o stare de îngrijorare, care mă face să mă apropii de ea cu paşi mari.

Mă opresc când ajung în dreptul mesei şi îşi ridică ochii căprui ca de căprioară spre mine, pentru o clipă zâmbindu-mi de parcă se bucură că mă vede. *O clipă.*

Apoi, privirea ei cade imediat în ceaşca cu cafea, iar

când revine asupra chipului meu este mult mai reţinută.

Oare vede în mine criminalul soţului ei? Ştiu că mi-a spus în acea zi că nu mă consideră vinovat, dar de atunci nu am mai vorbit deloc, iar ea poate că a ajuns să conştientizeze că eu sunt cel care, totuşi, i-a dat cheia fatală lui Paul.

— Bună, spune schiţând un zâmbet politicos. Nu am ştiut ce cafea bei şi de aceea nu ţi-am luat şi ţie.

— Este în regulă, spun cu vocea serioasă. Mă întorc imediat.

Respirând adânc de câteva ori, mă îndrept hotărât spre barmaniţa care îmi aşteaptă comanda, unde cer o cafea lungă, dar fără lapte şi fără zahăr. Îmi place cafeaua amară, dar femeia dulce, iar femeia care acum priveşte absentă pe geam sunt sigur că este cea mai dulce de pe lumea asta.

Doar că eu nu am să aflu niciodată dacă am dreptate sau nu.

Oftez închizându-mi ochii pentru o clipă, dornic să îmi alung aceste gânduri greşite, dar barmaniţa, o fată la vreo douăzeci de ani, îmi întinde imediat cafeaua, zâmbindu-mi mai politicos decât e cazul.

În altă zi, în altă situaţie, *în altă viaţă,* i-aş fi cerut numărul de telefon şi aş fi fost între picioarele ei mai devreme de lăsarea şefii. Dar acea viaţă s-a terminat de ceva timp, s-a stins încet în ultimii trei ani, ajungând la final în secunda în care am strâns-o pe Maria în braţe.

După ce achit, lăsând un bacşiş drăguţ fetei, mă întorc la femeia îmbrăcată într-o rochie neagră şi strânsă pe corpul mult mai slăbit decât era ultima dată când am văzut-o.

Mă aşez cu grijă pe scaunul din faţa ei, deschizându-mi nasturele de la sacoul gri închis pe care îl port. Valuri de

căldură îmi străbat corpul şi mă tentează să dau jos şi sacoul, deja exagerat în această zi de august, dar după întâlnirea importantă de mai devreme nu m-am mai gândit decât cum să ajung cât mai repede în faţa ei.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat, spune cu reţinere. Sunt sigur că eşti ocupat şi bănuiesc că aici e ultimul loc unde ai vrea să fii.

Privirea îi coboară pe mâinile care îmi sunt împreunate în jurul ceştii de cafea, iar eu îmi înjur în gând firea dură care probabil a speriat-o când m-am apropiat de ea, chiar dacă eram de fapt doar îngrijorat şi nicidecum furios.

— Nu îţi face probleme, spun pe un ton mai liniştit. Cum te simţi?

— Mai bine, recunoaşte încet. Faptul că m-am întors la birou mă ajută să mai uit…

Lasă propoziţia neterminată, dar ştiu ce ar fi urmat. *Să uite de decesul soţului ei.*

— Mă bucur să aud asta. Toată lumea credea că nu o să mai ieşi din apartamentul ăla.

— Nu am vrut să îngrijorez pe nimeni, doar că nu prea am ştiut cum să ies din starea aceea. Noroc cu Kiki.

— Ai o prietenă bună, recunosc luând o gură din cafeaua mea şi punând cu grijă ceaşca la loc, doar ca să mă uit şi altundeva decât pe chipul ei frumos, pe care l-aş privi ore întregi.

— Încep să am impresia că este mai mult prietena ta decât a mea, mă acuză cu o tentă de umor în glas, lucru care îmi aduce o reală bucurie, chiar dacă ea acum încearcă să mă certe.

Cum poate să fie atât de dulce fiinţa asta?

— Carina a acţionat mereu în interesul tău. Ai fost prioritatea ei.

— Dar tu de ce ai făcut acele lucruri?

Pentru că eşti şi prioritatea mea.

— Pentru că am vrut să te ajut.

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

— Nu erai capabilă nici să stai pe propriile picioare, cu atât mai puţin să recunoşti că ai nevoie de ajutor.

Clipeşte de câteva ori, ştiind că am dreptate.

— Ai făcut mai mult decât era nevoie şi acum mă simt datoare, zice făcându-mă să mă încrunt.

— Nici nu se pune problema, spun cu hotărâre, dar continuu cu regret. Puteam să fac mult mai multe.

Cuvintele mele sunt cu subînţeles, dar nu sunt surprins când ea le înţelege adevăratul sens. Oftează şi face un gest care mă ia prin surprindere atât de tare, încât sângele îmi îngheaţă înainte de a începe să fiarbă, îşi pune palma peştera mea într-un gest nevinovat de consolare, dar care pentru mine este ca o scânteie aruncată în butoiul cu pulbere.

— Trebuie să încetezi să te mai consideri vinovat, Sebastian, îmi spune cu blândeţe, pronunţându-mi din nou numele cu acea delicateţe care îmi face inima să tresară. Nu e vina ta, iar eu nu te consider responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu îi dădeai maşina ta, sigur o lua pe a altuia, pentru că nu se plimba doar cu ale tale, ci testa fără reţinere şi pe ale celorlalţi prieteni din jur.

— Dar eu eram printre puţinii care îl lăsa să se ducă singur în aceste plimbări, spun încet.

— Dar nu erai singurul. Şi alţii aveau încredere în el.

— Dacă eram cu el, l-aş fi putut tempera.

— Sau poate ai fi murit alături de el, spune agitată.

Rămân fără replică la cuvintele ei de îngrijorare.

Poate că o sperie gândul că şi altcineva ar fi putut pieri în acel accident, dar ceva din mine speră că o sperie gândul că acel cineva aş fi putut fi eu.

Ştiu că este o iluzie deşartă, dar e ceva din sufletul meu asupra căruia nu pot avea control, dar intenţionez să lucrez intens la acest aspect. Speranţa este cel mai mare duşman al meu.

— Nu mai încerca să te revanşezi faţă de mine, spune retrăgându-şi mâna caldă, lăsând un val de răceală în locul ei.

— Am făcut-o pentru că am vrut să îţi fie bine.

— Nu e datoria ta să faci asta, spune coborându-şi privirea din nou în ceaşca cu cafea.

— Pentru că nu sunt el, spun cuvintele fără să mai pun filtru, făcând-o să îşi ridice imediat privirea surprinsă spre mine. Nu am avut niciodată intenţia de a-i lua locul, Maria, dacă asta crezi că am încercat să fac.

Gândul mă îngrozeşte. Nu vreau să o fac să îl uite pe Paul, vreau doar să o fac fericită. Da, e acolo undeva în suflet speranţa că ea ar putea fi cu mine, dar sentimentul de vină că eu o doresc şi am dorit-o mereu pe soţia prietenului meu mă fac să mă simt mai vinovat decât orice altceva. Poate chiar mai vinovat decât faptul că i-am dat cheia de la maşina fatală prietenului meu şi, cu toate astea, eu încă am sentimente pentru ea. Asta este adevărata mea vină. Că am vrut-o când el era în viaţă şi că o vreau şi acum, când ea suferă după el.

— Niciodată nu m-am gândit în felul ăsta, îmi spune cu

hotărâre. Este adevărat că nu ne cunoaştem prea bine, dar ştiu cu siguranţă că intenţiile tale nu au fost meschine. Doar că aceste gesturi venite din partea unui om pe care l-am întâlnit doar de câteva ori mă fac să mă simt ciudat şi îmi dau o stare de disconfort. Nu vreau milă, nu am nevoie de bani, situaţia mea financiară fiind destul de bună, aşa că mă pot descurca singură fără probleme.

Cuvântul „singură" îmi răsună ca un ecou în minte, chiar şi după ce ea îşi termină pledoaria care mă face să îi înţeleg punctul de vedere. Şi are dreptate. În ceea ce mă priveşte, sunt un necunoscut pentru ea şi de aceea ajutorul meu nu este binevenit.

Dacă aceste gesturi veneau din partea Carinei, le-ai fi acceptat?

— Carina este prietena mea de mulţi ani şi, totodată, confidenta mea.

— Şi noi ne cunoaştem de câţiva ani, mai spun, deci mai trebuie să lucrăm la partea de confidenţă.

Rămâne blocată şi surprinsă, dar o simt cum îşi caută cuvintele potrivite. Adevărul este că şi eu sunt surprins de ceea ce am spus, intenţia mea fiind, de fapt, să stau departe de ea, să o veghez din umbră, nu să sar în faţa ei cu o pancartă pe care să scrie „hai să fim prieteni".

— Ce vreau să spun este că m-aş bucura dacă ai avea destulă încredere în mine să îmi spui atunci când ai probleme, să îmi povesteşti când eşti supărată şi să îmi ceri ajutorul atunci când ai avea nevoie de el.

E la fel de confuză, poate puţin mai mult.

— Dar tu nu mă suporţi!

De unde dracu' a mai venit şi asta?

Acum e rândul meu să mă uit şocat la ea, după ce mi-a trântit cu atâta sinceritate afirmaţia ei, confuză.

— Ce te face să zici o asemenea aberaţie?

Deschide o dată gura să vorbească, dar o închide la loc, apoi cu greu reuşeşte să scoată nişte cuvinte.

— Nu ştiu… zice mai încurcată ca înainte. Mereu am avut impresia că nu mă vezi suficient de bună pentru Paul.

— Este cea mai mare tâmpenie pe care o puteai spune, zic deja nervos din cauza faptului că ea are o asemenea impresie despre mine. Aşa cum îmi amintesc că ţi-am mai spus şi în ziua nunţii voastre, el nu era suficient de bun pentru tine.

Îşi lasă privirea din nou în ceaşca de cafea înconjurată de palmele cu degete fine, ce încă poartă inelul de logodnă şi verigheta.

— Ba era, spune încet în apărarea lui, însă nu simt că este complet convinsă de această afirmaţie.

— Dacă era, nu s-ar fi urcat în maşini de viteză toată ziua şi s-ar fi gândit la tine înainte de a apăsa pedala de acceleraţie la maxim, mârâi printre dinţi cuvintele pe care nu aş fi vrut să i le spun vreodată, dar pe care acum nu mai pot să le ţin în mine.

— Dacă eram suficient de bună pentru el, l-aş fi făcut să renunţe la nebuniile astea ale lui.

— Era un dependent de adrenalină, Maria, şi mai grav e faptul că îţi ascundea această obsesie pe care o avea, manifestându-se doar în cercul nostru de prieteni, spun încercând să rămân calm şi să îmi ascund furia pe care o simt faţă de prietenul meu decedat. Nici noi nu îl puteam opri, cum nici în seara aceea nu am reuşit, fiind foarte

insistent, şi mereu juca cartea empatiei şi a prieteniei pe care o împărţeam de mulţi ani. Dar nu trebuia să pună mai presus de tine nimic altceva. Dacă te iubea atât de mult pe cât spunea, s-ar fi gândit la tine înainte de a urca în maşina aia. La dracu', poate că nici nu ar fi avut ce să caute în clubul ăla, preferând să meargă cu tine în delegaţii, aşa cum ar fi putut să o facă!

Ştiu că nu trebuia să spun asta. Şocul de pe chipul ei îmi confirmă că am vorbit, din nou, mai mult decât trebuia, rănind-o şi mai tare.

— Vrei să spui că Paul nu m-a iubit destul? mă întreabă cu vocea frântă, care îmi rupe sufletul.

Aş vrea să îi spun că răspunsul este „da". Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, acum ar fi fost în viaţă şi ar fi făcut-o fericită. Că de fiecare dată când el îmi cerea cheia de la maşină, eu mă gândeam la ea. Că i-am amintit de multe ori lui Paul să aibă grijă, că dacă păţeşte ceva ea o să aibă de suferit, iar el mi-a reproşat că mă gândesc cam mult la nevasta lui. Vreau să îi spun Mariei că eu mă gândeam cu adevărat la ea, în timp ce el era un egoist care nu se gândea deloc la consecinţe. Sunt furios şi în acest moment îl urăsc pe prietenul meu că a murit şi a lăsat-o să sufere atât de mult.

— Te-a iubit extrem de mult, dar se pare că a iubit adrenalina mai mult, spun dur, făcând-o să se ridice imediat în picioare.

Lacrimile îi umezesc ochii şi sunt pe punctul de a mă ridica şi eu şi de a o cuprinde imediat în braţe. Vreau să o ţin aproape şi să o liniştesc, arătându-i ce înseamnă să fii iubit cu adevărat.

Dar ea mă priveşte rănită, aşteptând ceva, o scuză din

partea mea, orice, dar nu sunt capabil. Ar însemna să mint dacă mi-aş cere scuze pentru cuvintele mele, ce nu au făcut decât să sublinieze adevărul. Dar îmi pare rău că aceste cuvinte au rănit-o.

Respir adânc, dar, în aceeaşi clipă, ea se întoarce pe călcâie şi pleacă aproape fugind, lăsându-mă singur în mijlocul cafenelei. Îmi pun coatele pe masă, proptindu-mi fruntea în degetele care ar vrea să îmi pătrundă în scalp şi să îmi scoată creierul idiot, care mă face să spun lucruri dureroase. Trebuia să tac. Ar trebui să fug după ea şi să îmi cer scuze, chiar dacă nu ar fi sincere, dar i-ar aduce ei linişte. Îmi strâng palmele în pumni şi simt o dorinţă imensă de a lovi masa, dar mă controlez. Mereu mă controlez, mai puţin când sunt în preajma ei.

Mă uit după ea, dar nu ştiu în ce direcţie a luat-o. Îmi trec din nou mâinile prin păr, ciufulindu-l fără să îmi pese. Îmi pasă în schimb de ea, fiindcă am făcut-o să plângă. Sunt un nenorocit care, în loc să îi aducă alinare, îi provoacă şi mai multă suferinţă.

O voce subţire îşi drege glasul lângă mine, făcându-mă să îmi ridic imediat privirea spre ea. Din păcate, e barmaniţa care mă priveşte cu îngrijorare şi, până apuc să o întreb ce dracu' vrea, aceasta îmi spune încet:

— E la baia de la parter. Cum ieşi din cafenea, în dreapta.

Dacă acum cinci secunde îmi venea să o înjur, acum îmi vine să o pup. Dar mă ridic în picioare brusc, lovind scaunul din greşeală şi făcând-o să sară un pas în spate.

— Îţi mulţumesc mult, spun cu sinceritate, trecând pe lângă ea în direcţia indicată.

Bat la uşa toaletei; dar nu răspunde nimeni, aşa că îmi fac curaj să intru, chiar dacă acel spaţiu este destinat doar femeilor. Trebuie să o găsesc, să o văd, şi nu pot sta ca o momâie la intrare, aşteptând ca ea să iasă.

Sau poate că nici nu mai este aici.

Nici nu îmi dau seama când păşesc în încăperea vastă ce miroase a deodorant de cameră, şi o văd. Este în faţa oglinzii, ştergându-şi cu mâinile tremurânde ochii înlăcrimaţi, încercând să repare machiajul stricat. Dar suspinele ei încă îi fac corpul să tremure, iar pe mine să îmi pierd din nou controlul în preajma ei.

Mă apropii cu grijă de ea, privirile noastre încrucişându-se în oglindă, făcând-o astfel să se întoarcă surprinsă cu faţa spre mine. Ignor chipul ei confuz şi o cuprind cu braţe, ţinând-o la pieptul meu, aşa cum îmi dictează inima să fac, chiar dacă creierul urlă disperat să stau departe de ea.

— Iartă-mă, şoptesc presărându-i o sărutare pe creştet.

Nu mă respinge. Iar când degetele fine se aşază cu timiditate pe talia mea, simt cum un curent plăcut îmi străbate tot corpul, făcându-mi inima să explodeze… de fericire.

Îi presar o nouă sărutare pe creştet, cu toate că gestul meu este deplasat, dar nu mă pot abţine. Sunt încurajat de mica ei acceptare şi, ca un nenorocit ce sunt, iau tot ce apuc, această mică sărutare fiind cel mai important lucru pe care l-am făcut în viaţa mea de până acum.

— Ai dreptate, şopteşte ea cu faţa încă ascunsă în pieptul meu.

Nu trebuia să spun aşa ceva, răspund la fel de încet.

— Adevărul nu este întotdeauna plăcut, mărturiseşte.

— Dar nu vreau să fiu eu cel care scoate la iveală lucruri care te fac să suferi.

— Cineva trebuie să o facă, aşa că poţi să formezi o echipă cu Carina şi să mă aduceţi cu picioarele pe pământ, atunci când e cazul.

Răspunsul meu este oprit de intrarea a doua femei la vreo patruzeci de ani, care se opresc în loc şocate de prezenţa mea în toaleta lor, făcându-ne imediat să ne desprindem din îmbrăţişare, de parcă eram doi hoţi prinşi cu mâna în seiful sultanului. Sau eu m-am simţit de parcă eram prins cu mâna pe soţia sultanului…

— Doar vorbim, doamnelor, le spun acestora cu un zâmbet forţat pe chip, îndemnându-le să îşi vadă de treaba lor, baia fiind destul de mare pentru toţi.

Ele chicotesc, privindu-mă de sus până jos, abia dându-i atenţie Mariei care îşi loveşte uşor obrajii înroşiţi, alungând şi ultimele lacrimi care ar fi ameninţat-o. Clipeşte des de câteva ori, ridicându-şi într-un final ochii spre mine.

— Eşti bine? o întreb încet, iar ea aprobă din cap.

— Vrei să îţi iei liber pentru restul zilei şi să te duc acasă?

— Nu, nu! Sunt bine, mă asigură ea, încercând să îmi zâmbească, dar ştiu că încă suferă. Am nevoie de câteva minut şi mă pot întoarce la treabă după aceea.

E semnul meu că trebuie să plec, mai ales din baia asta, până când cineva nu cheamă securitatea să mă evacueze şi să apar pe prima pagină a ziarelor de scandal.

Nu ar fi în premieră o astfel de ştire…

Îmi bag mâinile în buzunarelor pantalonilor, doar

pentru a nu le mai întinde din nou spre ea ca să o mai ating măcar o dată înainte de a pleca.

— Sună-mă dacă ai nevoie de orice. Chiar şi să vorbim, dacă vrei.

Aprobă uşor din cap, chiar dacă ştiu că nu o va face.

Fac un pas în spate, desprinzându-mi privirea cu greu de pe chipul ei încă înroşit, apoi ies din baie, ducându-mă direct în parcarea unde am maşina, dorind să fug mai repede de lângă ea până nu îmi pierd din nou controlul şi fac sau spun alte lucruri interzise.

Capitolul 5

Dezvăluiri

Maria

Chiar şi după plecarea lui Sebastian din baia femeilor, sunt la fel de tulburată ca atunci când a fost lângă mine. Sunt confuză de tot ceea ce mi se întâmplă în preajma lui, dar şi mai confuză mă fac gesturile acestuia. Credeam că nu mă suportă, dar de fiecare dată mă surprinde, dovedindu-mi contrariul.

Sunt ameţită de acest amalgam de senzaţii pe care le am atunci când mă cuprinde în braţe, ca şi în ziua în care m-a luat din Budapesta, şi azi am simţit că sunt în siguranţă ascunsă la pieptul lui.

Inima îmi bate şi mai tare amintindu-mi gestul tandru pe care l-a făcut sărutându-mă pe creştet, dar şi privirea tulbure pe care o avea atunci când a plecat.

Îmi dau din nou cu apă pe faţă, dar acum o fac pentru a-mi linişti corpul care tremură din cauza lui şi nu a cuvintelor dureroase spuse în cafenea. Cuvinte, de altfel, adevărate, pe care trebuia să le aud spuse cu voce tare din partea altcuiva. Paul a iubit senzaţiile periculoase mai mult decât m-a iubit pe mine, riscându-şi viaţa de nenumărate ori, aşa cum am aflat şi eu în ultima lună, când mai multe poveşti au început să ajungă la urechile mele.

Lângă mine era un bărbat tandru, iubitor şi atent, dar când nu eram împreună se transforma într-un om impulsiv, dornic de senzaţii tari şi care nu se gândea niciodată la consecinţe.

— Mari, eşti bine?

Vocea precaută a barmaniţei mă readuce la realitate, în timp ce rămăsesem cu privirea pierdută pe reflexia mea din oglindă. Ne cunoaştem de aproape doi ani, de când ea a început să lucreze la cafenea, iar timpul ne-a făcut să fim destul de prietenoase una cu cealaltă.

— Da, Oana, scuză-mă. Eram pierdută în gânduri.

Îi zâmbesc slab, însă ea face ochii mari privindu-mă cu entuziasm.

— Dumnezeule, cine era tipul ăla? Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea!

Cuvintele ei mă fac să clipesc încurcată. Nu cunoaşte drama mea din ultimele trei luni, dar nici nu vreau să îi povestesc aceste detalii.

— Şi cum se uita la tine… mai avea puţin şi te mânca cu totul!

Afirmaţia mă uimeşte şi mai tare, aproape făcându-mă să râd.

— E doar un prieten, spun zâmbind cu reţinere. Nimic de genul acela.

— Eşti tu aşa sigură? aud o altă voce de femeie ieşind dintr-o cabină de toaletă, apropiindu-se de chiuvetă.

Vocea aparţine uneia dintre femeile care ne-au întrerupt mai devreme, alăturându-i-se acum şi prietena ei. Un bărbat atât de frumos şi încrezător nu riscă să intre în baia femeilor pentru oricine.

— Şi nu o îmbrăţişează cu atâta afecţiune dacă nu simte ceva cu adevărat deosebit pentru ea, completează cealaltă zâmbindu-mi, apoi i se adresează prietenei ei. Ai văzut cum o privea?

— Ce n-aş da să se uite şi soţul meu la mine în acest fel, chicoteşte cealaltă cu o urmă de invidie în glas, de parcă eu nici nu mai eram prezentă.

Privirea mea fuge încurcată spre Oana, care mustăceşte visătoare la ce spun cele două.

— Eşti norocoasă, îmi şopteşte ea.

— Nu sunt deloc, spun brusc revoltată de insinuările lor. Este prietenul soţului meu decedat de curând.

Şi uite aşa ies din baie, lăsându-le mute pe cele trei femei, care au o imaginaţie mult prea bogată pentru mine în acest moment.

Aberaţiile lor îmi provoacă agitaţie toată ziua. Sebastian este un bărbat dorit de multe femei, inclusiv de Eva Caragea, celebra şi frumoasa cântăreaţă, care acum era în topul căutărilor pe internet datorită rolului secundar primit într-un film produs la Hollywood, lansând-o cu ocazia asta în lumea faimoasă a cinematografiei.

Nimeni nu mai ştia în ce stadiu era relaţia lor când Paul

a pomenit de ei acum câteva luni, iar Sebastian evita, se pare, să dea detalii chiar şi prietenilor lui apropiaţi. Paul se aştepta din clipă în clipă să îşi vadă prietenul cu o altă frumuseţe la braţ, dar singurele femei care mai apăreau în peisaj erau simple aventuri ocazionale şi destul de discrete.

Foarte multe lucruri nu ştiam despre Sebastian, nefiind un subiect preferat de Paul, mai ales în ultimele luni. Îmi spunea doar că s-au întâlnit, dar atât, lăsându-mi la un moment dat impresia că s-au certat, însă cu prima ocazie când eu am plecat din nou în delegaţie, iar Paul mi-a spus că s-a văzut cu toţi prietenii lui în clubul lui Sebastian, am ştiut că orice altercaţie ar fi avut, s-a rezolvat.

Ajung acasă destul de epuizată, aşteptând cu nerăbdare weekendul pentru a dormi la fel de mult pe cât o făcusem în perioada în care am stat acasă.

M-am obişnuit cu acest loc mai repede decât credeam. Vecinii sunt politicoşi şi prietenoşi, dar îmi oferă spaţiul privat şi liniştea de care am nevoie. Zilele trec, iar eu ador să stau pe terasa acoperită de o pergolă din lemn şi să privesc spre grădina plină de copaci înverziţi şi spre copiii care se scaldă în piscina comună, râsetele lor răsunând în tot careul, aducându-mi şi mie zâmbete pe chip. Iubesc copiii, iar jocurile lor mă relaxează şi îmi dau un licăr de bucurie de fiecare dată. Reuşesc încet, încet să respir mai normal, iar zilele care trec una câte una aduc cu ele câte un strop de vindecare, dorul nebun fiind tot mai des acoperit de zilele călduroase şi liniştite care îmi vindecă sufletul, dându-mi speranţa că totul chiar o să fie bine.

Serile în care plâng sunt din ce în ce mai rare, iar nopţile în care mă trezesc căutându-l prin pat sunt acum înlocuite

de un somn lung şi tot mai odihnitor, ajutată fiind şi de nişte ceaiuri calmante sau pastile naturiste cu melatonină.

Lucrurile îşi reiau un curs liniştit, chiar dacă încă nu am o direcţie bine stabilită. Carina îmi spune că trebuie să mai am răbdare, iar discuţia aceasta are loc într-o după-amiază de sâmbătă, la un ceai cu gheaţă pe terasa mea. De fapt a lor, dar ei se considerau simpli musafiri. În acest timp, Cătălin pregătea o friptură la câţiva metri de noi, fiindu-i dor să folosească vechiul lui grătar, susţinând că este mai bun decât cel pe care îl avea la noua casă.

— Aminteşte-ţi cum era viaţa ta înainte de a-l întâlni pe Paul, îmi spune ea. Care îţi erau planurile acum trei ani de zile?

Rămân puţin pe gânduri înainte de a răspunde.

— Eram concentrată pe serviciu şi speram să întâlnesc pe cineva cu care să îmi întemeiez o familie.

Ea se apleacă spre mine, mângâindu-mă pe mână.

— Ai suferit o mare pierdere, zice cu grijă, dar sper să nu te superi pe mine când îţi spun că eşti încă tânără şi mai ai ocazia, într-o zi, după ce te vei vindeca, să ai aceeaşi speranţă.

Pufnesc amuzată, dar ironică.

— Departe de mine aceste planuri.

Nu am zis că asta se poate întâmpla mâine, chiar dacă orice e posibil, dar m-aş bucura dacă sufletul tău s-ar vindeca într-o zi şi ar fi deschis la această oportunitate, lăsându-te să visezi din nou.

Respir adânc, privind gânditoare spre copacii din faţa mea, ramurile lor legănându-se uşor sub adierea unei brize calde. Mă relaxez, chiar dacă cuvintele ei mi-au dat o stare de

agitaţie.

— Poate într-o zi, spun eu dorindu-mi să închei subiectul care îmi dă o stare de disconfort.

Au trecut aproape cinci luni de la decesul lui Paul şi nu mă simt pregătită încă să înfrunt lumea sentimentală care e acolo undeva, dornică să îşi înfigă ghearele în mine şi să mă facă să sufăr aşa cum am făcut-o cu toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit înaintea lui.

E prea curând să mă expun, iar sentimentul de vinovăţie faţă de el ar fi prea mare. Soţul meu a murit, iar eu să ies la întâlniri? Exclus!

— Soacra mea cred că se aşteaptă, oricum, să rămân văduvă toată viaţa.

— Dar mama ta ce ar vrea?

— Nu ştiu, ridic din umeri. Probabil să fiu fericită, ca orice mama normală.

— Şi atunci de ce nu îţi pasă de mama ta şi te gândeşti la soacră?

Ridic din nou din umeri.

— Mă simt vinovată. Mi-a dat sentimentul că, odată cu pierderea lui Paul eu am devenit fiica ei de care ea simte că trebuie să aibă grijă. Nu vreau să o rănesc şi să o fac să sufere mai mult, iar un alt bărbat în viaţa mea ar face-o implicit să mă piardă şi i-aş aduce din nou suferinţă.

— Aşa că preferi să rămâi singură toată viaţa, de dragul ei, refuzând iubirea dacă ea va apărea în calea ta? se aude vocea contrariată a lui Cătălin, care acum este la un pas de masa noastră, după ce se pare că a auzit discuţia noastră. Eu sunt unul dintre cei care au sacrificat foarte mult pentru persoana iubită şi nu am ţinut cont de ceea ce spun gurile

rele. Carina a fost judecată la fel de aspru pentru deciziile luate, dar cel mai important a fost faptul că noi doi, cât şi persoanele la care ţineam, ştiau adevărul şi erau fericite. Cine nu ar înţelege nevoia ta de a fi iubită, mai ales că eşti tânără şi frumoasă, este un om egoist care nu merită să facă parte din viaţa ta. Ai nevoie de oameni care să îţi ofere suport şi iubire, indiferent de ceea ce alegi să faci, nu să te judece şi să îţi ceară să îţi sacrifici viaţa pentru o fantomă.

— Cătălin, îl ceartă imediat Carina, panicată de ce reacţie aş avea la cuvintele lui dure.

Dar sunt adevărate şi, chiar dacă nu sunt pregătită pentru acest pas, ştiu că într-o zi voi spera din nou la iubire.

— Are dreptate, Kiki, îi iau apărarea.

— Normal că am dreptate. Am trecut prin situaţii mult prea grele şi complicate alături de Carina, ca să pot spune acum aceste cuvinte. Femeia aia poate ţine la tine, dar nu trebuie să o laşi să te transforme în altarul dedicat fiului ei decedat.

— Cătă! Îl ceartă soţia lui din nou, de data asta mai panicată.

— Iartă-mă, Carina, continuă el la fel de nervos, dar am văzut ce răutate poate ascunde.

— La ce te referi? întreb subit confuză de declaraţia lui.

Acesta oftează, gândindu-se bine cum să formuleze.

— Cătă, nu… încearcă ea să îl oprească, făcându-mă şi mai curioasă de ceea ce îmi ascund cei doi.

— A trecut destul timp şi cred că trebuie să afle şi ea.

— Era o femeie care suferea, îi spune Carina. Nu mai contează ce a spus atunci.

— Crezi? o întreabă el ironic, ridicând o sprânceană.

Eu mă uit tot mai confuză la cei doi, neînţelegând un cuvânt din ceea ce vorbesc.

— Lămuriţi-mă odată! le cer cu hotărâre, făcându-i pe amândoi să se uite în direcţia mea.

— Minunata ta soacră, începe Cătălin să îmi povestească puţin ironic, când eram la spital, după ce a urlat la Sebastian că este un criminal care s-a afişat cu maşinile scumpe prin faţa fiului ei, special pentru a-l atrage pe acesta în lumea lor riscantă şi plină de tentaţii, a început să spună că e şi vina ta, că mereu pleci în delegaţii, punând serviciul pe primul plan, lăsându-l singur să facă ce vrea cu prietenii lui depravaţi, asta pentru că nu ai fost niciodată în stare să ai grijă de el.

Sunt cu adevărat şocată de ceea ce aflu. Ştiam că a făcut un mare scandal în ceea ce îl priveşte pe Sebastian, acuzându-l pe nedrept pentru imprudenţa fatală a lui Paul, dar nu ştiam că avea o asemenea impresie şi despre mine.

— Interesant, spun încet, amintindu-mi cât de grijulie a fost săptămâna trecută când mi-a făcut o scurtă vizită.

— Era o mamă care tocmai îşi pierduse singurul copil, o apără Carina, confirmându-mi ceea ce sper şi eu să fie o explicaţie bună pentru comportamentul ei deplasat. A mai avut astfel de manifestaţii de atunci? mă întreabă ea.

— Nu de faţă cu mine, îi răspund. Cred că ăsta a fost modul ei de a se elibera de durere în acel moment, dând vina pe oricine. Poate că şi eu aş fi reacţionat la fel.

— Dar cum ai reacţionat când l-ai văzut pe Sebastian? Ştiai că fusese vorba de maşina lui? mă întreabă Cătălin din nou, dar privirea mea fuge spre Kiki care, bănuiesc că ştie răspunsul.

— Am făcut legătura când i-am văzut privirea vinovată, le povestesc celor doi. În primă fază, am început să dau cu pumnii în el, dar imediat după aceea mi-am dat seama că e la fel de rănit ca şi mine şi mi-am cerut scuze.

Omit detaliile îmbrăţişării primite, pentru că nu vreau să interpreteze greşit gestul acela nevinovat. Eram doi oameni care sufereau, iar eu mi-am găsit atunci, dar şi în baia cafenelei, confortul în braţele celui care parc că înţelege prin ceea ce trec.

Nu l-am mai văzut pe Sebastian de atunci, chiar dacă îmi amintesc de el destul de des, când privesc mobila de pe terasă, când văd canapeaua din living sau televizoarele mari, pe care ştiu sigur că el le-a cumpărat. De fapt, ştiu că el a mobilat şi a amenajat toată casa în care locuiesc acum, făcându-mă să îmi amintesc destul de des de acest bărbat şi de starea ciudată pe care am avut-o în prezenţa lui.

— Ai mai vorbit cu el, mă întreabă şoptit Carina, după ce Cătălin revine la grătarul lui, oferindu-ne din nou intimitate.

— Nu, răspund la fel la fel. Atunci a fost ultima dată.

Kiki ştie despre întâlnirea mea cu Sebastian, dar nu ştie toate detaliile, omiţând să îi povestesc despre ceea ce s-a întâmplat la baie. Nu ştiu de ce am ascuns acest lucru, dar am simţit că trebuie să fac asta chiar şi faţă de cea mai bună prietenă a mea.

— Oricum, rusul e din fier, spune deodată Cătălin, admiraţia fiindu-i evidentă în glas, făcându-ne pe amândouă să ne îndreptăm atenţia către el. Cred că eu rupeam nişte capete dacă cineva îmi vorbea în felul ăla. Dar el tăcea şi înghiţea lovitură după lovitură, în timp ce îşi suna prietenii

cu bani, să facă rost de un avion şi să vină după tine. Altul în locul lui pleca de acolo, se oprea în primul bar şi şi-ar fi plâns prietenul cu o sticlă de whisky în mână, până pica sub masă.

Cuvintele lui ne lasă îngândurate pe amândouă. Sebastian nu a fugit, ci a confruntat situaţia, ba mai mult, a făcut tot posibilul să mă aducă pe mine acasă cât mai repede.

Într-o zi sper să mă pot revanşa faţă de el pentru tot ceea ce a făcut pentru mine, atât cu închirierea unui avion privat, cât şi cu renovarea completă a acestei case. *Şi ce altceva o mai fi făcut, iar eu nu am habar.*

O privesc pe Kiki, care se uită la mine cu compasiune, părând că ştie foarte bine despre ce vorbeşte soţul ei. *Sau că ştie chiar mai multe decât acesta.*

Capitolul 6

Emoţii

Maria

Nu ştiu dacă toată lumea are fobii, însă eu mă număr printre ghinionişti care au parte de aşa ceva. Nu îmi e frică de întuneric, nu sunt nici cea mai mare fană a singurătăţii, dar nu am murit din cauza asta în ultimele luni, nu îmi e frică de păianjeni şi nici de spaţii închise.

Problema mea sunt vietăţile mici cu codiţă, care rod tot ce prind. Şoriceii. Sunt tipa aia din desene animate cu făcăleţul în mână, urcată pe scaunul din bucătărie când dă cu ochii de unul. Nu îmi plac, iar atunci când întâlnesc unul, fug mâncând pământul.

Mi s-a întâmplat doar de câteva ori, când mă duceam pe la casa veche a bunicilor, dar în Bucureşti am locuit mereu la apartament, aşa că nu am avut astfel de surprize.

Până azi.

Eram în sufragerie, după o zi de vineri obositoare, dar frumoasă, la birou, savurând în faţa televizorului mare din sufrageria mea un pahar cu suc proaspăt stors. Urmau două zile relaxante şi liniştite, în care plănuiam să fac prima baie în piscina comună, de când m-am mutat aici.

Eram entuziasmată pentru prima dată după luni de zile şi chiar mi-am scos din dulap singurul costum de baie pe care l-am luat cu mine când am venit aici. Este sfârşitul lunii septembrie, dar afară este încă foarte cald, vremea fiind potrivită pentru o baie scurtă, acum cât mai îmi permite anotimpul.

Doar că fericirea mea este brusc curmată de prezenţa elegantă a unui şoricel care iese de sub comoda televizorului, mişcându-şi mustăţile în direcţia mea.

O să mă muşte!

Panicată, sun singura persoană care ştiu că îmi poate salva viaţa.

— Carina! strig la ea îngrozită. Trimite-l, te rog, pe Cătălin urgent la mine!

— Ce ai păţit?

Îngrijorarea din vocea ei este evidentă.

— Un şoarece! Este un şoarece în sufragerie!

Am parte de câteva secunde de linişte, apoi râsul ei se aude tare în aparatul lipit de urechea mea.

— Carina, am o mare problemă cu şoarecii, îi explic agitată, dorindu-mi ca ea să mă înţeleagă. Nu pot să respir

atâta timp cât vietatea asta stă atât de aproape de mine!

— Calmează-te, Maria, că nu îţi face nimic, încearcă să mă liniştească. Problema este că noi suntem plecaţi din oraş peste weekend şi ne întoarce duminică, zice cu regret.

— Şi eu ce dracu' fac între timp? întreb albă la faţă, mai ales că inamicul s-a apropiat şi mai mult de canapeaua mea. Vine spre mine!

— Unde eşti?

— Sus pe canapea!

O aud râzând din nou, dar în acelaşi timp încearcă să fie serioasă.

— Lasă-mă câteva minute, că trimit pe cineva să te salveze.

— Repede! mai adaug înainte ca ea să termine apelul.

Dumnezeule, în viaţa mea nu mi-a bătut atât de tare inima de frica unei rozătoare! Nenorocita creatură se holbează la mine şi sunt tot mai convinsă că îşi creează un plan de atac, să urce pe canapea lângă mine şi să mă muşte. Văd în ochii ei şi, dacă mă holbez mai bine, cred că are şi ceva spume la gură. Dacă e turbat? Clar, ăsta îmi e sfârşitul şi pentru o secundă mă gândesc că e trimis de Paul să mă omoare ca să mă duc pe lumea cealaltă după el.

Dar nu mă simt pregătită să mor sau, mai rău, să ajung pe la spitalul de nebuni după ce am fost muşcată de creatura înfiorătoare, aşa că din doi paşi sar peste marginea canapelei pe scaunul de la masa din bucătărie, iau cheia de la maşină şi fug afară din casă, trântind uşa după mine să fiu sigură că nu sunt urmată de monstru.

Acum casa mea este toată a lui, în timp ce eu sunt pe preşul de afară, în picioarele goale şi îmbrăcată doar cu un

tricou şi o pereche de pantaloni scurţi.

La naiba!

Deschid maşina şi mă aşez pe scaunul şoferului, aşteptând telefonul Carinei. Nici măcar nu am chef să dau drumul la muzică, tremurând încă din cauza spaimei trase. Îmi las capul pe spate, dar coada mă incomodează, aşa că îmi desfac părul, lăsându-mi şuviţele şatene lungi să îmi cadă peste umeri, ca un şal acoperindu-mi umerii. Este cald afară, dar eu simt un pic de răcoare, probabil de spaimă.

Un ciocănit în geamul de lângă mine nu face decât să mă sperie şi mai tare şi să tresar de parcă monstrul din casă a venit la geamul meu după ce a crescut mai mare ca un urs. Dar şocul este aproape la fel de mare când văd cine este aplecat pentru a-mi vedea chipul mai bine. Nu este un urs, este un… rus.

Cu greu îmi revin din şoc şi asta după ce el îşi ridică sprâncenele la mine, aşteptând parcă să am o reacţie, care vine cam greu. Apăs pe butonul geamului, care coboară încet.

— Bună, spun uimită de prezenţa lui.

— Bună, mă salută simplu, chipul lui netrădând nicio emoţie.

— Ce cauţi aici?

— Un şoarece, zice direct şi, pentru prima dată, cred că zăresc umbra unui zâmbet pe buzele lui.

— Un ce? pun întrebarea pentru a fi sigură că am auzit bine, pentru că nu reuşesc să găsesc un sens la cuvintele lui.

— Am auzit că ai o problemă cu un şoarece şi am venit să văd dacă pot să îl prind.

— Tu? întreb uimită, să nu spun şocată…

— Dar cine?

— Ai vorbit cu Kiki?

Întrebările mele sunt pline de confuzie, în timp ce răspunsurile lui sunt simple şi parcă un pic ironice.

— Nu am un glob de cristal ca să aflu de problema ta.

Clar ironic.

Mă strâmb, strângându-mi buzele într-o linie subţire.

— Dar cum de ai ajuns aşa repede?

— Eram în zonă, vine răspunsul lui evaziv.

— Erai în zonă?

— Marushka, ai probleme cu auzul în seara asta?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu! Doar că nu înţeleg de ce te-a sunat tocmai pe tine şi cum de erai tocmai în clipa asta în zonă?

Se îndreaptă de spate, punându-şi mâinile în şolduri. În acest moment, ochii mei sunt la nivel cu pelvisul lui, iar privirea îmi fuge brusc spre zona aceea acoperită de o pereche de pantaloni scurţi de trening, largi ca de baschet. Îmi mut imediat privirea spre volanul maşinii şi îmi dau seama că el este îmbrăcat cu haine lejere şi nu cu un costum sau haine elegante, aşa cum l-am văzut de fiecare dată.

E momentul să aflu răspunsul la întrebarea mea, aşa că mă dau jos din maşină pentru a-l confrunta. Analizându-i ţinuta, observ că pantalonii scurţi gri sunt de la un brand foarte renumit, ca şi tricoul alb pe care îl poartă şi care îi dezvăluie braţele tatuate. În picioare are o pereche de adidaşi tot gri, care par destul de noi. În apropierea noastră nu este nicio maşină scumpă parcată, ceea ce face ca dilema mea să fie şi mai mare.

— Deci? întreb după câteva clipe, făcându-l să îşi

întoarcă privirea spre mine, pentru prima dată de când am coborât din maşină.

Dar ochii lui se întunecă şi chipul îi devine rigid în clipa în care mă priveşte de sus în jos, foarte rapid.

Însă nu vreau să mă las intimidată de personalitatea lui puternică şi de corpul masiv care mă domină în acest moment, aşa că îmi încrucişez braţele peste sâni, ridicându-mi bărbia cu o superioritate forţată aşteptând lămuririle.

Care întârzie, ochii lui privindu-mă fix câteva secunde, dându-mi o stare de intimidare şi… intimitate.

— Ai de gând să îmi explici? întreb încă depunând eforturi colosale de a fi autoritară, dar nu prea îmi iese.

— Îmi ceri socoteală? vine întrebarea lui însoţită de o sprânceană ridicată.

Da.

Zâmbeşte din nou.

— M-a sunat pentru că eram cel mai aproape de casa ta, răspunde relaxat.

— Cum aşa?

Ridică din umeri ca un nevinovat.

— Ştie unde locuiesc.

Fac ochii mari, iar inima începe să o ia la galop.

— Adică? Unde locuieşti?

Se întoarce într-o parte, arătându-mi cu degetul rândul de vile masive din faţa mea, oprindu-se la nici măcar două sute de metri, la a treia casă din cele mai elegante aflate în acest cartier rezidenţial.

Dacă eu împart piscina în acest careu cu încă opt vile, una dintre ele având chiar perete comun cu a mea, vilele acestea sunt mult mai mari şi au piscina proprie, iar terenul

de care dispun este aproape jumătate cât tot careul în care mă aflu eu. Sunt cele mai frumoase şi mai elegante case din complex, iar el îmi arată că locuieşte la o aruncătură de băţ de mine.

— Poftim? întreb, nu uimită, ci de-a dreptul şocată. Locuieşti şi tu în cartier? De când? Eu de ce aflu abia acum?

Lucrurile îmi par scăpate de sub control şi, cu cât întrebările mele sunt mai multe, cu atât realizez că acest cartier este destul de mare şi oricine are dreptul să locuiască în el, eu fiind ultimul om care are dreptul de a-i cere lui socoteală pentru casa în care stă.

Se întoarce spre mine, dar nu este supărat de întrebările care l-au bombardat, ci un pic amuzat.

— M-am mutat acum câteva luni. Nu am vrut să îţi fac o vizită, pentru că nu am vrut să te deranjez. Nu am ştiut dacă o să te supere prezenţa mea în zonă, motiv pentru care am rugat-o pe Carina să nu îţi spună.

— Cam multe lucruri nu îmi spune Carina, zic supărată pe trădătoarea care o să îmi dea socoteală cu prima ocazie. Încep să cred că e mai mult prietena ta, decât a mea.

— Mi-aş dori să am şi eu un prieten care să ţină la mine la fel de mult pe cât ţine Carina la tine, mă liniştește el cu vocea blândă. Acum îmi spui unde e individul care te-a dat afară îmbrăcată atât de sumar?

Oricât de mult îmi displace situaţia, mă tem că nu am altă variantă decât să accept ajutorul lui.

— A ieşit de sub comoda televizorului, spun capitulând în faţa lui.

— Îmi dai voie să intru?

— Da, accept dându-mi exasperată o şuviţă de păr peste

umăr.

În acea clipă, ochii lui coboară din nou pe corpul meu, dar aproape insesizabil, înainte de a se duce direct în casă, închizând uşa în urma lui.

Ceva îmi spune să îmi privesc şi eu trupul pentru a-mi verifica hainele pe care el le-a considerat sumare. Poate am vreo pată de mâncare pe mine sau poate mi-au ieşit şoldurile plinuţe din tricou, dar îmi este de ajuns să îmi cobor privirea şi să îmi văd sfârcurile întărite de răcoarea serii, străpungând delicat materialul subţire al tricoului.

La naiba!

La asta se uita el, iar eu ca o neruşinată mi-am pus şi braţele încrucişate sub piept, ridicându-mi sânii mari şi mai mult. Dumnezeule, nu vreau să ştiu ce crede despre mine! Nu vreau să mă gândesc cum arătam în faţa lui! Vreau să fac o groapă în asfalt şi să mă ascund cu totul în ea! Îmi vine să mor de ruşine!

Dar se pare că destinul meu este să am cea mai proastă seară din ultimele luni, mai ales când el iese din casă întrerupându-mi momentul intens de mustrare.

— Nu l-am găsit, spune încruntându-se. Nu ştiu pe unde s-a pitit.

Panica mă cuprinde din nou. Şi eu ce fac acum? Nu am decât o singură variantă.

— Bine, spun scurt, dorindu-mi ca el să plece şi să mă lase cu ruşinea mea de mai devreme şi cu şoarecele care, dacă mă mănâncă, o să îmi facă un bine în clipa asta.

Clipeşte o dată, apoi se lasă într-un genunchi în faţa mea, făcându-mi respiraţia să se oprească, şi pentru prima dată observ că el avea ceva în mână, punând lângă tălpile

mele o pereche de balerini.

— Ăştia mi-au picat în mână, fiind chiar lângă uşă, îmi explică el cu vocea puţin mai scăzută, toată atmosfera din jurul meu schimbându-se drastic.

Panica a dispărut, fiind înlocuită de acelaşi sentiment pe care îl am atunci când el este foarte aproape de mine: siguranţă. *Căldură.*

— Îţi mulţumesc, spun încet, vizibil mişcată de gestul lui.

— Ce vrei să faci acum? mă întreabă însă, văzând confuzia mea, completează. Am sunat deja la firma de deratizare cu care mai colaborez, dar mi-au spus că până luni nu pot să vină.

— Sunt sigură că o să găsesc pe net o firmă care poate să vină şi mâine.

— Dacă vrei să îţi vină în casă nişte necunoscuţi şi să îţi dea cu soluţii otrăvitoare care o să te omoare mai repede decât pe şoarece, e problema ta. Eu am întâlnit mulţi şarlatani care mi-au făcut mai mult rău şi erau să îmi omoare jumătate din angajaţi.

— Ai şoareci la club? întreb puţin speriată, dar el zâmbeşte relaxat.

— Nu am, dar prefer să fac, o dată pe an, câteva proceduri de dezinsecţie şi deratizare, preventiv.

— Am înţeles, spun simţindu-mă vinovată că am insinuat un lucru atât de urât legat de clubul lui elegant şi select.

— Deci? Te întorci în casă ştiind că e şoarecele ăla acolo?

— Desigur că nu! exclam cu convingere.

— Atunci?

— Dorm în maşină sau îmi fac curaj să intru înapoi în casă să iau cheia de la apartament şi mă duc acolo până luni, răspund cu o falsă nepăsare, însă ştiu că niciuna dintre variante nu îmi place. Sau mă duc la un hotel, doar că nu cred că mă vor primi îmbrăcată aşa, zâmbesc forţat, ştiind că portofelul este în geanta lăsată momentan pe patul din dormitor.

Cheile de la apartament sunt în dulapul de la intrare, deci varianta asta ar fi cea mai bună şi m-ar feri să traversez toată casa, riscând să dau nas în nas cu bestia, însă nu am mai fost acolo de mai bine de trei luni şi nu ştiu cât de bine îmi va face să revin în acel loc plin de amintiri dureroase.

— Sau poţi să vii la mine, zice el serios. Casa este mare şi îţi garantez că nu am niciun şoarece.

Sunt blocată de propunerea lui.

— Nu aş putea, mă grăbesc să refuz.

— Nu trebuie să te simţi stânjenită, Maria, spune cu vocea blândă, ochii lui încercând să îmi transmită aceeaşi căldură. Dacă te deranjează prezenţa mea, pot dormi în apartamentul din oraş, iar tu o să ai toată vila la dispoziţie.

— Exclus! Nu te dau afară din casa ta.

— Atunci hai cu mine, dar nu mai sta în frigul ăsta că o să te îmbolnăveşti!

E adevărat că s-a mai lăsat răcoarea, dar îmi dau seama, din nou, că observaţia lui este făcută din cauza sfârcurilor care continuă să se vadă prin tricou. Încă o dată ruşinea mă cuprinde şi mă simt încolţită.

— Trebuie să îmi iau nişte haine din casă, spun repede. Nu pot să merg aşa.

— Ne mutăm dintr-o casă în alta, nu mergem la club. Cred că găsesc prin dulap un tricou de-al meu care să îţi vină bine.

Deja deranjul mi se pare mult prea mare, dacă aş ajunge să port şi hainele lui.

— Simt că depăşesc limitele bunului-simţ, mărturisesc cu ezitare.

Stă un pic pe gânduri, respiră adânc, apoi îmi zice:

— Mai ai nevoie şi de altceva în afară de haine?

— Nu, spun după o secundă, clipind încurcată.

— Eşti sigură?

Stau să mă gândesc de data asta câteva clipe mai lungi înainte de a răspunde.

— Doar haine. Telefonul îl am deja, adaug ridicând aparatul, iar un încărcător cred că pot împrumuta de la tine.

Aprobă din cap, acordându-mi încă câteva secunde de gândire, apoi dispare din nou în casă, lăsându-mă singură şi şocată. Din nou.

Nu pot să cred că urmează să fac asta, să mă duc în casa lui Sebastian şi să dorm sub acelaşi acoperiş cu el. Nu ştiu ce fel de om este el cu adevărat, chiar dacă simt că pot avea încredere în el, că nu îmi va face rău, mereu simţindu-mă protejată de el, dar nu vreau să îl deranjez. Mă simt ca un intrus, chiar dacă el este cel care s-a mutat la câteva case distanţă de mine. Nu ştiu dacă a făcut-o înainte de a mă muta eu aici sau după, cert este că am sentimentul că el este aici pentru a avea grijă de mine. Pentru că s-a purtat ca un înger păzitor de când s-a petrecut acea tragedie, chiar dacă i-am cerut să înceteze.

Nu am idee în ce condiţii s-a petrecut mai exact mutarea

lui, însă eu sunt tare neliniştită ştiind că este cea mai bună variantă pe care o am în această seară.

Sunt speriată de întorsătura pe care au luat-o lucrurile şi totul e din vina unui nenorocit de şoarece!

Neavând pe cine să îmi vărs frustrările, apelez a doua persoană vinovată pentru ceea ce mi se întâmplă acum, după rozătoare.

— Kiki, te mănânc! şuier printre dinţi.

— Momentan mă mănâncă altcineva, chicoteşte ea de parcă cineva o gâdilă, iar eu mă fac imediat roşie, ştiind că i-am întrerup pe cei doi îndrăgostiţi.

Dar trebuie să o anunţ că va fi pedepsită pentru că mi-a ascuns multe lucruri.

— Trebuia să îmi spui că Sebastian locuieşte la câteva case de mine şi trebuia să mă anunţi că o să apelezi la el pentru problema mea de azi!

O aud şuşotind către Cătălin că revine imediat, apoi continuă conversaţia cu mine mai serioasă.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat, Mari. Nu avea niciun motiv să intervină în viaţa ta, chiar dacă locuieşte atât de aproape. Dar când te-am auzit atât de speriată, nu am ştiut la cine să apelez. Era el sau nişte prieteni de-ai mei din cartier, pe care tu nici măcar nu îi cunoşti.

Oftez încă nervoasă.

— A reuşit să prindă şoarecele?

— Nu! spun pufăind cuvântul. Şi până luni nu vine nimeni să se ocupe de el şi de ce prieteni o mai avea prin casa asta, aşa că sunt nevoită să stau la Sebastian!

Liniştea de la celălalt capăt al liniei mă face să mă uit o secundă la telefon, crezând că s-a întrerupt.

— Alo?

— Da, răspunde, însă îi simt zâmbetul din glas.

— Râzi de mine?

— Nu, Mari, zice deranjată de reproşul meu. Doar că sunt surprinsă de ceea ce mi-ai spus, dar în acelaşi timp mă bucur că este acolo să te ajute.

— Era el sau varianta de a mă întoarce la apartament, spun cu o uşoară tristeţe în glas. Nu mă simt pregătită să mă întorc acolo.

— Te cred, scumpa mea. Ai luat alegerea cea mai bună pentru tine.

— Iartă-mă că v-am deranjat, adaug cu regret şi mult mai calmă decât la începutul conversaţiei. Te las să fii mâncată de Cătălin în continuare, iar eu sper să nu fiu mâncată de vreun şoarece până luni.

— Sunt sigură că dacă o să fii mâncată, nu va fi de către un şoarece, spune încet, un pic amuzată.

— Ce vrei să spui?

— Poate de un urs. Am auzit că Sebastian are ursi prin curte. Nu ţine şoareci.

E enervantă şi ironică, dar foarte amuzată. Nu şi amuzantă.

Îmi dau ochii peste cap la glumele ei ciudate şi, după ce le trimit îmbrăţişări la amândoi, termin conversaţia cu ea, lăsând-o să se bucure de weekendul romantic cu soţul ei.

Câteva minute mai târziu, Sebastian iese din casă cu un troler mic, pe care îl folosesc de obicei în scurtele mele călătorii.

— Am luat mai multe lucruri, plus câteva chestii din baie, explică el văzându-mi privirea pe trolerul în care pot

începăea lucruri pentru două săptămâni, nu două zile cât se presupune că o să stau eu la el.

Închide uşa cu cheia, în timp ce eu închid maşina şi îmi face semn cu mâna să pornim spre casa lui.

Am emoţii. De ce am emoţii?

Capitolul 7

Planuri

Sebastian

Imaginează-ţi că doreşti pe cineva atât de mult, încât eşti dispus să renunţi la tot ce ai obţinut în cei treizeci şi şase de ani, la maşinile scumpe unicat şi la casele de sute de mii de euro, pentru acea persoană. Imaginează-ţi acum că ai face orice ca ea să îţi fie alături, iar un nenorocit de şoarece face ca acest lucru să fie posibil, însă… tu nu ai voie să o atingi.

Nici nu ştie cât de mult m-a excitat când am văzut-o coborând din maşină desculţă şi cu o pereche de pantaloni foarte scurţi, în timp ce sfârcurile îi străpungeau tricoul subţire pe care îl purta. Sânii ei mari mă chemau să îi gust, iar eu eram hipnotizat ca de cântecul unei sirene, însă am reuşit să îmi opresc impulsul de a mă apropia mai mult de ea şi am fost tare mândru de mine mai ales când şi-a împreunat braţele sub sânii rotunzi, privindu-mă cu mândrie, neştiind că sfârcurile ei erau în centrul atenţiei mele.

Este atât de inocentă… sau pur şi simplu nu conştientizează efectul pe care îl poate avea asupra unui bărbat.

Maria nu este femeia clasică pe care aș agăța-o în club, pentru că ea nu este o femeie pe care să o agăți în club. Paul a fost un norocos că a cunoscut-o în acea seară, dar asta pentru că ea era venită la aniversarea colegei ei. Eu am fost blocat când am văzut-o și regret în fiecare zi de atunci că nu m-am mișcat mai repede decât prietenul meu.

Sunt un nenorocit pentru faptul că și acum, după atâta timp, încă râvnesc la această femeie minunată, cu forme voluptuoase și apetisante, în timp ce prietenul meu, soțul ei, este mort. Din respect față de el trebuie să încetez să mai visez cu ochii deschiși la Maria, dar nu mă pot abține. Tot ce pot să fac este să încerc să îmi țin mâinile acasă, însă weekendul acesta va fi cea mai mare provocare a vieții mele.

Cum să stai în aceeași casă cu femeia pe care o dorești și o visezi de trei ani de zile, și să te porți ca un sfânt? *Eu, sfânt?* Eu sunt un drac în preajma femeilor, dar cu ea m-am purtat ca un înger păzitor. Pentru că ea înseamnă prea mult pentru mine și nu vreau să o rănesc. Vreau să o prețuiesc și să îi arăt că o ador, dar nu am voie. Tot ce pot să fac este să veghez asupra ei, în timp ce o salvez acum de un șoarece.

O poftesc în casa mea, iar ea intră încet, pășind cu grijă spre sufrageria mare. Se descalță de balerinii pe care am apucat să i-i înmânez când am văzut-o desculță, moment în care mi s-a rupt sufletul, dar îi întind imediat o pereche de papuci de casă, care sunt cu multe numere mai mari decât piciorul ei frumos și feminin.

Trag trolerul după mine până în mijlocul livingului, făcându-i rapid un tur ar parterului ce cuprinde bucătăria, livingul și încă o încăpere amenajată ca birou și bibliotecă. Apoi o conduc la etaj, unde sunt cele patru dormitoare, două

dintre ele mai mari, cu baie proprie, celelalte două împărţind o baie situată pe hol. Pe Maria o conduc spre unul dintre cele două dormitoare mari, cel de vis-à-vis de al meu.

Niciodată nu m-am gândit că tocmai ea va locui în această cameră, însă având-o acum în acest spaţiu, încerc să nu mă gândesc la ce îi trece prin cap, văzând că are aceeaşi nuanţă de maro ca unul dintre dormitoarele ei.

Dacă o să vadă şi dormitorul meu, o să fie tare ciudat să îi explic motivul pentru care e zugrăvit în culoarea ei favorită.

— Dacă nu îţi place camera, poţi alege oricare doreşti din celelalte.

— Nu mi-ai arătat toate camerele, spune ea pe un ton ce pare să ascundă ceva, iar eu mă simt nevoit să îi deschid şi uşa dormitorului meu.

Din fericire mi-am făcut azi patul. *Sau l-a făcut menajera?*

— Dormitorul tău are aceeaşi culoare ca al meu, spune încet, confirmându-mi inteligenţa ei.

Strâng din maxilar, înjurând de mama focului faptul că nu m-am gândit înainte la o explicaţie.

— Este o culoare frumoasă şi liniştitoare, zic scurt, dar ea se întoarce cu faţa spre mine, fără să înainteze în cameră, rămânând în dreptul uşii.

— Mai exact cine s-a mutat primul în cartier? Eu sau tu?

Buzele mi se strâng într-o linie subţire.

— Cea fost mai înainte? Oul sau găina?

Se încruntă.

— Oul, răspunde relaxată. Găina este o mutaţie genetică a doua specii de păsări, poate între o curcă şi un papagal, şi ulterior a ieşit dintr-un ou.

Răspunsul ei mă face să râd. Dar râd cu atâta poftă cum nu cred că am mai făcut-o vreodată, cel puţin nu în ultimii ani, în timp ce ea mă priveşte zâmbind suav, uimită probabil de reacţia mea.

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, mărturisesc uimit de mintea ei frumoasă, la fel ca ochii care mă privesc încă surprinsă.

— Deci, în situaţia noastră, tu eşti oul sau găina?

— Sunt nenorocitul de cocoş, scumpo, răspund încă amuzat. Iar tu eşti primul ou care a pus piciorul în camera asta, în afară de menajeră. Aşa că dacă vrei să alegi camera asta, ţi-o cedez cu mare drag.

— Consider că te-am deranjat destul cu prezenţa mea în casa ta, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te dau afară şi din dormitor.

O voce idioată din capul meu îmi cere să îi spun că nu e nevoie să ies şi eu din dormitor, dar dacă toţi am asculta de vocile acestea idioate, ar fi sfârşitul lumii.

— Nu m-ai deranjat deloc, încerc să o liniştesc, aproape ridicându-mi o mână pentru a o mângâia pe braţ, dar mi-o retrag repede, sperând că nu a observat gestul meu. Deci? Care e norocoasa? Asta sau cealaltă?

— Cealaltă, desigur, spune zâmbind.

Îi las trolerul lângă uşă, apoi mă retrag lăsând-o să se obişnuiască cu spaţiul.

— Eu sunt jos, în living, o anunţ băgându-mi mâinile în buzunarele pantalonilor de trening. Mă gândeam să pun un film, dacă vrei să îmi ţii companie, continuu uitându-mă la ceasul care îmi arată că este trecut puţin de ora nouă. Ai mâncat?

— Da, apucasem să fac asta până a apărut monstrul.

Nu glumeşte, iar teama ei vizibilă mi se pare drăguţă şi în acelaşi timp amuzantă, aşa că încerc să nu zâmbesc prea tare, dar nici de gheaţă nu pot fi, schiţând un zâmbet mic.

— Atunci mă găseşti jos dacă vrei să mai pierzi câteva ore.

— Mulţumesc, zice ea cu reţinere. Şi mulţumesc pentru tot, mai adaugă când ies pe hol, apropiindu-mă de scări.

— Nu ai pentru ce, Marushka.

Apelativul mi-a scăpat din nou în acest moment de sinceritate, chiar dacă mi-am impus de mai multe ori să nu îl mai pronunţ în prezenţa ei. Nu prea reuşesc să mă controlez. Este mereu încărcat de sentimentele şi de dorinţa pe care trebuie să mi le înfrânez, pentru a nu o pune într-o situaţie deranjantă. Dar sper ca ea să nu sesizeze încărcătura sentimentală a apelativului.

Cobor în living, cu inima bătându-mi puţin mai tare decât de obicei. Trebuie să mă controlez. Trebuie să am grijă să nu fac nimic care m-ar da de gol sau care ar putea crea o situaţie stânjenitoare între noi. Sunt om în toată firea, nu fraierul ăla virgin din „Plăcinta americană”, chiar dacă acum mă simt ca toţi fraierii din filmul ăla la un loc.

Mai arunc o privire la ceas. La ora asta ar fi trebuit să mă pregătesc să plec spre club, dar weekend-ul ăsta băieţii trebuie să se descurce fără mine. Cred că vor fi chiar fericiţi că nu voi mai fi acolo să le suflu în ceafă…

Îmi scot telefonul din buzunar şi îl apelez pe manager.

— Adi, spun în loc de salut după ce am mai vorbit cu el azi de vreo două ori. Nu mai ajung în seara asta.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă îngrijorat.

— A intervenit ceva. Nimic grav.

I-aş spune că este chiar ceva frumos, însă situaţia nu este de aşa natură încât să mă pot manifesta cum mi-aş dori. De fapt nu am voie să o fac deloc, nici măcar faţă de Maria, iar asta face ca entuziasmul meu să fie eclipsat de conştiinţa care îmi dictează să stau la distanţă.

Gândurile îmi sunt întrerupte de o prezenţă care îmi face inima să sară câteva bătăi. Nu o văd, nu o aud, dar o simt.

Nici nu îmi amintesc când am terminat discuţia cu Adi, după ce i-am lăsat câteva indicaţii pentru weekend, dar ştiu că sunt cu spatele la ea, privind spre fereastră de câteva minute. O văd în reflexia geamului acoperit de o perdea subţire când se opreşte în loc, uitându-se spre mine. Este îmbrăcată cu aceiaşi pantaloni scurţi nenorociţi, care nu fac decât să îmi amintească de formele ei frumoase. Nu îi văd sânii, dar dacă nu şi-a pus un sutien, o să fiu nevoit să stau cu o pernă în poală toată seara cât ea este lângă mine.

Mă întorc cu faţa spre ea, având din nou mâinile băgate în buzunarele pantalonilor. Îmi dau seama că fac acest gest doar ca să nu le întind spre ea pentru a o atinge.

— Credeam că te uiţi deja la film, îmi spune stânjenită. Dar mi-am adus aminte că e vineri, iar tu ar trebui să te duci la club, nu?

— Am liber weekendul ăsta, spun calm.

— Din cauza mea?

— Nu am mai avut un weekend liber de ceva timp. Acum am un pretext bun să iau o pauză.

— Chiar mă simt vinovată că te-am deranjat, zice încurcată, jucându-se cu degetele. Ţi-am dat şi programul

peste cap.

Mi-ai dat viaţa peste cap, dar nu mă plâng deloc, atâta timp cât am ocazia să te văd.

— Mi-ai făcut un bine. Eu cred că trebuie să îi mulţumesc şoricelului, iar dacă luni echipa îl va prinde, o să îl iau acasă pe post de animal de companie.

Sau o să îi fac o statuie, iar dacă îl omoară ăia, o să îi fac o înmormântare cu bocitoare şi salve de tunuri, pentru că datorită lui am ocazia de a petrece aceste zile alături de tine.

Chipul ei îngrozit mă face să râd uşor.

— Am glumit, îi spun. Cred că s-ar plictisi atât de tare pe lângă mine, încât mi-ar cere să îl arunc în braţele celor de la deratizare.

— Nu cred că ai o viaţă atât de anostă, zice apropiindu-se de canapeaua din faţa televizorului.

Şi apropo, nu poartă sutien nici acum. M-am dat dracu' …

— În cel mai rău caz ai uita să îi dai de mâncare, glumeşte ea.

— Deci prea fericit nu ar fi. Tu ce animal de companie ai prefera?

Ştiu multe despre ea din poveştile lui Paul. Pot spune că aşa am cunoscut-o şi m-am îndrăgostit de această femeie fără să o văd prea des. Nu o lăuda, dar povestea lucruri care mie mi se păreau frumoase şi mă făceau să îmi doresc să o cunosc mai bine. Dar nu aveam voie, aşa că sorbeam cuvintele lui Paul de fiecare dată când vorbea despre ea, oricât de indiferent mă prefăceam că sunt.

La fel ca acum. Încerc să fiu distant şi relaxat, chiar dacă sunt cu adevărat dornic să aflu cât mai multe despre viaţa ei.

— Îmi plac câinii, spune ea.

— Ai avut vreodată unul?

— Niciodată. Mi-am dorit mult când eram mică, însă părinţii mei mi-au spus că nu avem spaţiu suficient pentru animalul pe care mi-l doream. Locuiam într-un apartament cu trei camere, însă eu nu voiam un pechinez, ci un ciobănesc german.

Zâmbeşte amintindu-şi acele vremuri şi se reazemă cu şoldul de marginea canapelei, continuând.

— Când am crescut mai mare… mult mai mare, am înţeles că ar fi fost un chin pentru un câine aşa mare să stea într-un apartament, chiar dacă eu intenţionam să îl scot afară zilnic. Aveam şcoală, meditaţii, părinţii erau cu serviciul, deci câinele ar fi stat mai mult singur şi chinuit.

Zâmbesc.

— Şi când ai realizat asta?

— Pe la douăzeci de ani, răspunde râzând.

— Ţi-a luat ceva timp, plescăi din buze apropiindu-mă de ea, dar mai exact de măsuţa din faţa canapelei, pe care este telecomanda televizorului.

— Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Şi presupun că în toţi aceşti ani ai fost tare supărată pe părinţii tăi.

Luând telecomanda, mă aşez pe canapea, îndemnând-o astfel şi pe ea să ia un loc. Şi o face, la aproape un metru de mine, continuând relaxată.

— Foarte supărată. Când venea vorba de câine, îi consideram cei mai răi şi mai neînţelegători părinţi din lume. Aveam o prietenă cu câine şi ea îmi alimenta dorinţa, până când acela a murit şi nu mi-a plăcut să o văd suferind.

Chipul i se întristează şi nu ştiu dacă din cauza câinelui pomenit sau această poveste i-a amintit de decesul lui Paul. Tristeţea ei îmi face inima să se strângă şi să îmi doresc să o liniştesc, spunându-i că o să treacă şi o să fie mai uşor în timp, dar ce ştiu eu? Nu am pierdut pe nimeni atât de apropiat, ca să ştiu cât de tare suferă ea mai exact acum.

— Eşti bine? şoptesc cu grijă.

— Da, zice imediat, schiţând un zâmbet forţat. Ce film vedem?

— Ce preferi?

— Ceva fără rozătoare, glumeşte, dându-mi de înţeles că şi ea vrea să treacă peste tristeţea de mai devreme. Oricum ai spus că aveai de gând să te uiţi la un film. Care era în plan?

— „The gentlemen" de Guy Ritchie, spun amintindu-mi imediat de noul film pe care îmi propun de vreo lună să îl văd şi nu prea găsesc timp.

— Îmi plac filmele lui, mărturiseşte cu entuziasm. Am auzit de el, dar nici eu nu am apucat să îl văd.

— Atunci suntem pe aceeaşi lungime de undă, zâmbesc şi pornesc televizorul pe canalul de filme.

Ne uităm în linişte, mai ales după ce mă ofer să fac nişte floricele sau să îi aduc chipsuri, dar ea refuză politicoasă propunerile mele de gustări, acceptând doar un pahar cu apă. Aşa că eu îmi desfac o bere rece şi încep să butonez.

La vreo jumătate de oră după ce începe filmul, se uită în direcţia mea şi mă întreabă.

— Tu ai avut animal de companie când erai mic?

Da, răspund mustăcind, dar şi ezitant, pentru că anticipez chipul pe care îl va avea dacă continuăm această

discuţie.

— Ce animal?

— Câine.

— Ce fel de câine?

Ea e tot mai intrigată de zâmbetul meu. Şi e tare drăguţă cum mă priveşte cu o sprânceană ridicată, de parcă ştie şi ea în ce direcţie merg răspunsurile mele.

— Ciobănesc german.

— Glumeşti! exclamă nevenindu-i să creadă coincidenţa, dar în acelaşi timp îmi şi zâmbeşte.

Pe cuvânt de cercetaş, zic ridicând două degete. Dacă vrei, îţi arăt şi poze, dar le am pe undeva prin laptop.

— Norocosule…

— Locuiam la casă, îi explic ridicând din umeri, avem teren mult, iar tatăl meu mi-a zis să nu mă prindă cu o piticanie de animal, că îmi rupe picioarele. Aşa că am fost puţin împins spre a-mi alege un câine mare, iar un câine lup era exact ce aveam nevoie: bun şi loial.

Zâmbeşte fascinată de cuvintele mele.

— Cred că ţi-a făcut copilăria mult mai frumoasă.

— Am fost singur la părinţi, iar tatăl meu era o fire puţin mai dură, sângele rusesc din el fiind mai rece decât un sloi de gheaţă ca să îmi ofere atenţia pe care mi-o doream la vârsta aceea, aşa că Boris a fost un companion de nădejde.

— Luptător.

Cuvântul spus de ea mă face să o privesc imediat surprins. De unde ştie că Boris înseamnă luptător?

— Ştii rusă?

— Am colaborat cu o firmă rusească în urmă cu câţiva ani, iar clientul respectiv, pe nume Boris, mi-a spus

semnificaţia cuvântului.

— Şi ce altceva te-a mai învăţat?

Sunt chiar curios până unde pot merge cu cuvintele în această limbă fără ca ea să mă înţeleagă.

— Câteva formule de salut pe care l-am uitat între timp, răspunde fluturând o mână. Tu o vorbeşti în mod curent?

Clatin din cap înainte de a răspunde, privirea mea fugind o secundă spre televizorul unde filmul încă rulează.

— Vorbeam foarte mult cu bunicul, el fiind foarte fericit că eram singurul dispus să converseze cu el aşa, mai ales după decesul bunicii mele. Tata, însă, a evitat pentru a nu o stânjeni pe mama care nu înţelegea un cuvânt, dar îl mai aud vorbind foarte rar şi atunci când se întâlneşte cu parteneri de afaceri din Rusia.

— Iar acum nu mai ai cu cine să o exersezi nici tu, afirmă cu regret, dar mai mult cu tristeţe în glas.

— Mai scap câte o înjurătură colorată, dar în rest nu o vorbesc decât cu mine însumi.

— În faţa oglinzii, glumeşte ea.

— În timp ce îmi spun că sunt cel mai frumos şi cel mai de succes om, completez amuzat, făcând-o să zâmbească cu sinceritate.

E atât de frumoasă… Iar acum pare relaxată şi liniştită, iar eu nu pot decât să mă bucur de prezenţa ei şi să mă pierd câteva secunde cu privirea pe chipul ei senin.

— Filmul, zice, trezindu-mă din visare, dându-mi seama că a simţit momentul cu puţină stânjeneală.

Îşi dă după ureche o şuviţă din părul lung şi şaten, îndreptându-şi privirea spre televizor, iar eu fac acelaşi lucru.

Minutele trec, filmul rulează în continuare, dar mintea mea nu se poate concentra pe acţiunea respectivă, mergând numai în direcţia femeii de lângă mine. Îi aud respiraţia, îi aud gândurile şi o văd din când în când frământându-şi degetele în poală.

Însă eu par de gheaţă. Chiar dacă sunt agitat, nu fac altceva decât să stau nemişcat, să încerc să îmi controlez respiraţia şi să nu fac nicio mişcare bruscă în preajma ei, care ar putea-o speria.

— Apropo, zice deodată, aproape făcându-mă să tresar, chiar dacă vocea ei este ca o şoaptă, îţi mulţumesc că ai pus şi costumul de baie.

— L-am văzut întins pe pat şi m-am gândit că aveai planuri cu el.

— Aveam până să apară şoarecele.

— Şi acum cine te opreşte?

— Tot şoarecele care locuieşte acum în casa mea de lângă piscina careului.

— Iar aici ai la dispoziţie propria ta piscină, zic simplu, arătând spre terasa din spatele casei. Poţi să stai toată ziua sau toată noaptea în ea şi nu te deranjează nimeni. Dacă vrei, mâine putem să lenevim acolo, sub umbrele.

— Chiar îmi doream mâine să fac o baie, pentru că nu am avut ocazia sau dispoziţia să fac asta de când m-am mutat.

— Iar zilele călduroase se cam duc…

— Exact!

— Atunci mâine asta facem.

Aprobă încântată şi ne reîntoarcem atenţia spre film, încercând de data asta să mă focusez pe acţiunea lui.

Capitolul 8

Vina

Maria

Sebastian este un tip… surprinzător.

Mereu l-am perceput ca fiind un om rece şi fără sentimente, iar din ce mai auzeam de la Paul îmi creasem impresia că tratează femeile ca pe nişte jucării de care se plictiseşte imediat, aruncându-le fără regret. Mai puţin în perioada în care a fost cu celebra cântăreaţă, dar nu ştiu prea multe despre acest subiect.

Însă acum am ocazia de a vedea cum este el cu adevărat. Relaxat în faţa televizorului, mâncând liniştit cerealele cu lapte de dimineaţă, în timp ce citeşte concentrat e-mail-urile pe telefon sau stând la soare, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi şi cu o carte în mână, întins cu picioarele încrucişate la glezne pe şezlongurile de lângă piscină.

Orice femeie care l-ar avea în viaţa ei ar fi norocoasă, rusul acesta cu corp de zeu fiind un exemplar rar întâlnit. Este înalt, aproape un metru nouăzeci, cu umeri laţi, braţe puternice, pe care poartă cu mândrie câteva tatuaje, aşa cum are şi pe pectoralii sculptaţi ca la carte, abdomen perfect şi picioare lungi şi musculoase. Sunt femeie şi trebuie să recunosc că o înţeleg pe Eva Caragea că l-a ales să îi fie partener. Sau, ştiind cât de frumoasă este acea femeie, îl înţeleg şi pe el de ce a fost împreună cu ea, cei doi fiind perfecţi şi potriviţi unul pentru celălalt. Acum, mai mult ca

oricând, fiind în aceeaşi casă cu el şi cunoscându-l cu fiecare minut mai bine, mă întreb unde este ea sau de ce el este singur.

Ştiu că nu este treaba mea şi acest subiect nu trebuie să îl deschid…

În timp ce cugetam, vocea lui mă aduce la realitate, pe marginea piscinei unde ne aflam de aproape două ore, fiecare pe câte un şezlong, dar la umbra unei umbrele subţiri.

— Ce s-a întâmplat?

Are un stil unic de a vorbi. Pare rece şi distant, dar în acelaşi timp blând, iar ochii lui emană o căldură care mă face de multe ori să rămân pierdută în acea privire.

— Nimic, spun repede, clătinându-mi capul, stânjenită că am fost surprinsă.

— Replica celebră a femeilor.

— Ai auzit-o destul de des, nu?

Îndată ce spun cuvintele respective îmi acopăr gura cu palma, iar ochii mi se măresc uimiţi de propria-mi gala.

— Iartă-mă, spun repede. Chiar nu e treaba mea.

Dar el zâmbeşte, chiar dacă pare un zâmbet trist.

— Dacă ai vreo întrebare, nu ezita să o pui, Marushka.

— Ce citeşti? întreb, chiar dacă nu era ceea ce mă interesa acum treizeci de secunde.

Îmi ridică să văd coperta galbenă a unei cărţi intitulate „Incognito”, dar pe care nu o recunosc.

— Este o carte despre creier, îmi explică văzând dilema de pe chipul meu. Am terminat „Mândrie şi prejudecată” ieri.

Nu pot să mă abţin să râd la gluma lui, chiar dacă el continuă să pară sobru. Dar pe chipul lui apare inevitabil un

zâmbet, lăsând cartea jos şi uitându-se la mine.

— Ţi-a zis cineva vreodată că zâmbetul tău e molipsitor? mă întreabă încet, făcându-mă imediat să îmi simt obraji încălzindu-se.

— Nu, răspund lăsându-mi privirea în jos. Cred că funcţionează doar la tine.

— Cu atât mai bine.

Privirea îmi sare din nou pe chipul lui, surprinsă de cuvintele pe care nu prea le înţeleg.

— Cum e apa? mă întreabă schimbând brusc subiectul, iar eu înţeleg că e cazul să nu insist.

— E bună, spun repede, ridicându-mă în picioare de pe şezlongul de lângă el, simţind nevoia să mă răcoresc un pic.

Privirea lui continuă să mă analizeze, dar fug de ea ascunzându-mă în apă. Înot dintr-un capăt în altul al bazinului de câteva ori, însă inima mea tot bate cu putere şi nu din cauza efortului depus pentru a mă menţine la suprafaţă. Îmi bate şi mai tare când el se apropie de piscină, aruncându-se în apa albastră şi limpede. Sunt lipită cu spatele de marginea piscinei, uitându-mă la el cum înoată spre mine. Dar se opreşte foarte aproape de mine, ridicându-se în picioare şi privindu-mă adânc în ochi.

Apa i se prelinge pe părul scurt şi deschis la culoare, unele picături alunecând încet pe obraji, spre buzele pline, iar ochii lui albaştri sclipesc din cauza soarelui care se reflectă în apa cristalină.

Înghit în sec şi nu ştiu de ce mă simt atât de agitată.

Privirea lui coboară încet peste buzele mele, făcându-mi inima să bată din ce în ce mai tare.

Ce se întâmplă cu mine? De ce mă simt brusc atât de

înfierbântată, chiar dacă sunt cufundată în apa răcoroasă până sub piept?

Privirea lui pătrunzătoare are acest efect asupra mea şi nu pot să fac nimic să mă controlez.

Dar închide ochii şi se dă brusc în spate, apoi se pierde în apa albastră, ducându-se spre celălalt capăt al piscinei, unde iese din ea.

Rămân în acelaşi loc, blocată şi incapabilă să mă mişc, privindu-l cum se şterge cu prosopul mare albastru, apoi se lungeşte la loc pe şezlong, luându-şi cartea în mână.

Am nevoie de câteva minute bune să reuşesc să mă mişc, dar nu mă simt pregătită să ies din apă nici după o jumătate de oră. Când degetele de la mâini şi de la picioare mi s-au încreţit atât de tare încât am impresia că voi rămâne fără ele, îmi fac curaj să ies şi să mă aşez cu grijă pe şezlongul meu, între mine şi Sebastian fiind doar o măsuţă mică pe care se aflau paharele noastre cu suc şi telefoanele mobile.

— Dacă vrei să citeşti ceva, poţi să te serveşti oricând din bibliotecă, spune fără a-şi ridica din pagini ochii acoperiţi de ochelarii de soare Ray Ban.

— Cred că o să mă uit mai târziu pe acolo, spun, închizându-mi ochii şi savurând căldura acestei zile frumoase, încercând să ignor sentimentul ciudat care încă mă neliniştește.

Nu am chef de citit, nu am chef să fac nimic, decât să mă relaxez şi să îmi reamintesc de planurile mele de a-mi regăsi echilibrul şi liniştea interioară. Ciripitul păsărelelor mă ajută şi ele să pic lin într-o amorţeală plăcută.

— Maria, aud o voce şoptită şi o atingere delicată pe

antebraţ, toate acestea făcându-mă să îmi deschid încet ochii. Se lasă răcoarea, spune Sebastian încet.

— Am adormit? zic deodată, surprinsă, încercând să mă ridic.

— Maxim o oră, zice el. Doar că nişte nori au cam acoperit soarele şi nu mai este atât de cald, iar părul tău e încă ud.

Mă ridic în capul oaselor, puţin ameţită după repriza mea de somn.

— Ai dreptate. Cred că e timpul să mă retrag şi să fac un duş.

— Ce vrei să mănânci la cină? mă întreabă în timp ce mă ridic de pe şezlong, dar imediat mă dezechilibrez din cauza somnului care încă îmi face picioarele moi.

Însă braţele lui mă prind imediat şi mă salvează de la căzătura stupidă, lipindu-mă de pieptul lui dezgolit, acoperit de piele fină şi lipsită de păr. Palmele mele sunt peste pectoralii lui încordaţi, iar feţele noastre la o distanţă de doar câţiva centimetri. Iar inima… *wow…* inima mea bate mai tare ca niciodată.

Pentru prima dată îmi dau seama cât este de masiv în comparaţie cu mine. Cred că nu m-am mai simţit atât de mică faţă de el de când am dansat împreună în ziua nunţii mele, dar acum, fără tocuri, realizez că este cu vreo douăzeci şi cinci de centimetri mai înalt. Cu toate acestea, respiraţia lui caldă îmi atinge buzele, cu o aromă dulce de ananas, de la sucul băut.

Ziua nunţii. *Ziua nunţii!* Creierul meu deja urlă la mine. *Ce fac?* Nu am ce să caut în braţele prietenului răposatului meu soţ! Sper ca el să nu creadă că mă dau la el!

Mă desprind repede din îmbrăţişare şi schiţez un zâmbet forţat, cum nu cred că m-am mai chinuit vreodată.

— Iartă-mă, spun încurcată. Sunt o neîndemânatică adormită.

Şi mă răsucesc imediat pe călcâie, luând-o la pas grăbit spre camera mea.

— Maria, îmi strigă din spate, făcându-mă să mă opresc în loc, apoi mă întorc încet spre el exact în clipa în care îl văd cum îşi trece o mână prin păr, ezitând să vorbească. Nu mi-ai spus ce vrei să comand pentru cină, spune într-un final cu vocea un pic tristă.

— Ce îţi iei şi tu, spun total blocată de întrebarea lui.

Sunt lipsită de orice inspiraţie gastronomică în acest moment. Dispar în casă, urcând treptele în mare grabă. La adăpostul camerei mă reazem cu spatele de uşa din lemn masiv şi îmi duc mâna la inimă. Bate de la urcatul în grabă a scărilor, dar bate şi de la altceva. Din cauza altcuiva. A lui. Mă face să mă simt… emoţionată. Mă face să simt că inima mea bate într-un ritm nebunesc cum nu cred că a mai făcut-o vreodată. Nu mă sperie, dar e ceva ce îmi dă un sentiment ciudat în tot corpul, făcându-mi stomacul să tresară.

Nu îmi pot explica ce mi se întâmplă, însă ceva îmi spune să fug de aceste senzaţii şi să nu stau să le analizez nici măcar o secundă. Să mă ascund în camera asta şi să mă gândesc la unicorni şi zâne sau la ce probleme au copiii săraci din Africa. La orice, dar nu la bărbatul de lângă piscină, care mă priveşte cu ochii lui albaştri tulburi, făcându-mă şi pe mine să capăt aceeaşi senzaţie.

Sunt nebună. Reacţionez ca o fetişcană, când eu sunt o femeie în toată firea, văduvă de câteva luni de zile, care se

emoţionează la apropierea acestui bărbat, prietenul şi colegul de liceu al fostului meu soţ.

Toată povestea asta este plină de conotaţii dubioase, de care trebuie să stau departe.

Mă desprind de uşă şi intru în baia mare şi elegantă, unde las apa caldă să îmi spele senzaţia ciudată de până acum şi să îmi redea controlul asupra corpului şi a bătăilor inimii.

O jumătate de oră mai târziu cobor în living, proaspăt spălată pe cap şi îmbrăcată într-o rochiţă verde-închis, care mereu mi-a dat impresia că îmi evidenţiază nuanţa subtilă de verde din ochi. Mă uit la ceas şi observ că este puţin peste ora şase fără un sfert şi bănuiesc că Sebastian a dat deja comandă la mâncare la restaurantul din complex, cel la care am mâncat şi la prânz. Mi-a spus că găteşte foarte rar, dar nici nu a acceptat propunerea mea de a face ceva de mâncare, spunând că oricum optează de obicei pentru cea livrată, iar eu sunt aici să mă liniştesc, nu să stau la cratiţă.

M-a făcut să zâmbesc, fiind primul bărbat care îmi spune că preferă mâncare comandată, în detrimentul celei gătite acasă. Din câte ştiu sunt o bucătăreasă destul de bună, Paul fiind unul dintre fanii mei, şi ştiu sigur că mi-a dus faima şi printre prietenii lui, spunându-mi cum se lăuda cu mâncărurile mele.

Aşadar, Sebastian ori nu ştie de această calitate a mea, ori chiar preferă să mă lase să mă odihnesc. Cum el mi-a adus argumente legate de a doua variantă, tind să cred că asta este.

În living este linişte. De fapt, în toată casa pare să fie linişte. Ies pe terasă şi văd că nu mai sunt nici paharele

noastre acolo, dar aruncând o privire înjur, îmi văd telefonul pe masa din sufragerie. Nici nu m-am gândit să îl iau cu mine când am plecat de lângă piscină… de lângă el.

Dar unde este?

A plecat?

M-a lăsat *şi el* singură?

Eu l-am făcut să plece din propria casă, doar pentru că nu mai suporta să mă vadă?

A plecat şi el de lângă mine?

— Sebastian?

Inima începe să o ia din nou razna, dar de data asta din cauza unei senzaţii neplăcute date de lipsa unui răspuns. Cred că şi mâinile îmi tremură şi am impresia că sunt cuprinsă de un atac de panică. Mă uit în jur confuză, sperând să găsesc un indiciu sau ceva care să mă liniştească, să îmi arate că el este încă în casă şi nu a plecat intenţionat de lângă mine.

Au trecut doar două minute, dar am impresia că a trecut o veşnicie de când mă uit în gol spre colţurile parterului.

Dar paşii lui pe scara ce duce la etaj îmi fac din nou rotiţele blocate ale minţii să se pună în mişcare. Ceva pe chipul meu îl face să mă privească brusc cu îngrijorare şi să grăbească paşii spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spun imediat, dar depun toate eforturile omeneşti posibile pentru a-mi reveni cât mai repede, dar mai ales pentru a-i ascunde starea mea de agitaţie care trece mult mai repede decât aş fi crezut, acum că prezenţa lui îmi spulberă toate motivele de spaimă de mai devreme.

— Maria, lasă vrăjeala, zice serios. Eşti albă la faţă!

— Probabil de la foame, găsesc imediat minciuna perfectă, pe care o întăresc cu un zâmbet cald, ce vine instinctiv ca răspuns la grija pe care el o manifestă faţă de mine.

Chipul lui rigid îmi spune că nu mă crede, dar după câteva clipe în care mă fixează cu privirea, respiră adânc şi umerii îi cad greoi.

— Bine. Cum spui tu, cedează, întorcându-se cu spatele la mine şi ducându-se spre bucătărie.

Îl urmez la câţiva paşi în spate, urmărindu-l cum scoate farfuriile şi tacâmurile din diferite sertare, pentru a le pregăti de cină.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb cu grijă, ştiind că el e supărat pe mine că îi ascund adevăratul motiv al momentului meu ciudat de mai devreme.

— Doar să ai grijă de tine atunci când eu nu o pot face, spune încet, însă îl aud.

Dar nu am replică la aceste cuvinte, iar el nu insistă. Continuă să îşi facă de lucru la bancul din bucătărie, cu spatele la mine, până când se aude soneria la uşă, iar el se duce să ia mâncarea livrată.

Cina decurge în linişte, dar tensiunea este palpabilă. La fel de palpabilă ca friptura de vită gătită exact aşa cum îmi place şi care acum se topeşte în gura mea. Stăm unul în faţa celuilalt, având astfel ocazia de a vedea că friptura lui este gătită mai în sânge, în comparaţie cu a mea care este medie, aşa cum îmi place de obicei. Acum nu pot să mă întreb dacă el ştie cum o prefer sau a mers pe varianta cea mai des întâlnită.

Sunt de aproape douăzeci şi patru de ore aici şi am

senzaţia că el cunoaşte despre mine mai multe lucruri decât cred eu. Iar eu ştiu atât de puţine lucruri despre el…

Oftez cu regret, ştiind că timpul meu aici se poate termina mâine după-amiază când Carina se va întoarce în complex, iar eu aş putea să mă duc să dorm la ea, ştiind că este un deranj mai mic decât să stau în casa lui Sebastian.

Sunt confuză în legătură cu ceea ce o să fac, dar şi mai confuză; de starea mea de mai devreme, când am crezut că a plecat.

Termin cu greu de mâncat, iar el mă ajută să strâng resturile, aşezând farfuriile în maşina de spălat vase.

— Film? mă întreabă cu aceeaşi expresie de nedescifrat.

— Am putea, răspund cu blândeţe, urmându-l spre aceeaşi canapea.

Dar el se opreşte brusc, apoi se întoarce spre mine şi mă priveşte cu ochii lui de un albastru-intens, care mă fac să mă opresc din respirat.

— Spune-mi de ce erai albă la faţă mai devreme, zice cu un ton impunător, dar nu înspăimântător, grija lui resimţindu-se în cuvinte.

Oftez. O să mă creadă patetică dacă îi mărturisesc, însă ştiu că nu o să renunţe până nu îi spun adevărul.

— O tâmpenie, zic scuturând uşor capul.

— Spune-mi, mă îndeamnă din nou.

— Am crezut că ai plecat.

— Unde să plec?

— Nu ştiu… răspund încurcată, privind în jos la degetele mele dezgolite. Am crezut că ai plecat de tot.

Într-o secundă este în faţa mea cu palmele mari aşezate pe braţele mele.

— Nu plec nicăieri, Marushka, şopteşte, dar cu o voce hotărâtă, care mă face să îmi ridic privirea spre ochii lui albaştri şi sinceri.

Atât de sinceri, încât inima mi se opreşte pierdută în acea nuanţă senină ca o zi de vară. Un sentiment calm şi cald pune stăpânire pe mine, făcându-mă să simt că plutesc, coborându-mi privirea de-a lungul nasului drept, până la buzele pline, care în clipa asta îmi par foarte aproape şi extrem de ademenitoare.

Pierdută în spaţiu, nu realizez când timpul se opreşte în loc, iar buzele lui se lipesc de ale mele. Moi şi calde, umede şi dulci, le las să se contopească cu ale mele, de parcă este cel mai normal lucru care trebuie să se întâmple. Şi îi răspund la acest sărut senzual şi blând fără reţinere, sentimentul minunat făcându-mă să îmi aşez palmele pe talia lui, simţindu-i muşchii contractându-se sub degetele mele, care strâng uşor tricoul de pe el. Mă lipeşte de pieptul său tare, iar o mână se ridică spre obrazul meu, cuprinzându-mi ceafa, aducându-mă şi mai aproape. Limba lui îmi atinge buza de jos, iar eu îi permit accesul în gura mea, lăsându-mă gustată în stilul lui impunător, care creşte cu fiecare atingere mai mult, copleşindu-mă cu dorinţa ce se aprinde în mine şi pare că mă consumă.

Un geamăt slab îmi scapă printre buze, dar în acea clipă se desprinde de mine, făcând brusc un pas în spate şi luându-mi tot aerul din jur. Dar ochii lui sunt în continuare fixaţi pe buzele mele înroşite.

Mâinile i se strâng în pumni, în timp ce eu abia îmi recapăt răsuflarea şi sunt incapabilă să mai clipesc.

— Îmi pare rău, spune încet, încruntându-se. Nu trebuia

să fac asta…

— Ă…

E tot ce pot să spun, ducându-mi confuză degetele la buzele care încă îl simt, în timp ce el îşi trece agitat mâinile prin păr, spunând printre dinţi nişte cuvinte în rusă, ce bănuiesc a fi câteva înjurături foarte urâte.

Dumnezeule, ce a fost asta? De ce m-a sărutat şi de ce eu am răspuns sărutului? Este un bărbat frumos, impunător care mă face să mă simt ciudat, însă este prietenul lui Paul!

Soţul meu a murit de cinci luni de zile, iar eu mă sărut deja cu prietenul lui! Este atât de greşit!

Dar şi mai greşit este faptul că mi-a plăcut…

— Iartă-mă, Maria, mă imploră cu vocea scăzută. Nu ştiu ce a fost în capul meu… Ultimul lucru pe care îl vreau este să te simţi stânjenită în prezenţa mea.

Scuzele lui mă ajută să clipesc şi să îmi recapăt încet controlul asupra gândurilor care îmi fug prin cap, lovindu-se de toţi pereţii.

— Este în regulă, spun încet, dar nici eu nu cred asta. A fost o scăpare de moment din partea amândurora.

— Eu sunt cel care a iniţiat totul, deci nu trebuie să te simţi vinovată. E greşeala mea.

— Nici eu nu am stat cu mâinile în sân, şoptesc încercând să zâmbesc ironic privind în orice altă parte decât chipul lui.

Nu spune nimic, iar tăcerea lui mă face să îmi găsesc curajul de a-l privi din nou. Însă ochii lui mă privesc cu aceeaşi intensitate cutremurătoare, analizându-mi chipul, ochii, nasul, buzele.

— De ce mi-ai răspuns la sărut? mă întrebă atât de

încet, încât abia înţeleg întrebarea ce pare că nici nu îmi este adresată.

Răspunsul îl ştiu, dar nu o să pot recunoaşte niciodată în faţa lui. Înghit în sec căutând o explicaţie bună, dar nu o găsesc nici după ce deschid gura de vreo două ori, fără să fiu capabilă să articulez vreun cuvânt.

— Putem să nu mai vorbim despre ce s-a întâmplat? spun clar, sperând ca el să fie pe aceeaşi lungime de undă cu mine şi să vrea să încheie subiectul ce devine tot mai stânjenitor.

— Da, zice clipind des de câteva ori, parcă trezindu-l din momentul lui de visare. Ai dreptate.

Respiră adânc şi, chiar dacă încearcă să pară mai relaxat, seriozitatea nu îi părăseşte ochii tulburi.

— Hai să ne uităm la un film şi o să ne revenim imediat.

Uşor de spus pentru el, care pare pe drumul cel bun, însă eu şi inima mea nu prea suntem de părere că ne vom linişti prea curând, cu atât mai puţin cu cât el o să stea pe aceeaşi canapea, la un metru distanţă.

Alternativa ar fi să mă duc în camera mea, însă asta ar face lucrurile şi mai ciudate a doua zi. Aşa că accept, dând uşor din cap şi încercând să zâmbesc, apoi mă aşez pe canapea, în acelaşi loc ca şi ieri.

Dar el se aşază mult mai departe de mine, preferând latura scurtă a canapelei sub formă de „L”, cea din colţul opus faţă de mine.

— Azi decizi tu ce film vedem, îmi spune luând telecomanda, şi rulând printre acestea.

Mintea mea se concentrează cu greu la ceea ce îmi arată, apoi îi spun să se oprească la ultimul film al lui Keanu

Reeves, doar pentru că poza lui este singura care îmi sare în ochi, recunoscându-l şi bănuind că este un film bun.

— Ai văzut primele două părţi? mă întreabă Sebastian.

— Primele două?

— Da, răspunde zâmbind vag. „John Wick" este o serie de trei filme, momentan. El e asasin.

— Îmi amintesc acum, realizez eu imediat. L-am văzut pe primul, dar atât.

— Atunci continuăm cu al doilea şi, dacă mai avem energie, poate ne uităm şi la partea a treia.

Aprob, iar el porneşte filmul, amintindu-mi pe parcurs cele întâmplate în prima parte. Nu este un subiect foarte plăcut pentru mine, pentru că toată acţiunea acestei trilogii se petrece după ce soţia eroului principal moare de cancer, dar durerea lui şi iubirea pe care i-o poartă, şi în numele căreia porneşte un război cu toată lumea, îmi amintesc de pierderea mea şi, implicit, de sărutul cu un alt bărbat.

Simt că îl înşel pe Paul, chiar dacă acesta nu mai este printre noi. Simt că îi trădez iubirea ce i-am purtat-o şi încă i-o port. Unii ar zice că el nici nu s-a răcit în mormânt, iar eu mă sărut cu altul.

Mă simt vinovată.

Dar în acelaşi timp mă uit cu coada ochiului la acest bărbat care nu a făcut decât să se poarte minunat şi extrem de atent cu mine, ajutându-mă din umbră şi încercând să facă gesturi frumoase fără ca eu să aflu de implicarea lui. Mă uit la acest bărbat frumos, cu ochii albaştri, care priveşte în gol spre televizorul mare, părând absent la acţiunea care se derulează pe ecran.

Ochii mei coboară încet peste buzele lui încă înroşite,

chipul rigid netrădând nicio emoţie, apoi mai jos spre gâtul gros, privind *mărul lui Adam* ridicându-se încet, mai jos asupra braţelor încrucişate peste pieptul acoperit de un tricou alb în contrast cu pielea acoperită de tatuajele negre, continuând cu privirea până la picioarele acoperite de o nouă pereche de pantaloni de trening gri deschis, tot ca de baschet, din care îi ies membrele musculoase întinse de-a lungul canapelei. Stă rezemat de spătar cu o pernă la spate, părând destul de comod, în timp ce eu stau în şezut, încordată ca un arc.

Dar tensiunea este încă palpabilă, ecouri ale sărutului nostru părând că vibrează în toată încăperea. În toată casa. *La naiba, în toată lumea!*

Multe sentimente contradictorii îmi fac corpul să fie la fel de agitat şi, după o jumătate de oră, decid să mă duc în camera mea, să fac un duş cald care să mă liniştească şi să încerc să mă uit la televizor, la ceva ce mă va face să uit ceea ce s-a întâmplat.

Mă ridic aproape brusc de pe canapea, făcându-l să se ridice imediat în capul oaselor. E la fel de încordat şi el…

— Cred că eu o să mă duc în cameră, spun schiţând un zâmbet. Se pare că m-a prins oboseala după o zi întreagă la piscină.

— Te cred, spune încet. Cred că şi eu o să mă retrag, mai spune, punând pauză la film. Noapte bună, Maria.

— Noapte bună, Sebastian.

Şi cu asta mă duc în camera mea, unde continuu să mă simt vinovată pentru ceva ce ştiu că a fost greşit, dar frumos, în timp ce las lacrimile să îmi ude obrajii.

* * *

Ies din duş şi îmbrac doar un halat subţire alb, scuturându-mi părul încă umed după ce l-am şters cu un prosop moale. Senzaţia de răcoare este minunată şi îmi place mirosul gelului de corp găsit în baia lui Sebastian, iar acum pielea se simte foarte fină la atingere.

Deschid uşa ce dă spre noua mea cameră, dar Sebastian stă drept în faţa mea, privindu-mă pe sub sprâncene. Este serios, dar ochii lui albaştri ce par de gheaţă, de fapt ard. Mă ia de mână şi mă lipeşte cu spatele de perete, iar el este la câţiva centimetri de mine, şi îi simt respiraţia fierbinte pe buze.

Nu spune nimic, dar mâinile lui îmi transmit tot ce este nevoie, când îmi înlătură halatul de pe un umăr, dezgolindu-mi sânul. Îl ia în palma mare şi îl strânge, trecându-şi degetul mare peste sfârcul deja întărit, ca apoi să mi-l sugă tare şi zgomotos cu gura flămândă.

Cealaltă mână coboară direct între picioarele mele, atingându-mă fără ocolişuri peste labiile dezgolite. Mă freacă cu podul palmei şi îmi tachinează clitorisul, făcându-mă să îmi las capul pe spate şi să mă agăţ cu degetele de umerii lui. El este îmbrăcat complet în negru, iar eu sunt aproape goală, dar nu mai simt nimic altceva decât senzaţiile fierbinţi care îmi străbat corpul şi pe care nu le pot opri.

Dar nici nu vreau. Îmi place. Mult. Iar el ştie asta şi îmi oferă tot ceea ce îmi doresc când mă pătrunde cu două degete pe care începe să le pompeze în mine tot mai rapid. Continuă să îmi tortureze sfârcul intensificând plăcerea care îmi cuprinde corpul, iar în momentul în care orgasmul mă cuprinde, gura lui se lipeşte de a mea, savurându-mi ţipătul de plăcere care îmi eliberează sufletul.

Mă ridic brusc în capul oaselor, inima bătându-mi cu putere, iar corpul îmi tremură de parcă ceea ce tocmai am visat a fost mai real ca orice altceva pe lumea asta. Îmi lipesc palma de piept, de parcă aş putea să opresc bătăile inimii, dar măcar încerc să îmi potolesc gâfâielile ce încă mă urmăresc din lumea viselor.

La naiba cu mintea mea nebună…

Cum am putut să visez aşa ceva? E numai vina lui! Şi a ochilor albaştri care mă bântuie în cel mai intim mod posibil…

Mă uit la ceas. Este trecut de patru dimineaţa, dar sper să nu mă prindă zorile încă sub influenţa visului care se simte în tot corpul meu fierbinte.

Trebuie să plec din casa asta, altfel îmi pierd şi ultimul gram de luciditate pe care îl mai am.

Capitolul 9

Schimbări

Sebastian

Am nevoie de un duş rece. Şi, eventual, să mă dau cu capul de toţi pereţii, pentru că sunt cel mai mare idiot care există în tot universul, după ce m-am pierdut în ochii ei blânzi şi am ignorat complet regulile impuse de mine, de a sta departe de ea şi de a nu-i arăta nicio secundă ceea ce simt. Am eşuat lamentabil, sărutând-o aşa cum am visat de ani de zile, dar cum ştiu că nu trebuia să o fac.

Mustrările de conştiinţă mă urmează toată noaptea,

adormind foarte greu spre dimineaţă, pe la cinci.

A doua zi după micul-dejun, Maria m-a anunţat că prietena ei revine în complex după-amiază, iar ea o să se ducă acolo, mai ales că au trecut câteva zile de bune de când nu s-au mai văzut.

Era o scuză plauzibilă să plece din casa mea şi, implicit, de lângă mine, evitând astfel să mai dea cu ochii cu mine sau să mai stea lângă bărbatul care o face acum să se simtă stânjenită după episodul de aseară.

Am dat-o în bară, asta e cert. Am vrut să profit de aceste zile şi să îi câştig încrederea, pentru a avea ocazia de a o păstra în viaţa mea măcar ca prietenă, însă eu, ca un adolescent prost din filmul ăla cu nătărăi virgini, aproape am sărit pe ea, cedând tentaţiei.

A fost cel mai dulce sărut, gustând cu ocazia asta şi cele mai frumoase buze.

Mă simt vinovat faţă de ea, faţă de Paul, dar dacă mor acum, mor împlinit că am avut ocazia să o sărut. Un sărut pe care nu pot să îl regret, dar care îmi aduce în minte o singură întrebare ce începe să mă obsedeze: *de ce mi-a răspuns lagărul?*

* * *

Maria

Sebastian mă conduce spre Carina cu una dintre maşinile lui, un Mercedes AMG Brabus G-class imens şi pătrăţos, negru lucios, întunecat ca o noapte fără stele. Este îmbrăcat la fel de lejer ca în zilele precedente, dar spaţiul

mic îmi dă ocazia să îi simt mirosul proaspăt al gelului de duş, care îmi reaminteşte de sărutul nostru.

Dar şi de visul de azi-noapte…

Obrajii mi se aprind imediat, dar îmi întorc imediat chipul spre geam, pentru a nu fi prinsă de privirea lui ageră.

Drumul e scurt, având de parcurs doar o străduţă cu câteva case, însă aspectul foarte nou din interiorul vehiculului mă face să rup liniştea apăsătoare, care pare că nu se mai risipeşte încă de aseară.

— E nouă maşina? întreb uitându-mă la bordul impecabil.

— De vreo două luni, zice scurt. E mai sigură, adaugă după aceea mult mai încet.

— Se vede, spun cu adevărat impresionată de *tancul* în care mă aflu.

Imediat o zărim pe prietena mea, ieşită în faţa casei pentru a ne întâmpina, iar cu ocazia asta discuţia scurtă şi politicoasă ia sfârşit. Cobor când opreşte maşina, primindu-mi îmbrăţişarea de la Kiki, în timp ce Sebastian îmi aduce din spate trolerul micuţ, lăsându-l lângă noi.

— Nu vrei să intri? îl invită imediat aceasta. Cătălin este prins două minute cu un telefon pe terasă, dar te aşteaptă la o bere.

Sebastian se uită la ea, apoi pentru o secundă la mine, cu chipul lui rezervat şi un pic sobru, deja caracteristic.

— Altă dată, răspunde el zâmbind politicos. O să îi dau mai târziu un telefon să discut cu el legat de nişte maşini.

— Cum vrei. Aveai ocazia acum să vorbiţi.

— Vă las să vă liniştiţi după drum. A fost aglomerat?

— Aşa cum e întotdeauna drumul de la mare spre

Bucureşti, răspunde ea dându-şi ochii peste cap obosită.

— Înţeleg, zice Sebastian, mutându-şi acum privirea spre mine. Te va contacta mâine dimineaţă cineva de la firma de deratizare. Au zis că vor încerca să vină înainte ca tu să pleci spre birou.

— Mulţumesc mult, răspund politicoasă. Pentru tot.

— Oricând.

Toată discuţia este politicoasă, dar ciudată, iar zâmbetul lui de la final nu pare foarte sincer. Se duce spre maşină şi, după ce ridică o mână pentru a ne saluta, mai aruncă o privire tulbure în direcţia mea, care îmi trimite imediat fiori în stomac. Apoi pleacă.

Privirea acestuia mi-a adus aminte din nou de visul ruşinos de azi-noapte, parcă simţind-o la fel de mistuitoare şi fierbinte, însă plecarea lui lasă un sentiment ciudat în sufletul meu, pe care nu prea pot să mi-l explic.

După câteva secunde mă întorc spre prietena mea, care se uită la mine cu un zâmbet misterios pe chip.

— Şi cum au fost cele două zile la Sebastian acasă? întreabă privindu-mă cu ochii iscoditori, în timp ce eu apuc mânerul trolerului şi o urmez în casă.

— Liniştite, spun încet. Ieri am stat la piscină aproape toată ziua.

— Te-a supărat cu ceva?

— Nu! spun repede, luându-i apărarea.

— Atunci de ce te-ai uitat după el de parcă ai fi vrut să o facă?

Nici nu realizez că sunt cu gura căscată, până când degetul ei îmi ridică bărbia căzută.

— Închide gura că intră musca, *Marushka.*

Alintul folosit în mod normal de Sebastian mă face să mă încrunt imediat la prietena mea.

El deja i-a dat raportul legat de ceea ce s-a întâmplat?

— Chiar îţi spune tot?

— Aş prefera să aud varianta ta de poveste, adaugă în timp ce ne aşezăm pe canapeaua din mijlocului sufrageriei ei, după ce las micul bagaj lângă scara ce duce la etaj.

Cătălin este încă pe terasă, cu telefonul la ureche şi laptopul deschis în faţă, aşa că îmi reîntorc atenţia spre prietena mea care aşteaptă să îi povestesc.

— Nu am ce să mai spun, zic încercând să par relaxată. A fost o greşeală şi nu o să se mai întâmple. Doar ne-am sărutat, nu e ca şi când am dansat pe mormântul lui Paul cu el.

— V-AŢI SĂRUTAT?!

Respiraţia mi se opreşte când văd reacţia ei şocată, dar e o uimire amestecată cu multă încântare. *Prea multă încântare, aş spune.* Dar mă face să realizez că am căzut în capcana ei. Mă încrunt.

— Nu ştiai nimic, nu?

— De unde să ştiu? zice cu un chip nevinovat.

— De la el! Că doar sunteţi cei mai buni prieteni, din câte am observat!

— Nu e chiar aşa… Nu îţi imagina că sunt confidenta lui zilnică. Vorbim ocazional despre tine, asta pentru că nu are destul curaj să te sune direct să te întrebe ce faci. Sau nu vrea să te supere cu telefoanele lui, mai bine spus. Speram ca acest weekend să vă aducă mai aproape, iar el să te poată suna fără reţinere de acum înainte.

— Acum cred că nu o va mai face deloc, mai ales după

episodul de aseară, zic cu un pic de dezamăgire în glas, știind că acum amândoi suntem într-un cerc încărcat de vină și stânjeneală, unul față de celălalt. A fost o greșeală pe care o regretăm amândoi, iar acum abia ne uităm unul la celălalt.

— Te simți vinovată față de Paul, spune ea, și nu este o întrebare, ci o afirmație.

Aprob din cap, rămânând tăcută.

— Pentru că ți-a plăcut.

Sângele îmi îngheață, iar respirația mi se oprește, de parcă aș fi auzit urletul unui leu lângă mine, nu cuvintele prietenei mele.

— Altfel nu te-ai simți vinovată, îmi explică ea consolându-mă cu un zâmbet, apoi oftează înainte de a continua. Viața e scurtă, Maria. Paul ne-a dovedit tuturor cât de scurtă poate să fie. Nu trebuie să o umplem cu regrete, ci să înfruntăm și să acceptăm ceea ce simțim.

Soțul meu e mort de nici măcar jumătate de an, iar eu mă sărut cu prietenul lui. Nu este bine. Nu este corect, Carina, spun epuizată.

— Corect? mă întrerupe ea serioasă. Corect față de cine?

— Față de Paul… Față de cei care suferă după el…

— Corect față de omul care a preferat să se dea cu mașinile de viteză înainte de a se gândi la nevasta lui? Corect față de oamenii care suferă? Și tu suferi! Nimeni nu a vrut să se întâmple așa ceva, Maria, continuă ea aproape revoltată, dar încercând să fie convingătoare luându-mi mâinile între ale ei. Paul a fost un bărbat minunat și iubitor, care te-a făcut fericită, dar în adâncul sufletului lui își dorea mult mai mult adrenalina care l-a ucis, lăsându-se astfel singură. Și pentru

că tu suferi din egoismului lui, refuz să îmi doresc să te văd în doliu toată viaţa, aşa cum vor să facă… alţii. Să o facă cine nu mai are viaţă de trăit şi cine nu are puterea de a merge mai departe! Tu meriţi să mergi mai departe şi să te bucuri de viaţa ta. Ai treizeci şi unu de ani, în puii mei, doar nu vrei să te călugăreşti în amintirea lui sau de dragul celor care te-ar putea judeca că vrei să fii fericită. Trăieşti! Bucură-te de această şansă! Puteai să fii cu el în maşină! Putea să dea cu maşina peste tine sau peste alt suflet nevinovat!

Se opreşte, trecându-şi o palmă peste faţă, ştergându-şi lacrimile care se preling pe obrazul ei, aşa cum şi chipul meu este umezit de lacrimi ce se preling tăcute.

Dumnezeu să mă ierte, Maria, că vorbesc aşa despre un om care nu mai este printre noi, continuă ea încercând să se calmeze, dar tot el ştie cât de rău îmi pare că Paul s-a dus. Şi tot Dumnezeu ştie cel mai bine şi cât ţin la tine, iar din acest motiv îmi doresc să te văd din nou cu acea sclipire în ochi. Şi Paul te-a iubit şi a încercat să te facă fericită, de aceea sunt sigură că nu vrea să te călugăreşti din cauza lui, ci să încerci să îţi recapeţi adevăratul zâmbet. Oricine te iubeşte cu adevărat vrea acest lucru pentru tine. Nu este lipsă de respect faţă de el, dacă accepţi fericirea din nou în viaţa ta. Sub orice formă ar veni ea.

— Nu cred că sunt pregătită pentru asta…

— Nu zice nimeni că trebuie să se întâmple azi. Mai ai nevoie de timp să îţi vindeci inima care încă suferă după pierderea suferită. Dar nici nu trebuie să fii pregătită pentru atunci când o să se întâmple. Trebuie doar să fii cu inima sinceră şi deschisă.

Oftez ştergându-mi lacrimile şi zâmbind la prietena mea

cu suflet mare, care îmi dovedeşte de fiecare dată cât de norocoasă sunt că o am în viaţa mea.

— În timp, e tot ce spun, iar ea aprobă din cap, luându-mă în braţe.

* * *

Este adevărat că timpul vindecă toate rănile, însă din propria experienţă pot adăuga că un mare ajutor vine şi din partea celor apropiaţi. Suportul venit din partea Carinei, cât şi a colegilor sau a familiei, m-a ajutat enorm în următoarea lună de zile.

Multe lucruri s-au petrecut în acest timp: am scăpat de şoarece, datorită echipei de deratizare, am fost plecată într-o delegaţie la Roma pentru cinci zile, unde mi-am încărcat bateriile cum nu credeam că am s-o fac vreodată, revenind în Bucureşti cu un chef de nou, de schimbare şi… a venit toamna în adevăratul sens al cuvântului.

Ploi, frig, vânt, dar toate astea nu mă aruncă într-o stare de disperare şi depresie cum credeam că o să se întâmple, ci mă ajută să mă simt din nou în viaţă.

Aşadar m-am dus la un coafor unde se fac cele mai accesibile şi mai uşoare schimbări, care îţi pot oferi încrederea de care ai nevoie. Un nou început. O nouă eu. Cu un look încrezător, care să-mi readucă adevăratul zâmbet pe chip, cât şi speranţa că totul o să fie din nou bine şi frumos în viaţa mea.

Părul lung şi şaten, care depăşea omoplaţii, a fost tuns acum până la umeri, drept şi colorat ombre, devenind aproape blond spre vârfuri. Fata de la salon m-a învăţat şi cum să fac după fiecare baie câteva bucle lejere, pentru a-i da mai mult volum, iar asta m-a bucurat şi mai tare.

Eram pregătită să înfrunt din nou lumea.

Dar elanul meu a fost tăiat de vizita soacrei, pe care nu o mai văzusem de două săptămâni şi care a reuşit să mă facă să mă simt prost de faptul că îmi arde de coafat, în timp ce, probabil, ar fi trebuit să umblu cu un batic negru pe cap.

A fost un moment neplăcut, dar după plecarea ei am decis că aceste vizite trebuie să se răărească şi mai mult, simpla ei prezenţă aruncându-mă într-o stare de tristeţe şi depresie cum nu aveam nevoie şi mă făcea să mă gândesc la singurătatea care mă înconjura. Dar în acelaşi timp luptam cu aceste stări, dorindu-mi să nu mai fiu atât de singură.

Gândurile mi s-au îndreptat de fiecare dată spre Sebastian, făcând ca durerea din piept să se accentueze.

Nu l-am mai văzut de când m-a lăsat în faţa casei Carinei, dar am vorbit scurt la telefon de vreo două ori în zilele următoare, după ce echipa de la deratizare a refuzat să îmi ia banii, susţinând că au fost deja plătiţi.

Ştiam că este vorba despre el şi m-am oferit să îi restitui suma cheltuită, dar a refuzat categoric. De atunci nu am mai vorbit cu el şi nici nu l-am mai văzut, l-am zărit maşina de câteva ori parcată în faţa casei, însă în celelalte cazuri mă gândesc că poate era în garaj şi astfel nu ştiam dacă mai este acolo sau nu. Dar gândul meu fuge de foarte multe ori în direcţia lui. *De prea multe ori.*

Din fericire, starea încărcată de vină pe care mi-a insuflat-o fosta mea soacră a dispărut treptat, odată cu vizita delegaţiei din Budapesta. Am avut ocazia astfel să mă reîntâlnesc cu clientul care m-a ajutat în acel moment critic, dar şi cu colega lui, doamna cu ochi blânzi care mi-a fost alături. Amândoi m-au luat în braţe când ne-am revăzut în

sala de şedinţe a sediului nostru, făcându-mă să îi simt şi mai aproape de sufletul meu.

Urmează să stea trei zile, sejurul lor culminând cu o cină şi ceva distractiv pentru echipa venită, printre ei aflându-se câţiva tineri dornici să cunoască viaţa de noapte a Bucureştiului. În cadrul cinei la unul dintre cele mai elegante restaurante din oraş, ce oferă o vedere panoramică superbă asupra oraşului, Vanda, doamna cu suflet cald din Budapesta, s-a aşezat lângă mine, având astfel ocazia de a o cunoaşte mai bine. Mi-a povestit despre familia ei şi despre cei doi copii pe care îi are, o fată şi un băiat de douăzeci şi şase, respectiv douăzeci şi opt de ani, confirmându-mi astfel bănuiala legată de vârsta ei, fiind puţin trecută de cincizeci de ani. Am înţeles astfel de ce s-a purtat ca o mamă cu mine, mulţumindu-i cu ocazia asta din suflet pentru că mi-a fost alături în acele momente cumplite.

— Cum te mai simţi acum? mă întreabă vizibil preocupată.

— Mai bine, răspund sincer. Am încercat să fac o schimbare, sperând că o să mă ajute să îmi ridic puţin moralul, spun trecându-mi cu mâna prin părul frumos aranjat.

— Arăţi minunat, îmi spune cu căldură. Mă bucur să văd că încerci să te ridici şi să îţi continui viaţa.

Îmi amintesc de soacra mea şi chipul îmi scapă o grimasă tristă, oftând.

— Nu toată lumea trebuie să fie de acord, spune ea citindu-mă ca pe o carte deschisă. E timpul să îţi trăieşti viaţa prin ochii tăi, nu ai altora.

— Asta încearcă să mă convingă şi prietena mea, zic

uşor amuzată.

— Atunci este o prietenă bună, îmi zâmbeşte la rândul ei. Dar, pot să te întreb ceva? zice cu grijă.

Desigur, răspund acordându-i atenţia cuvenită, fiind curioasă de interesul ei precaut.

— Cine era bărbatul care a venit după tine cu avionul?

Stomacul îmi tresare la auzul cuvintelor ce îmi reamintesc imediat de Sebastian.

— Un prieten, spun coborându-mi privirea spre mâinile aşezate în poală.

Ea aprobă din cap, privindu-mă cu atenţie.

— Ţine foarte mult la tine.

Nu vreau să îi explic ei circumstanţele decesului soţului meu şi legătura cu maşina lui Sebastian, aşa că zâmbesc reţinut la cuvintele ei.

— El şi soţul meu au fost prieteni buni încă din liceu, aşa că a fost unul dintre puţinii care au simţit cu adevărat pierderea lui Paul.

Mijeşte ochii foarte puţin, dar îmi zâmbeşte la fel de cald ca până acum.

— Nu este locul meu să spun mai multe şi nici momentul potrivit, dar mă bucur că face parte din viaţa ta.

Sunt intrigată de cuvintele ei.

— Dar dacă ar fi momentul potrivit, ce mi-ai spune? o întreb, dar ea îmi zâmbeşte câteva secunde, amânând răspunsul care îmi face inima să bată mai tare în aşteptarea lui.

— Că o să fii fericită, răspunde cu aceeaşi voce călduroasă deja specifică, atinsă acum de o urmă de mister.

Nu mai insist şi oricum discuţia noastră este întreruptă

de unul dintre colegi care ne anunţă că s-au decis unde vor să meargă după cina care este pe terminate: Club LOST. *Clubul lui Sebastian*

* * *

Era ultimul loc unde aş fi vrut să merg. Era ultimul loc unde trebuia să merg. Dar Vanda a insistat să nu o las singură şi mi-a promis că după jumătate de oră ne retragem, însă era cu adevărat curioasă să meargă într-un club din România, deoarece nu mai fusese niciodată.

Şeful meu a insistat, pretinzând că în maxim o oră ne vom retrage lăsându-i pe cei tineri să se distreze, iar afirmaţia lui a fost întărită şi de clientul nostru. Eu fiind o văduvă de treizeci de ani, eram deja considerată bătrână, doar pentru că pofta mea de a petrece toată noaptea, dansând, era la fel de scăzută ca a lor, care aveau peste cincizeci de ani.

Din respect faţă de Vanda, care mi-a fost alături într-un moment foarte greu, am acceptat să îi însoţesc. Din fericire se ocupaseră să rezerve şi o masă între timp, ceea ce însemna că puteam fi o prezenţă respectuoasă, fără să mă lovesc în coatele celor care ar fi dansat pe lângă mine.

Când am ajuns, locul era arhiplin, reuşind cu greu să ne strecurăm printre prezenţele pline de energie până la masa noastră, ghidaţi de una dintre gărzile de corp ale clubului. Din clipa în care am ajuns, privirea mea l-a căutat pe Sebastian, chiar dacă încercam să fiu subtilă în tot acest timp sau atentă la discuţiile pe care pe aveam cu ceilalţi. Unii dintre colegi dansau, clientul meu era în continuare prins în

discuţie cu şeful, dar ceva îmi spunea că nu mai discutau afaceri, ci despre rochiţele scurte şi decoltate ale unor fete de pe ringul de dans, privirile lor mişcându-se în acelaşi ritm cu şoldurile domnişoarelor.

Ţinuta mea nu prea era de club. Din fericire aveam o rochie albastră, o nuanţă destul de închisă, strânsă în talie şi mai largă în partea de jos, până deasupra genunchilor, dar dintr-un material satinat foarte uşor, ce îmi acoperea şoldurile măricele, iar în picioare nelipsiţii pantofi cu toc cui de unsprezece centimetri, negri cu talpă roşie. Pe cât de celebri erau pantofii mei Louboutin, pe atât erau de comozi în orice altă zi, mai puţin azi.

Oboseala ultimelor zile îşi spunea acum cuvântul, cu atât mai mult cu cât ne apropiam de ora unu noaptea.

Din fericire, timpul trece mai repede decât mă aşteptam, discuţia cu Vanda fiind plăcută, chiar dacă muzica este foarte tare, iar cuvintele sunt repetate de câte două ori pentru a fi înţelese. Mă uit la ceas, iar Vanda îşi cere scuze că m-a reţinut lângă ea atât de mult, fiind trecute acum aproape două ore de când am ajuns.

Dar nu oboseala e cea care mă preocupă acum, ci starea de agitaţie şi furnicăturile pe care le simt pe piele de minute întregi. Continuu să îl caut subtil pe Sebastian prin mulţimea de oameni situaţi la mesele VIP, dar nu îl zăresc. Nu zăresc pe nimeni cunoscut, nici măcar pe prietenii lui sau ai lui Paul, dar acest lucru mă bucură, nedorind să fiu judecată de nimeni pentru faptul că mă aflu într-un club la câteva luni după decesul soţului meu. Sticla de apă din mâna mea este o dovadă în plus că nu sunt acolo să mă îmbăt, chiar dacă o parte din mine şi-ar dori să o facă. Dar cum nu am fost

niciodată o fană a alcoolului, seara aceasta este la fel de nepotrivită ca oricare alta pentru a mă aventura în băutură.

Deci sunt trează şi cu toate simţurile alerte, iar instinctul îmi spune că el este aproape. Foarte aproape.

Şi îl văd. De parcă l-aş fi invocat să iasă la suprafaţă, bărbatul cu părul blond-închis şi ochi albaştri, îmbrăcat într-o cămaşă albă şi pantaloni gri mă priveşte cu o intensitate arzătoare ca a unui demon. Este la câteva mese distanţă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, sobru şi impozant aşa cum l-am văzut de cele mai multe ori. Nu se clinteşte, nu clipeşte, doar mă arde cu privirea lui fixă din care nu mă pot desprinde. Îmi muşc buza de jos, iar el înghite în sec. Trag adânc aer în piept, iar el se încruntă puţin.

Şi îmi dau seama în acea clipă că mi-a fost dor de el. Că mi-am dorit să îl văd în săptămânile care au trecut, aşa cum mi-am dorit să îl văd şi în seara asta. Iar acum că este în faţa mea, inima îmi bate cu putere, făcându-mi sângele să fiarbă. Da, fierbe. Şi simt cum tot corpul meu, ce pare îngheţat la suprafaţă, este aprins, de fapt, de privirea lui pătrunzătoare.

Amintirea sărutului nostru este mai vie ca oricând, fiecare detaliu al acelui moment derulându-mi-se într-un plan secund al minţii mele, în prim-plan fiind el, şi se apropie de mine, cu paşi hotărâţi, nedezlipindu-şi ochii de pe chipul meu.

* * *

Sebastian

Privirea ei… E ceva în privirea ei care mă face să simt

cum pierd controlul. Se uită fix la mine, cu aceeaşi intensitate ce pare să se reflecte în a mea.

Nu are cum să fie aşa… îmi pierd minţile, iar sentimentele mele neschimbate în ultima lună, ba chiar intensificate şi mai mult simţindu-i constant dorul şi dorindu-mi cu fiecare fibră să mă duc la ea şi să o sărut din nou, mă fac acum să văd lucrurile altfel decât sunt. Ea nu mă vrea. Ea nu mă place. Ea mă vede ca un nenorocit de curvar, care i-a dat maşina fatală soţului ei.

Ea nu ştie că în ultimele luni am scăpat de toate acele maşini sinucigaşe, înlocuindu-le cu unele mult mai sigure şi stabile, doar pentru ea. Doar pentru gândul că într-o zi, o să mai am ocazia să o conduc cu maşina undeva, iar ea trebuie să se simtă în siguranţă. Doar pentru speranţa că într-o zi ea o să îmi fie alături. Dar încerc să alung această speranţă de fiecare dată când reapare, chiar dacă mă loveşte mai des decât mi-aş dori, mai ales în ultima lună, după sărutul care pare că mi-a marcat viaţa, condamnându-mă să o iubesc numai pe ea câte zile voi avea.

Iar acum ea este în clubul meu, în faţa mea, mai frumoasă ca niciodată, cu părul schimbat, tuns şi vopsit diferit, dar ştiu că orice şi-ar face, ea ar continua să fie perfectă.

Însă ochii ei mă cheamă, buzele ademenitoare mă atrag, fiecare celulă din corpul ei pare că răspunde dorinţei mele de a o avea şi văd că trage aer adânc în piept. Inima îmi spune că ea simte la fel.

Oare greşesc?

Mă încrunt. Atât de departe să meargă dorinţa mea pentru ea, încât să nu mai ştiu să citesc semnele şi totul să fie

doar în imaginaţia mea? Sau oare e posibil ca ea să simtă măcar un mic procent din ceea ce simt eu? Ochii ei îmi spun că da. Corpul ei îmi spune că da. Buzele ei, la fel.

Răspunsul la o singură întrebare mă va face să văd lucrurile în adevărata lor profunzime şi îmi va reda liniştea. Iar întrebarea răsună ca un ecou în mintea mea de aproape o lună: *de ce mi-a răspuns la sărut?*

Corpul îmi pare decis să afle răspunsul, iar inima, de data asta, nu opune rezistenţă, cerându-mi să mă duc la Maria. Sunt un om terminat, iar în seara asta ştiu sigur că am să îmi pierd controlul şi am să cedez sentimentelor mult prea puternice.

Capitolul 10

Cutremur

Maria

Se opreşte în faţa mea, privindu-mă la fel de intens şi serios, şi se apleacă spre urechea mea, invadându-mă cu mirosul parfumului delicios şi masculin ce îl învăluie.

— Este ultimul loc în care mă aşteptam să te văd.

Realizez că foarte rar foloseşte formule de salut, mereu iniţiind discuţiile cu o replică sau se rezumă la o aplecare uşoară a capului ca răspuns la salutul primit. Dar întotdeauna vocea lui a fost caldă, ca şi acum.

— Suntem aici cu delegaţia din Budapesta, îi explic întorcându-mă spre ceilalţi care acum se uită la noi cu un mare semn de întrebare pe chip.

Este un moment potrivit de a-l prezenta pe prietenul meu, patronul acestui club, clientului din Ungaria, după ce ei au conversat la telefon în acea zi neagră. Dar i-l prezint şi Vandei, care mă priveşte pe sub gene cu un zâmbet mustăcit. O ignor amintindu-mi de discuţia de la cină, şi îl prezint şefului, dar şi câtorva colegi, restul grupului fiind pe ringul de dans sau absorbiţi în alte discuţii.

Sebastian schimbă câteva cuvinte cu clientul nostru, pe care nu le aud, în timp ce Vanda profită de acest moment să vină lângă mine. Dar nu zice nimic, continuând amândouă să ne uităm spre acest bărbat înalt şi bine făcut, cu corp de zeu, care zâmbeşte în timpul discuţiei cu clientul şi şeful meu.

O colegă vine imediat lângă mine entuziasmată şi cu un zâmbet imens pe chip.

— Îl cunoşti pe Sebastian Mihailov?

Sesizez uimirea din întrebarea ei curioasă.

— Da, răspund scurt, fără a-i da alte explicaţii pe care nu e cazul să le ştie.

— Fă-mi cunoştinţă cu el!

Sunt luată prin surprindere de stilul ei agresiv de a-l aborda. Are până în douăzeci şi cinci de ani, un corp subţirel acoperit de o rochiţă neagră, mulată pe şoldurile micuţe. Este una din colegele noi angajate în compania noastră, distribuită pe proiectul cu Ungaria şi, din câte observ, o mare cititoare a revistelor de scandal sau o clientă fidelă a acestui club.

Nu ne cunoaştem prea bine, dar brusc nu îmi mai place de ea deloc. Din fericire pentru aceasta, Sebastian se apropie de noi în acel moment, iar eu nu am cum să o mai refuz.

— Sebastian, ea este o altă colegă de-a mea, Corina,

spun pe un ton ce încearcă să pară detaşat şi relaxat.

Însă privirea lui nu se mută de pe chipul meu şi observ cum se încruntă puţin. Chiar şi aşa, ochii lui pătrunzători îmi fac inima să bată mult prea tare. Îşi întoarce capul spre ea şi o salută politicos, dar după o secundă revine spre mine.

— Am înţeles că plănuieşti să pleci, îmi spune mai mult ca o afirmaţie, decât ca o întrebare, cu o voce un pic cam rece.

— Plănuiesc de vreo oră, mă plâng.

— Te duc eu.

— Nu e nevoie să îţi termini seara din cauza mea…

— Nu mai am chef să stau, oricum, mă întrerupe fără să schiţeze ceva pe chipul serios. Trebuie doar să verific nişte acte în birou, apoi putem pleca.

— Ok, accept cu o mică ezitare. Mulţumesc!

Zâmbeşte scurt, apoi continuă.

— Vrei să mă aştepţi aici până termin şi mă întorc după tine în câteva minute sau vii direct cu mine?

Gândul ca el să se întoarcă şi să dea din nou cu ochii de Corina… nu îmi place. Mai ales că în tot acest timp mă va bombarda cu întrebări enervante, pe care intenţionez să i le retez scurt luni la birou, dacă va încerca să afle ceva. Aşa că accept să plec cu el, dar nu înainte de a-mi lua la revedere de la cei aflaţi la masă, mai ales de la Vanda, care continuă să privească spre mine şi spre Sebastian cu un zâmbet drăgăstos, fără a mai spune altceva.

Sebastian îşi pune palma pe talia mea, conducându-mă spre biroul situat în apropierea intrării în club. Uşa are un mic panou cu cifre, unde el tastează un cod ce permite deschiderea biroului. Dar uşa nu are broască în care să intre

o cheie despre care auzisem câteva poveşti de la prietenii lui Paul.

— Ai schimbat încuietoarea? formulez întrebarea, curioasă, în clipa în care intrăm în birou, dar imediat îmi dau seama că nu trebuia să amintesc de ea.

Sebastian e deja în dreptul biroului lui din metal şi sticlă, întorcându-se încet spre mine. Pare nervos şi îmi blestem în gând curiozitatea şi prostia care m-au făcut să vorbesc.

— Da, răspunde scurt. Nu mai există nicio cheie de câteva luni bune.

Clipesc şi înghit în sec, privindu-l cum semnează apăsat o hârtie, dar fără să îşi ia ochii de pe mine. Apoi se îndreaptă de spate privindu-mă la fel de nervos, nările lui mişcându-se în timp ce respiră. Muzica de afară abia se aude în această încăpere, dar inima mea pare că bubuie mai tare ca orice bas.

— Acum îmi faci lipeala cu colegele tale, Maria?

Nu „Marushka" spus cu blândeţe, ci „Maria" spus cu dezamăgire şi o umbră de furie în glas. Îşi aşază palmele pe şolduri, devenind astfel şi mai impunător în faţa ochilor mei.

— Mi-a cerut să vă fac cunoştinţă, îi explic clipind des şi mutându-mi privirea în altă direcţie.

— Şi tu ai acceptat fără nicio ezitare, zice cu o tentă de reproş în glas, care mă face să îmi reîntorc ochii spre el.

Nu aveam niciun motiv să o refuz…

— Ce-ar fi să îţi dau eu unul? spune dur, dar tace o secundă, două, trei, respirând adânc, ca şi când încearcă să se controleze. Se pare că nu ai nici cea mai mică idee despre genul de femei care îmi plac.

Uh… asta a durut.

E răutăcios şi acum îmi pare rău că l-am supărat cu ceva ce nici eu nu am vrut să fac.

— Ai dreptate, zic rece. Nu cunosc nimic despre gusturile tale legate de femei, decât ce am văzut prin câteva reviste şi ce am auzit de la prietenii tăi.

— Ceea ce e complet fals. Dacă ai deschide puţin ochii, ai vedea care e femeia care îmi place cu adevărat.

Privirea i se schimbă în timp ce îmi spune cuvintele misterioase şi confuze, devenind mai pătrunzătoare. Vocea îi scade cu câteva tonuri, devenind mult mai intensă şi mărind tensiunea din cameră.

— Vreau să îţi pun o întrebare, zice apropiindu-se de mine periculos de mult. Şi vreau să îmi răspunzi sincer, iar dacă o să simt că mă minţi, o să te fac să îmi spui adevărul.

Înghit în sec, avându-l la mai puţin de un metru în faţa mea.

— De ce mi-ai răspuns la sărut în acea seară?

Sunt blocată. Respiraţia mi se opreşte, iar mintea mi se goleşte, în timp ce inima îmi face sângele să fiarbă. Se apropie şi mai mult, aproape lipindu-se de mine, făcându-mi capul să se dea pe spate pentru a continua să îl privesc în ochii albaştri.

— Îmi pierd minţile, Marushka, şopteşte lipindu-se încet cu fruntea de a mea, iar eu mă pierd în această atingere, închizând ochii şi savurând mirosul ameţitor al parfumului lui. Te rog, spune-mi de ce ai făcut-o.

— Nu pot, şoptesc la fel de încet ca el, înghiţind cu greu saliva din gură.

— Ba poţi, mă îndeamnă atingându-mi cu vârful

degetelor pielea dezgolită a braţului stâng, într-o mângâiere care îmi distruge într-o secundă mai mult de jumătate din zidurile pe care îmi imaginam că le am ridicate în jurul meu.

— Nu am voie… zic la fel de pierdută în această senzaţie mult prea plăcută.

— Spune-mi, Marushka. Suntem doar noi doi pe lumea asta, aşa că, spune-mi…

Doar noi doi… ce bine ar fi…

— Pentru că mi-a plăcut, mărturisesc cu greu.

— Sărutul? Momentul? Sau…?

Sunt hipnotizată de vocea lui caldă şi groasă, de căldura corpului său lipit acum cu pieptul de al meu, în timp ce cu o mână îmi mângâie braţul, iar cu cealaltă îmi atinge delicat obrazul cu un deget, ridicându-mi bărbia.

— Tu, şoptesc aproape insesizabil, dând pe faţă toate cărţile pe care le-am avut ascunse chiar şi de mine.

— Şi pentru mine ai fost tu, zice atingându-mi scurt cu buzele colţul gurii. Doar tu…

De data asta buzele lui le ating pe ale mele, însă sărutul nostru delicat capătă foarte repede o nevoie arzătoare, accentuată de limba care îmi pătrunde în gură atingându-mă într-un mod erotic, care mă face să vibrez în locul ascuns între coapse. Braţele lui mă strâng acum la pieptul său cald şi tare, dându-mi ocazia de a-i simţi bătăile puternice ale inimii care sună în acelaşi ritm haotic ca al meu. Mă agăţ cu degetele de umerii lui, dorindu-l, dacă se poate, şi mai aproape.

Răspund fără ezitare şi fără ruşine acestui sărut plin de pasiune şi dorinţă, lăsându-i palmele să coboare pe spatele meu şi să îmi cuprindă fundul, lipindu-mă de întăritura din

pantalonii lui, trimiţându-mi astfel un mesaj clar. Mă vrea. Oricât de incredibil mi se pare acest lucru, el putând să aibă orice femeie doreşte, acum ştiu că mă vrea pe mine, iar asta mă face să mă simt şi mai excitată. Toate gândurile şi mustrările de conştiinţă dispar într-o secundă.

— Nu mă mai pot abţine, Maria, spune cu vocea frântă de dorinţă. Nu mai pot să ascund.

Cuvintele lui sunt cu greu deslușite de mintea mea pierdută în cel mai pasional sărut primit vreodată. E dulce, suav, dar impozant şi dominant, ca bărbatul care mi-l oferă. Este, într-un cuvânt, fascinant, iar eu nu pot decât să mă bucur de el şi de ceea ce simt acum.

Inima mea egoistă îmi cere să trăiesc aşa cum vrea ea, măcar azi. Să nu mai mă gândesc la reproşurile conştiinţei şi să gust din plin momentul acesta, mult prea frumos şi călduros pentru a-l refuza. L-aş regreta toată viaţa mea mai mult decât dacă aş continua acum să mă las purtată de palmele lui care mă ating fără reţinere pe fund, coborând de-a lungul coapselor, şi se strecoară pe sub rochia mea creaţă.

— Nu aici, spune cuvintele şoptite printre buzele lipite, în timp ce atingerile lui continuă să îmi ardă pielea. Meriţi altceva decât locul ăsta murdar.

Ştiu că face referire la acest birou folosit ca refugiu al aventurilor de-o noapte ale lui sau ale prietenilor. Acest loc murdărit de partide de sex insignifiante.

Faptul că Sebastian se gândeşte la mine, dorind să îmi ofere ceva mai bun, mă bucură enorm, dar dorinţa mea pentru el este prea mare ca să mă mai intereseze cine a fost aici înaintea mea.

— Nu îmi pasă, şoptesc gustându-i buza de jos.

— Mie îmi pasă, Marushka, spune dezlipindu-şi buzele de ale mele.

Mă ia de mână, conducându-mă spre ieşirea din birou, apoi afară din club, spre parcarea VIP, unde aceeaşi maşină neagră mare cu care m-a condus la Carina ultima dată când l-am văzut, luceşte sub luminile difuze ale terasei exterioare.

Îmi deschide portiera din dreapta, eliberându-mi mâna abia atunci când sunt aşezată pe scaun, cu mica mea geantă în poală, apoi se urcă la volan, pornind motorul zgomotos al bolidului. Dar îndată ce maşina pleacă de pe loc, mâna lui o caută pe a mea, împletindu-şi degetele cu ale mele şi aşezându-le pe pulpa acoperită de rochiţă.

Îi simt atingerea caldă prin materialul subţire, arzându-mi pielea, făcându-mă să fierb cu fiecare secundă care trece. Coapsele mi se apropie, încercând parcă să oprească dorinţa ce mocneşte în miezul meu, dar el îmi surprinde gestul şi mă priveşte zâmbind.

Acea privire care spune tot ceea ce cuvintele nu pot şi pe care acum o citesc atât de limpede. Dorinţă. Dorinţă pură, care mă excită cum nu a mai făcut-o nimeni.

Da, ştiu că este un lucru urât ceea ce spun acum, dar nici Paul nu a avut un efect atât de puternic asupra mea. Săruturile lui nu au fost niciodată atât de pasionale, ci blânde. Atingerile lui nu au fost niciodată atât de carnale, ci atente şi gentile. M-a iubit şi l-am iubit, dar acum trăiesc ceva total diferit, ceva ce nu poate fi controlat de minte, ci dorit de trup şi de inimă. Ceva deosebit. O chimie pură care mă face să uit de lumea exterioară şi să simt că suntem doar noi doi, aşa cum a spus şi el.

— Mai poţi să aştepţi până ajungem acasă? mă întreabă

cu vocea scăzută şi încărcată de dorinţă.

— Nu, răspund privindu-l în ochi, fără să îmi mai înfrânez gândurile mele fierbinţi.

— Nici eu, şopteşte, reîndreptându-şi atenţia spre drum, dar virând pe o altă stradă decât cea care ne-ar fi dus spre casa care se află la nici jumătate de oră distanţă.

Degetele lui îmi mângâie piciorul, dar îmi fac marginea rochiţei să îmi dezgolească şi mai mult pielea, strecurându-se încet între coapsele mele. Apoi urcă mai mult şi mai mult spre locul cald şi umed ce anticipează momentul în care el mă va atinge.

Şi o face, iar eu scap un geamăt rupt din dorinţa care creşte necontrolat. Îl vreau mai mult ca orice, iar el pare la fel de nerăbdător când opreşte maşina pe marginea unui lac, în apropierea unei păduri.

Îşi desface centura, apoi se năpusteşte asupra buzelor mele cu aceeaşi poftă arzătoare ca mai devreme, continuând astfel sărutul întrerupt în birou. Mă eliberează de centura mea şi mă cuprinde cu braţele, trăgându-mă ca pe un fulg în poala lui, cu genunchii de-o parte şi de cealaltă a coapselor lui puternice. Îi cuprind faţa cu palmele, apoi ceafa, lăsându-le să se piardă în părul lui moale şi scurt, în timp ce palmele lui mari îmi strâng şoldurile şi mă apasă cu locul meu sensibil peste întăritura din pantalonii lui.

L-am văzut în pantaloni scurţi la piscină, dar niciodată nu am privit în această zonă, unde acum am impresia că există ceva enorm.

Limba lui pătimaşă îmi gustă fiecare geamăt, iar zona privată în care ne aflăm îmi permite să mă manifest fără reţineri. Aici sunt ferită de privirile oricui m-ar putea judeca.

Aici sunt doar eu cu el. La propriu și la figurat.

Îmi cuprinde unul dintre sâni cu o palmă, și după ce îmi desface fermoarul de la spate, îmi lasă umerii rochiei peste brațe, descoperind sutienul ce îmi acoperă sânii plini. Îi privește cu admirație câteva secunde, trecându-și încet degetele peste sfârcurile deja întărite, făcându-le să iasă în evidență prin materialul subțire, apoi coboară cu gura peste ele, umezindu-mi sutienul, dar și locul deja înfierbântat dintre picioare. Îndepărtează cupele, dezgolindu-mi pieptul și îmi savurează sânii ca și când ar fi mâncarea lui preferată. Fiori de plăcere îmi străbat tot trupul, făcându-mă să îmi las capul pe spate și să mă las cu totul în voia lui, plină de dorință.

Îmi strecor o mână printre corpurile noastre spre nasturii pantalonilor, descoperind astfel un penis gros și lung, ce avea deja vârful umezit, ieșit din spatele boxerilor strâmți. Mă îndrept de spate, privindu-l fix în ochi, eliberându-mi sânii dintre buzele lui lacome, gem de plăcere când văd frumusețea care stă să iasă din boxerii lui negri. Capul rozaliu și fin este mult prea tentant ca să nu fie gustat, dar, din păcate, poziția în care sunt acum nu îmi permite să îl savurez așa cum mi-aș dori.

Îmi ridic ochii spre chipul lui Sebastian și citesc dorință pură și admirație, care mă copleșesc și mă fac să îl vreau în mine cât mai repede. Geme înfundat când mâna mea fi freacă încet membrul gros, moment în care își strecoară palma direct spre locul meu din ce în ce mai fierbinte, descoperindu-mi chiloții umeziți, îi dă într-o parte și, după ce îmi tachinează clitorisul, smulgându-mi câteva gemete, mă pătrunde cu un deget de câteva ori, jucându-se cu corpul

meu ce este la un pas de a exploda.

— Te rog, Sebastian, îi şoptesc, dorindu-mi să îmi ofere orgasmul după care corpul meu tânjeşte.

— Ştiu, iubire, spune încet, muşcându-mi încet unul dintre sfârcuri.

Alintul lui nu îmi scapă. Nu este un simplu „iubito", „scumpo", „frumoaso" sau „baby" folosite de aproape toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit, unele dintre ele fiind spuse îndeosebi atunci când partenerul nu îşi mai aminteşte numele tău, aşa că trântesc un alint de acest gen, lipsit de sentimente sau obligaţii. Cuvântul spus de el pare mult mai personal, mult mai intim şi deosebit. La fel ca momentul nostru. La fel ca bărbatul acesta care mă face acum să dărâm toate zidurile rămase în prezenţa lui, dându-mi sentimentul că lângă el nimic rău nu mi se poate întâmpla, nimeni nu mă poate răni. Sper să nu mă înşel…

Mă ofer lui cu tot trupul şi, după ce îşi lasă scaunul mai pe spate, mă ajută să mă ridic puţin, pentru a-şi putea scoate membrul întărit, şi apoi îl ţine drept cu o mână în timp ce cu cealaltă îmi ghidează şoldurile să coboare. Îl simt umezindu-şi capul umflat de labiile mele, frecându-se de punctul meu sensibil, apoi mă pătrunde încet, dându-mi ocazia de a mă acomoda cu „intrusul" mult prea gros pentru locul meu neatins de multe luni.

— Eşti atât de strâmtă, spune cu vocea răguşită. Atât de dulce şi strâmtă…

— Oh, Sebastian! exclam când el se adânceşte şi mai mult, iar pereţii mei interiori par că se rup, făcându-mă să mă simt ca şi când nu ar mai fi fost nimeni acolo vreodată.

— Ţine-te de gâtul meu, îmi spune cu hotărâre, iar eu

mă agăţ cu braţele de el, lipindu-mi pieptul dezgolit de cămaşa lui albă, în timp ce intră tot în mine, umplându-mă cu membrul impresionant.

Dar în singurul meu moment de luciditate din ultimele minute, nişte cuvinte răguşite îmi ies printre buze:

— Prezervativ…

Mârâie printre dinţi şi împietreşte.

— Nu am la mine, spune ridicându-şi ochii spre chipul meu, privindu-mi buzele pe care le simt umflate din cauza săruturilor noastre.

Dorinţa e prea mare, iar mintea mea, prea învăluită în plăcerea pe care o simt acum şi de care nu mă pot sătura, ca să mă opresc tocmai acum. Îl simt cum pulsează în mine, chiar dacă trupurile noastre sunt încremenite, dar alte cuvinte şoptite îmi ies printre buze.

— Nu vreau să mă opresc…

— Nici eu, spune apropiindu-şi faţa de a mea, sărutându-mă pe bărbie. O să am grijă, dar dacă vrei să ne oprim, trebuie doar să spui.

Dau din cap, pentru că abia mai pot să respir, cuvintele fiind un efort mult prea mare pentru mintea mea blocată pe membrul care continuă să pulseze în mine.

— Nu te opri, reuşesc să şoptesc şi e tot ce are nevoie să îşi înceapă asaltul.

Faţa lui este pierdută în scobitura gâtului meu, lingându-l şi sugându-l, apoi îşi ridică privirea spre mine şi ne pierdem unul în ochii celuilalt, în timp ce el se adânceşte tot mai mult. Începe să îşi mişte şoldurile, ghidându-le şi pe ale mele astfel încât să îi vin în întâmpinare. Conduce acest dans într-un ritm tot mai fierbinte şi tot mai rapid, ducându-

mă pe culmi şi mai înalte, ameţită de dorinţa cu care mă învăluie. Mă simt neputincioasă în braţele lui şi mă predau captivă buzelor sale umede care le regăsesc pe ale mele, sărutându-mă cu o nevoie mistuitoare de a exploda împreună.

Momentul meu vine destul de repede, dar în forţă, luându-mă pe nepregătite ca un cutremur ce îmi face tot corpul să vibreze în braţele lui.

— La dracu'! mârâie printre dinţi. Te simt, iubire, mai spune, intensificându-şi şi mai mult pătrunderile, apoi iese din mine şi îşi dă drumul pe abdomenul meu dezgolit, chiar sub marginea ridicată a cămăşii.

Îmi lipesc fruntea de a lui şi rămânem nemişcaţi, în timp ce inimile noastre îşi liniştesc bătăile zgomotoase, fiind singurele sunete din jurul nostru, acum că gemetele de plăcere s-au risipit în aerul întunecat al nopţii. După câteva minute îmi fac curaj să îl privesc, dar ochii lui îngrijoraţi îmi dau un sentiment de linişte.

— Eşti bine? mă întreabă încet, iar eu aprob din cap, zâmbindu-i slab.

Apoi îmi cobor privirea spre marginea rochiei, care s-a lipit de abdomenul lui.

— Mi-ai murdărit rochia. Băiat rău ce eşti! spun încet gluma, încercând să evit ca atmosfera să devină ciudată.

Dar chipul lui blând îmi dă nu sentiment plăcut, iar ochii lui îmi cercetează buzele, pe care le atinge cu degetul mare, conturându-le încet, apoi obrajii, nasul, făcându-mă să mă pierd din nou în albastrul acela hipnotizant şi liniştitor.

— Orice băiat rău are nevoie de o fată bună, răspunde şoptit.

Capitolul 11

Posesivitate

Sebastian

Lumea mea s-a oprit în loc, cu ea în braţele mele.

Nici în cele mai Erotice vise nu mi-am imaginat că poate să fie atât de bine, atât de unic. Mi-am dorit să se întâmple, să am ocazia să mă pierd în ea, am visat de sute de ori un astfel de moment, dar realitatea m-a luat prin surprindere şi mi-a oferit o experienţă cu adevărat unică, chiar dacă maşina nu era cel mai potrivit loc, limitându-mi astfel fanteziile pe care le-aş fi pus în practică dacă eram în patul de acasă. Dar nu am mai putut aştepta. Nici nu mă puteam concentra la condus, dorindu-mi să rămân în oaza noastră de intimitate cât mai mult, până când mirajul s-ar fi risipit, iar eu aş fi pierdut-o din nou.

Nici după ce pornim din nou la drum spre casă, nu îmi vine să cred că s-a întâmplat. Tot drumul îi ţin mâna strânsă în a mea, pentru a rămâne ancorat în această realitate incredibilă. Nu vreau să îi mai dau drumul.

Ştiu că lucrurile nu sunt simple, mai ales pentru noi doi, şi nu pot considera că din clipa asta vom avea o viaţă liniştită şi fericită, chiar dacă alături de ea aşa ar fi, mai ales dacă aş putea să o duc departe de cei care o vor singură şi văduvă pentru tot restul vieţii.

Însă nu ştiu ce simte ea. E liniştită şi priveşte în faţă drumul aproape gol, dar ceea ce s-a întâmplat între noi,

reacţia ei, gemetele ei dulci m-au surprins, pentru că niciodată nu am crezut că ea mă va vrea în acest fel. Nu ştiu care îi sunt aşteptările şi ce vrea mai exact de la mine. Nici nu ştiu dacă îşi doreşte aceleaşi lucruri ca mine, dar intenţionez să aflu. Momentan sper că nu vrea să fugă. Iar ăsta este adevăratul motiv pentru care nu îi dau drumul la mână până nu parchez maşina în faţa casei mele.

Cobor repede, dar până ajung în dreptul portierei din dreapta, ea deja s-a dat jos. Are în mâinile fine mânerul gentuţei mici, pe care o ţine de parcă are acolo întreaga avere. *E emoţionată.* Mă opresc în faţa ei şi o privesc câteva clipe, nepăsându-mi că ne poate vedea cineva. Este trecut de două noaptea şi, pentru binele lor, vecinii mei ar face bine să îşi vadă de treabă. Eu îmi văd de femeia frumoasă care stă în faţa mea, aşteptând ca eu să spun ceva, în afară de a o privi cu un zâmbet în colţul gurii.

Zâmbesc pentru că razele lunii îi ating şuviţele de păr blond, făcându-le să strălucească, iar rujul nude este întins pe lângă buzele apetisante. E perfectă.

— Eşti atât de frumoasă… şoptesc scurt, nedorind să o sperii cu toate gândurile mele.

Nu o las să îmi răspundă, nici nu are ce, căci o iau de mână, conducând-o în casă.

— Poate că ar trebui să mă duc la mine, spune ea încet, îndată ce uşa se închide în spatele nostru, dar cuvintele ei mă fac să mă întorc cu faţa spre ea.

E atât de aproape, încât trebuie să îşi lase capul pe spate pentru a mă privi, chiar dacă poartă o pereche de pantofi cu toc înalt şi ai dracului de sexy, meniţi să mă ameţească şi mai tare.

— Nu.

E tot ce spun. Simplu, relaxat, dar autoritar. Apoi continuu să o trag după mine spre canapea, aşezând-o cu grijă, după ce îmi pun mâinile pe braţele ei, pentru a verifica dacă îi e frig. Toamna a început să îşi spună cuvântul, iar ea poartă o rochie cu mânecă scurtă, cam subţire pentru temperaturile reci ale acestei ore din noapte.

Eu sunt fericit după ceea ce s-a întâmplat în ultima oră, însă ea încă pare confuză, iar acum nu ştiu cum să reacţionez. Sunt în faţa ei, pe vine, dar nu mă pot abţine să îi depun un sărut pe frunte, înainte de a mă ridica.

— Îţi aduc ceva de băut?

— Apă, te rog.

— Ai braţele reci, mai adaug. Vrei să aduc şi ceva de îmbrăcat mai gros?

— Nu, sunt bine, încearcă ea să mă liniştească cu un zâmbet.

Aşa că mă duc repede în bucătărie, iau două sticle mici de apă şi mă întorc la ea, aşezându-mă pe canapeaua unde am lăsat-o, aceeaşi canapea unde acum ceva timp ne uitam amândoi la filme. Doar că acum nu mă aşez în capătul opus, ci lângă ea, cu un picior sub mine şi întors în direcţia ei. Îi întind sticla de apă, după ce îi desfac capacul, iar pe a mea o las pe masa scundă din faţă.

Niciunul nu spune un cuvânt, doar ne privim în ochi, în timp ce în jurul nostru ceva începe din nou să fiarbă.

— Eu nu regret, îi spun încet, dorind să o asigur de ceea ce simt, pentru că nu vreau să aibă o altă impresie.

Nu sunt cel mai priceput la exprimarea sentimentelor. Sunt un rus cu sânge rece, cum îmi spun prietenii, şi tratez

totul cu austeritate. Doar că alături de ea sentimentele mele capătă cu adevărat culoare şi îmi doresc să fiu mai bun. Pentru ea. Doar pentru ea.

— Eu sunt încă confuză, îmi spune zâmbind vag, dar mărturisirea ei sinceră mă bucură.

Mă apropii de ea şi o iau în braţe, iar Marushka mea se lasă moale în îmbrăţişarea caldă.

— De ce eşti confuză? o întreb încet, cu buzele lipite de părul ei moale.

De ceea ce s-a întâmplat, răspunde calmă. Încă nu îmi vine să cred ce am făcut.

— Nici mie. Dar, cum am spus, nu regret.

— Nici eu, spune după câteva secunde în care inima mea cred că nu a mai bătut. Însă nu ştiu cum să mă port acum în preajma ta.

— Eu zic că te porţi destul de bine, spun strângându-mi şi mai tare braţele în jurul ei, dându-i de înţeles că e de ajuns faptul că nu mă refuză. Şi, dacă ai vreo dilemă, sunt aici să te ajut sau să îţi fac sugestii. De exemplu acum, spun pe un ton nevinovat, dar evident fals, ai putea să îţi aşezi palma pe pieptul meu, apoi să îţi ridici privirea spre mine şi să mă săruţi.

O simt cum zâmbeşte, apoi îşi aşază palma pe care o avea în poală pe pieptul meu şi îşi ridică chipul senin spre mine.

— Aşa? întreabă ea zâmbind.

— Eşti pe drumul cel bun, Marushka, răspund, dar îmi opresc dorinţa de a mă apleca spre ea pentru a-mi lua sărutul aşteptat, pentru că vreau să o văd pe ea iniţiindu-l.

Îşi ridică buzele, lipindu-le de ale mele, dar mai departe

preiau controlul, sărutând-o cu aceeaşi poftă deja caracteristică săruturilor noastre. O sărut îndelung, minute întregi, trăgând-o din nou în poala mea aşa cum am făcut în maşină. Maria începe să îşi mişte şoldurile invitându-mă să o regăsesc, iar eu sunt mai mult decât fericit să accept ceea ce îmi oferă. Ridicându-mă cu ea în braţele mele, urc cu atenţie scările la etaj, spre dormitorul meu, iar acolo o aşez cu grijă pe pat, cuibărindu-mă între picioarele ei fine. Mă împing cu întăritura în ea, făcând-o să icnească de dorinţă, şi, chiar dacă am intenţia de a nu mă grăbi, nu am idee când fac ca hainele de pe ea să dispară, lăsând-o goală sub mine, în timp ce eu sunt aproape complet îmbrăcat, doar cu pantalonii desfăcuţi. Mâna ei este deja în boxerii mei, peste membrul întărit, frecându-l cu podul palmei, în timp ce eu mă delectez cu sânii ei plini, gustând sfârcurile întărite şi dulci. Sărutările mele coboară spre abdomen, apoi mă aşez comod între coapsele ei, decis să gust din fructul oprit.

Este udă, sensibilă şi foarte, foarte gustoasă. Îi ating delicat clitorisul cu vârful limbii, masându-l uşor, apoi devin mai avid şi o gust cu buzele, sorbindu-i sucul de care devin dependent. Gemetele ei de plăcere mă încurajează să o pătrund cu două degete, pe care le mişc tot mai repede în miezul ei fierbinte, acompaniindu-le cu limba care îi apasă în acelaşi ritm bumbul sensibil.

Tot corpul ei răspunde la atingerile mele, bucurându-mă că este atât de receptivă la ceea ce îi ofer.

— Uită-te în ochii mei, Marushka, îi spun cu hotărâre când simt că orgasmul ei se apropie. Şi strigă-mi numele când îţi dai drumul.

— Oh, Doamne, geme ridicându-şi cu un efort colosal

capul de pe pernă, pentru a se conforma ordinului meu.

Are buzele întredeschise şi pot vedea plăcerea din ochii ei, dar şi efortul pe care îl depune pentru a-mi menţine privirea. Mă vede când o pătrund cu limba, revenind apoi pe bumbul dulce, lăsând degetele să o satisfacă aşa cum tot corpul ei îmi cere. Apoi las o gură de salivă să se scurgă peste labiile ei, iar Maria trage adânc aer în piept, vizibil aprinsă de gestul meu erotic. Apoi îmi lipesc din nou gura flămândă de acel loc delicios, continuându-mi festinul.

— Sebastian… spune cu vocea tremurândă, atenţionându-mă de momentul iminent. Oh, da! Sebastian!

Închide ochii strâns timp de două secunde, apoi îi redeschide uimită de efectul orgasmului care îi cutremură corpul lipit de buzele mele. Cred că are unul dintre cele mai lungi orgasme din câte am întâlnit, convulsiile ei aducând valuri de suc delicios peste buzele mele care se bucură de fiecare strop.

Capul îi cade pe spate când se linişteşte, iar eu îmi dau jos repede restul hainelor de pe mine şi revin deasupra ei gol şi extrem de excitat.

Îmi lipesc buzele de ale ei, sărutând-o cu nerăbdare, fiindu-mi deja dor de limba ei jucăuşă.

Sunt din nou egoist şi îi cer mai mult.

— Vreau să te simt din nou fără prezervativ, îi şoptesc. O să am din nou grijă, dar după ce te-am avut fără plastice între noi nu ştiu dacă mai pot altfel.

Se uită atentă la mine, apoi spune cu subînţeles:

— Şi dacă nu o să ai atât de multă grijă pe cât crezi?

Ştiu că se gândeşte la o eventuală sarcină, pentru că metoda mea este destul de riscantă şi poate am lăsat-o deja

însărcinată, dar ea nu știe că aș fi cel mai fericit om dacă ar deveni mama copilului meu. Și este prea curând să îi mărturisesc tot ceea ce simt eu pentru ea.

— O să am și după aceea grijă, Maria. Întotdeauna o să am grijă de tine.

Își dă ochii peste cap, un pic ironică, dar eu o pedepsesc intrând în ea tare și destul de adânc, luând-o prin surprindere și făcând-o să scape un geamăt scurt și ascuțit.

— Ăsta nu este un joc pentru mine, Marushka, spun cu seriozitate, ieșind din ea și intrând tot adânc, dar la fel de dur. Știu că poți să ai grijă de tine, continuu, intrând din nou în ea, mișcându-mă la fel de adânc și la fel de dur, pentru a puncta ceea ce îi spun. Dar îmi place să am grijă de tine și am să o fac mereu.

Nu aștept niciun răspuns din partea ei, nici nu îi dau ocazia, pentru că îi acopăr gura cu a mea, sărutând-o ca un om care și-a primit șansa vieții. Pentru că așa mă simt acum având-o pe ea lângă mine și mi-aș dori să am această șansă pentru tot restul vieții mele, și să am ocazia să îi arăt de fiecare dată când de mult înseamnă pentru mine.

Sărutările noastre, atingerile pline de dorință, pătrunderile adânci și tot mai rapide îi aduc un nou orgasm, acompaniat de gemete și numele meu strigat printre buzele înroșite. Momentul este atât de erotic și plin de pasiune, încât sunt luat de val și aproape uit să mă retrag când orgasmul meu mă lovește ca un tanc, dar reușesc să ies din ea în ultima clipă și să îmi dau drumul pe abdomenul ei, stropii albicioși ajungând până aproape de sânii ei mari.

Mă desprind încet de buzele ei gustoase și mă ridic în genunchi între picioarele ei, admirându-mi capodopera.

Goală, în patul meu, cu buzele roşii şi sfârcurile încă ridicate, iar corpul îi este acoperit de sămânţa mea, dându-mi sentimentul că ea este cu adevărat femeia mea. Este superbă.

* * *

Maria

Corpul meu trece prin senzaţii nemaiîntâlnite. Mintea mea o urmează îndeaproape, pe un drum al pierzaniei şi al nebuniei. Pentru că aşa simt acum, când realizez că mi-am pierdut de tot controlul în prezenţa lui. Şi nu doar controlul, ci şi conştiinţa. Dar… mi-a plăcut. La nebunie!

Sebastian mi-a oferit cele mai puternice orgasme din viaţa mea, prin stilul lui dur, dar extrem de pasional. Nu am simţit că fac sex, ci dragoste, iar sentimentul acesta mă face acum să fug de lângă el, de teamă că încep să simt ceva ce nu trebuie.

Dar am depăşit de mult limita lucrurilor nepermise, din clipa în care i-am răspuns la primul sărut sau la al doilea…

Însă acum, văzându-i trupul de zeu gol între picioarele mele, privindu-mă de sus şi admirându-mi corpul acoperit de sămânţa lui, mă simt în continuare dorită şi fără niciun regret pentru ceea ce s-a întâmplat între noi. Dacă ar fi să o iau de la capăt, aş face exact la fel, pentru că alături de Sebastian am ajuns să savurez fiecare clipă la maxim şi să experimentez plăceri cum nu îmi amintesc să o fi făcut vreodată cu atâta intensitate.

Iar acum acest zeu stă între coapsele mele, cu o privire

de parcă ar vrea să o ia de la capăt.

— Nu ai idee cât eşti de frumoasă, spune încet.

— Nu, nu prea am idee.

— O să îţi spun eu până o să îţi intre în cap, mai zice, înainte de a sări din pat. Nu te mişca, îmi ordonă înainte de a ieşi din dormitor, ducându-se la baie, de unde vine după câteva secunde cu un prosop ud şi cald, cu care începe să îmi cureţe corpul.

— Eşti foarte atent.

— Aşa trebuie să mă port cu tine.

— Cu atenţie?

Îşi ridică privirea spre mine, iar după ce termină se lungeşte pe pat trăgându-mă la pieptul lui.

— Eşti foarte preţioasă pentru mine, Maria, zice cu sinceritate în glasul gros. Mai mult decât crezi.

— Vorbeşti de parcă mi-ai ascunde ceva.

Poate că îţi ascund, dar pentru binele tău. Însă promit că într-o zi, sper eu foarte curând, să le afli.

— De ce nu îmi spui acum?

— Pentru că nu le-ai înţelege şi te-ar speria. Şi nu vreau să fac asta. Îmi place să te am aproape.

— Nu îmi plac secretele… spun încet, cu dezamăgire că nu reuşesc să aflu nimic de la el.

— Nici mie. Dar avem nevoie de timp, iar când o să fii pregătită, îţi voi spune.

Nu am cea mai plăcută stare în timpul discuţiei noastre şi nici după aceea, însă în foarte scut timp el mă trage spre baie, pentru a face un duş înainte de culcare, unde mă sărută la fel de pătimaş ca până acum, făcându-mă să uit mica noastră conversaţie.

Sub apa caldă mâinile noastre îşi regăsesc locurile preferate pe corpul celuilalt şi sfârşim prin a face din nou sex în cabina mare a duşului. Dar nu e sex, ci dragoste, pentru că aşa se simte, la fel de intim ca şi alintul lui „iubire".

Întorşi în dormitorul mare, mă aşez lângă el pe pat, lăsându-mă cuprinsă de braţele groase şi calde. Dar pentru prima dată după multe ore, conştiinţa mea pare că se trezeşte, venind peste mine cu toate afirmaţiile şocante.

Urmează să dorm în acelaşi pat cu el.

Nu am mai dormit cu altcineva decât cu soţul meu, de peste trei ani.

Soţul meu a murit acum câteva luni, iar eu tocmai m-am culcat cu prietenul lui.

Mi-a plăcut atât de mult să îl simt în mine gol, încât am acceptat să o facem fără prezervativ.

Mâine s-ar putea să dispară şi să îl mai văd peste o lună sau chiar deloc.

Sunt o curvă care şi-a tras-o cu prietenul soţului decedat şi care va trebui să ascundă asta pentru tot restul vieţii, dacă nu vrea să fie alungată cu pietre din oraş.

Sar ca arsă din pat, trăgând după mine singurul cearşaf care ne acoperea şi pe care îl înfăşor ruşinată în jurul meu, ascunzându-mi ruşinată corpul gol.

Dumnezeule… Ce am făcut?

Îmi trec o mână prin păr, în timp ce strâng bine cearşaful mătăsos pe lângă corp. Abia aud cuvintele lui şi cu greu sesizez că este deja lângă mine, încercând să îmi găsească privirea.

— Maria, ce s-a întâmplat? Maria?

E îngrijorat. Cine nu ar fi? Mă port ca o nebună, dar nu

doar acum… Mă port astfel mereu în preajma lui. Ochii albaştri în care mă pierd pentru o secundă sunt tulburi, dar mă ajută să îmi găsesc echilibrul în momentul prezent, pentru că mintea mea a fugit spre două momente din trecut, ce nu îşi găsesc semnificaţia: primul când l-am văzut prima dată în club, iar al doilea este o secvenţă din seara nunţii mele, când am dansat împreună.

De ce acele momente îmi bântuie mintea în clipa asta?

Pentru că şi atunci, ca şi acum, m-am pierdut în aceşti ochi…

Observând că nu sunt capabilă să scot un cuvânt printre buzele îngheţate, mă lipeşte de pieptul lui, amintindu-mi de clipa în care m-a luat în braţe pe aeroportul din Budapesta, făcându-mă să mă simt în siguranţă. Azi are acelaşi efect.

— Nu îţi face griji. O să fie bine, dar nu fugi de mine, te rog.

Încerc să nu fug. Încerc să înţeleg de ce m-am lăsat purtată de val atât de departe, dar nu pot. Acum doar căldura corpului lui Sebastian e tot ce îmi face inima să bată şi presimt că acest moment se va alătura celor menţionate mai sus.

Depun eforturi colosale să ignor toate semnalele conştiinţei mele de mai devreme. Mă voi ocupa de ele mâine. Acum vreau să dorm, vreau să uit de tot ce e în jurul nostru şi să mă cuibăresc în locul cald şi liniştit pe care el mi-l oferă.

Sebastian mă ridică din nou în braţe, aşezându-mă pe pat, dar vine lângă mine şi continuă să mă ţină ca pe un copil speriat la pieptul lui.

Nu am mai dormit niciodată goală în pat cu un bărbat, Paul preferând mereu să poarte pijama, făcându-mă şi pe

mine să îmi acopăr corpul. Însă Sebastian pare că preferă să rămânem amândoi goi, simţind pielea lui caldă lipită de a mea şi degetele care îmi mângâie spatele neîncetat, minute lungi, până când reuşesc să cad într-un somn adânc.

Capitolul 12

Agonie

Maria

Mi se pare ciudat ceea ce trăiesc acum. E un sentiment de euforie, de normal, însă totul pare a fi liniştea premergătoare furtunii. Mă simt protejată alături de el, dar pare că zidul construit în jurul nostru este dintr-un cristal foarte subţire şi în fiecare clipă încerc să anticipez când totul o să se spargă în milioane de bucăţele.

Păşesc pe un teren minat, iar fiecare pas alături de Sebastian poate fi ultimul.

Din acest motiv sunt extrem de precaută, şi când sunt cu el, dar şi singură, de teamă să nu spun ceva care să scoată la iveală ceea ce se întâmplă între noi de aproape o lună.

Carina este singura care bănuieşte ceva, însă am rugat-o să nu pună întrebări până când nu sunt eu pregătită să vorbesc. Aşa că nimeni nu ştie ce s-a întâmplat în acea noapte după club, cum nimeni nu ştie ce s-a petrecut în zilele care au urmat.

Eu şi Sebastian suntem aproape de nedespărţit. Dormim împreună aproape în fiecare noapte, de obicei la el, de teamă să nu avem parte de vreo vizită surpriză în casa

mea din partea rudelor sau a prietenilor. În schimb, la el nu vine nimeni, din câte susţine el. Şi a avut dreptate, casa lui devenind astfel refugiul aventurii noastre şi a atingerilor vinovate.

Prima dimineaţă a fost ciudată… Eram amândoi intimidaţi de ceea ce gândeşte celălalt, însă el a fost primul care a spart gheaţa, luându-mă în braţe pe nepregătite după ce am ieşit din duş şi mi-a şoptit cât sunt de frumoasă şi cât de mult i-a plăcut să doarmă alături de mine. Nu mi-a dat drumul până când corpul meu nu s-a relaxat, iar palmele şi-au regăsit locul pe talia lui. Mi-a zâmbit, m-a sărutat şi mi-a înşirat planurile pe care le avea cu mine pentru weekend. Primul pas a fost să mă duc rapid acasă să îmi iau nişte haine, apoi am lenevit amândoi pe marginea piscinei, cu câte o carte în mână. Am făcut dragoste în apă şi din nou folosesc acest cuvânt pentru că a fost mult prea intens pentru a fi numit sex. Dar cred că voi încerca să folosesc cuvântul „sex” pentru că nu vreau să mă gândesc în acest moment la sentimentele care înfloresc în mine mai repede decât mă aşteptam şi care mă fac cu adevărat să îmi fie frică.

Mi-e frică de iubire…

Aşa că am făcut sex în piscină, sperând că nu ne văd vecinii din vila alăturată, după care am mers din nou în dormitor, unde am dormit câteva ore, apoi am luat-o de la capăt cu noi partide de sex.

Este fenomenal. Sexul. El. Sexul cu el.

Are un stil uşor dominant, puţin mai dur decât ceea ce am trăit eu până acum, dar în acelaşi timp poate să fie şi foarte senzual. Ador când este deasupra mea, mare şi puternic, dominându-mă cu umerii lui laţi, şi se înfige în

mine prin mişcări dure şi adânci. Dar în acelaşi timp mă pierd în marea albastră a ochilor lui, care îmi stimulează fiecare celulă a corpului doar privindu-mă. În timp ce mă pătrunde în ritmul lui puternic, mă sărută cu o senzualitate delicioasă, care îmi face imediat degetele de la picioare să se îndoaie, iar orgasmul să mă lovească puternic.

De o lună trăiesc în acest Rai ascuns. Şi nu vreau să mai plec.

Ne-am găsit refugiul unul în celălalt, chiar dacă nu am vorbit prea mult despre asta. Paul este adus câteodată în discuţie, dar sub forma unor amintiri plăcute şi nu pentru a ne da stări de regret sau vinovăţie. Cu toate astea, simt că amândoi suntem precauţi când vorbim despre el.

Nimeni nu a pomenit despre sentimente, nu am vorbit despre viitor, pentru că este evident că o discuţie serioasă ne-ar aduce nori deasupra capului, aşa că ne bucurăm de fiecare clipă ca şi când ar fi ultima. Sau cel puţin eu asta fac. Sunt încă lucruri nespuse între noi, secrete, din ce mi-a spus el, dar chiar şi cu ele, pentru prima dată după mult timp, am început să sper din nou. Să sper că o să fie bine.

Aici, în Raiul meu ascuns, este bine.

* * *

Sebastian

Sunt cele mai frumoase săptămâni din viaţa mea. Menirea mea este să adorm şi să mă trezesc alături de ea.

Aş zice că viaţa mea acum este perfectă, dar ştiu că nu este aşa. Păşim pe un strat subţire de gheaţă şi, dacă eu sunt

extrem de fericit că o am alături, ea încă pare să aibă reţineri. Poate din cauza lui Paul, poate din cauza mea… Nu ştiu. Tot ce ştiu este că Maria nu are cum să fie la fel de îndrăgostită ca şi mine. Timpul nostru împreună a fost prea scurt pentru ca ea să nutrească astfel de sentimente, mai ales după drama trăită acum câteva luni.

Sunt fericit alături de ea, însă de fiecare dată când o las singură, mă gândesc dacă ea plânge după Paul, cerându-i iertare pentru ceea ce i se întâmplă alături de mine. De fiecare dată când o văd mai obosită şi îmi pare supărată, mă aştept să îmi spună că totul este o greşeală şi că ea încă îşi iubeşte soţul decedat prea mult, ca să mai continue povestea noastră.

Aşa că preţuiesc fiecare moment alături de ea, sperând la o viaţă întreagă împreună, dar aşteptându-mă la un final în orice clipă.

Şi chiar dacă încerci să fii realist şi ştii că se poate întâmpla oricând aşa ceva, niciodată nu eşti cu adevărat pregătit pentru clipa în care totul ia sfârşit, şi inima ta se transformă în cenuşă.

O zi normală de marţi. Sunt în culmea fericirii fiindcă azi i-am promis Mariei că îi pregătesc o friptură de vită perfectă, aşa cum am învăţat de la bunicul meu şi cum nu am mai gătit pentru nimeni altcineva. Săptămâna trecută a fost plecată două zile la Paris, apoi am petrecut weekend-ul împreună, iar acesta este modul prin care vreau să îi arăt că mă bucur să o am din nou lângă mine.

Să fac o paranteză, a fost un weekend superb, cu ploaie afară, dar mult sex în casă, citit până târziu împreună sau vizionat filme la tv, iar eu am fost la un pas să îi spun că o

iubesc. M-am abţinut cu greu, de teamă să nu o sperii, dar sper ca timpul petrecut împreună să o facă şi pe ea să simtă la fel, iar pe mine, destul de încrezător să îi pot mărturisi. Câteodată am impresia că ea încă mă vede ca rusul mare şi serios, de multe ori taciturn, dar este doar o mască în spatele căreia eu urlu tare cât de mult o iubesc.

Aşadar, după aceste zile minunate, a reînceput o nouă săptămână obositoare atât pentru mine, cât şi pentru ea la birourile noastre, abia având timp să facem schimb de câteva mesaje pe parcursul zilei. Lipsa de comunicare dintre noi mă face să îmi fie şi mai dor de ea, pentru că acum m-am obişnuit să îi aud vocea la telefon în fiecare zi sau să facem schimb de mesaje vorbind despre toate nimicurile, de la ce mănâncă fiecare la masa de prânz, până la ce film vedem în seara respectivă.

Îmi imaginez că aşa se comportă un cuplu normal, dar noi nu ne putem considera unul, deoarece încă avem limite, limite care mă deranjează, şi mi-aş dori să le depăşim mai repede. Noi nu putem să ieşim la o cină sau în orice loc public, pentru că nu vrem să fim văzuţi împreună. Cel puţin asta mi-a dat de înţeles Maria, care nici măcar prietenei ei Carina nu i-a povestit despre noi.

M-a deranjat când mi-a cerut să păstrez secretul, făcându-mă să mă simt ca un prost pe care îl ţine ascuns, însă supărarea mi-a trecut când am reuşit să înţeleg şi punctul ei de vedere, pentru că ea încă are nevoie de timp să înţeleagă ceea ce se întâmplă între noi. Ea nu cunoaşte sentimentele mele şi probabil vede relaţia aceasta ca fiind una pur sexuală, bazată pe chimia nebună care există între noi. Dar sper ca în timp să vadă lucrurile altfel şi să o fac să

se îndrăgostească de mine.

Aşadar am acceptat să fiu secretul murdar pe care ea îl are şi care, foarte probabil, o face să se simtă destul de vinovată faţă de cei din jur şi… faţă de cei din pământ.

Oftez şi mă concentrez pe carnea perfect asezonată pe care intenţionez să o pun pe grătarul electric îndată ce ajunge şi ea. Este aproape ora opt seara, iar Maria m-a anunţat că o să mai întârzie, aşa că stau relaxat în faţa televizorului. Când aud uşa de la intrare, sunt surprins că a ajuns mai devreme şi mă ridic repede pentru a-mi primi în braţe frumuseţea.

Doar că tot corpul îmi îngheaţă când în holul de la intrare o văd pe Eva.

Toată un zâmbet, îmbrăcată într-o rochiţă albă, scurtă şi decoltată, cu crăcii lungi evidenţiaţi de o pereche de cizme strălucitoare şi multe pietricele de la Saint Laurent. Vine direct spre mine, agăţându-se cu braţele de gâtul meu.

— Mi-a fost dor de tine, frumosule! îmi spune cu o sinceritate care mă dezarmează, dar mai mult mă ia prin surprindere.

— De când?

Ignoră faptul că o iau peste picior, dar cum îmbrăţişarea ei se lungeşte tot mai mult, devenind inconfortabilă pentru mine, o dezlipesc cu delicateţe, căutându-i ochii perfect machiaţi şi abia vizibili printre genele false mult prea dese.

— Nu fi rău, mă ceartă, ţuguindu-şi buzele roşii, care parcă nu erau aşa cărnoase ultima dată când erau în jurul membrului meu. Chiar mi-a fost dor de tine.

— Ce cauţi aici, Eva? o întreb, încercând să mă desprind de tot de ea, dar parcă are braţele de caracatiţă şi se trage şi

mai aproape.

— Ţi-am spus că o să te caut când o să mă întorc în ţară. Ultima dată când am venit, ai fost mult mai primitor, zice ridicând o sprânceană, reproşându-mi astfel comportamentul meu rece de azi.

Dar ea nu ştie şi nici nu trebuie să ştie motivul schimbării mele.

Nu pot să vorbesc cu superficialitate despre povestea mea şi a Evei. Am fost o pereche perfectă în ochii multora, chiar dacă eu preferam ca relaţia noastră să fie cât mai privată. Însă ea era o persoană mult prea dornică de atenţie, mai ales din cauza carierei ei, iar asta devenise prea obositor pentru mine. Cred că am iubit-o în felul meu, ea la fel, dar nu am simţit niciodată cu ea ceea ce simt cu Maria. Nici măcar nu a egalat ce am simţit legat de Maria din prima clipă când am văzut-o pe aceasta în clubul meu, înainte ca Paul să se dea la ea.

Dar cu Eva a fost ceva distractiv, care s-a terminat la puţin timp după nunta femeii pentru care simţeam ceva interzis. Din respect pentru Maria, am venit singur la nunta ei, iar asta a supărat-o pe Eva destul de mult, dorind să nu lipsească la un asemenea eveniment cu multă lume, unde ar fi putut să îşi etaleze noua rochie sau noile bijuterii, dar mai ales statutul de vedetă internaţională ce tocmai devenise. Nu e ca şi când ea îmi cunoştea prietenii, cel puţin nu atât de bine cât să fie lezată că nu era prezentă la nunta unuia dintre ei.

Soarta a făcut ca filmările ei să o ducă pe un alt continent, iar eu am profitat de moment pentru a pune punct relaţiei, însă la câteva luni după aceea, când s-a întors în

Bucureşti pentru o săptămână, nu am avut motiv să o refuz, aşa că ne-am petrecut câteva nopţi în acelaşi pat, în apartamentul meu sau la ea acasă. Nu în această casă, achiziţionată recent şi de care ea nu ştia…

— De unde ai aflat adresa asta?

— Dacă îmi dai un sărut îţi spun.

— Lasă vrăjeala, Eva, şi spune-mi.

— Dă-mi un sărut şi îţi spun lucruri pe care nici tu nu le ştii, chiar dacă ar trebui.

Mă încrunt. Deodată, inima îmi bate mai tare, gândindu-mă la Maria şi la o eventuală asociere între noi doi, acesta fiind singurul secret pe care îl avem faţă de toţi ceilalţi. Am evitat să ieşim împreună, dar dacă cineva ne-a văzut, iar ea a fost sau avea să fie pusă într-o situaţie penibilă din acest motiv?

Împins de curiozitate şi de grijă, îmi lipesc cast buzele de ale Evei, însă spre ghinionul meu nu scap atât de uşor pe cât speram, pentru că aceasta insistă pe sărut şi îşi freacă apăsat buzele de ale mele.

Mârâie când vede că nu îi răspund şi că încerc să o desprind de mine.

— O să vrei să mă fuţi după ce îţi spun ceea ce am aflat, Sebastian, zice ameninţătoare. Aşa că sărută-mă dracului ca la carte şi o să vezi că merită informaţia pe care ţi-o voi da.

Blocat de cuvintele ei, cedez. Nervos şi intrigat de faptul că deţine o informaţie atât de importantă, aprofundez sărutul. Ştiu că nu e bine, la dracu', nici nu îmi place, dar o fac, pentru că în ziua de azi, mai ales în lumea mea, informaţia este totul. Iar Eva ştie că nu se poate juca cu mine şi că ar fi foarte rău pentru ea dacă ar face-o, aşa că sper din

suflet să merite informaţia ei pentru costul exagerat pe care îl plătesc acum, lăsându-mi buzele menite doar pentru Maria să o atingă pe fosta mea iubită.

Limba îmi pătrunde dur în gura ei, iar aceasta se prinde de gâtul meu, lipindu-se toată şi gemând enervant printre buzele noastre. Deja mi-e silă de mine şi vreau să o dezlipesc de corpul meu, care nici nu tresare la atingerile ei, şi simt că ceva nu este în regulă şi că mai este cineva în încăpere.

Îmi deschid ochii şi o văd.

Inima mi se opreşte.

Ochii ei sunt înlăcrimaţi, iar eu simt cum tot stomacul mi se strânge şi sunt pe punctul de a vomita peste Eva şi sărutul ei. Dar privirea Mariei mă omoară pe loc, cu durerea care se citeşte pe chipul ei.

Nici nu realizez când o împing pe Eva şi pornesc pe Maria, care în acelaşi timp face cale întoarsă şi iese din casă, trântind uşa în graba ei.

— Maria! strig după ea, dar degeaba, pentru că nu se întoarce, aşa că fug pentru a o prinde din urmă.

Pe lângă noi, nişte vecini parchează maşina şi încep să coboare cu mic, cu mare, cu căţel şi purcel şi cei doi copii ai lor, uitându-se la noi ca la o piesă de teatru. Maria îi salută, semn că îi cunoaşte, dar eu nu dau doi bani pe ei, mărindu-mi paşii pentru a o prinde din urmă cât mai repede.

— Maria, aşteaptă! strig din nou, fugind de data asta, prinzând-o de braţ şi întorcând-o cu faţa spre mine la doar câţiva metri distanţă de casa ei.

Privirea ei are puterea să mă omoare pentru a doua oară în ultimele două minute, doar că acum o face cu răceala din ochii căprui, dar încă înlăcrimaţi.

— Vreau să mă laşi în pace, zice dur, lovindu-mă în inima care îmi bate precum cea a unui iepure înainte de execuţie.

— Iar eu vreau să mă asculţi, zic la fel de dur, luând-o din nou de braţul din care s-a eliberat forţat şi ducând-o spre casă.

— Nu am ce să mai ascult, Sebastian. Imaginile fac cât o mie de cuvinte, nu aşa se spune?

— Ai înţeles greşit. Nu este nimic între mine şi Eva. Deschide uşa dacă nu vrei să afle şi vecinii tăi povestea, îi ordon printre dinţi, iar ea scoate cheile casei.

— Sunt şi vecinii tăi.

Doar că pe mine mă doare în cur de ei.

În secunda în care uşa se închide în spatele meu, ea intră în living dându-şi jos sacoul albastru şi rămânând într-o bluză albă ce îi evidenţiază pieptul generos şi o fustă neagră strânsă pe şolduri. E de ajuns să mă uit la ea o secundă şi corpul meu să se trezească în ciuda situaţiei urâte în care mă aflu.

Acesta este efectul ei asupra mea. Mereu l-a avut, atât asupra corpului, dar mai ales a inimii, care acum îmi bate ca nebuna.

Nu vreau să o pierd.

— Repet, spun încercând să îmi recapăt calmul. Nu mai este nimic între mine şi ea. M-am trezit cu ea în casă…

Sunt oprit brusc de o mână care se ridică în aer între noi doi şi mă reduce la tăcere. Degetele îi tremură şi mi-aş dori ca palma aia mai degrabă să îmi lovească obrazul, decât să mă oprească din a-i explica că Eva nu înseamnă nimic pentru mine.

— Tu spui că nu mai este nimic între voi, vorbeşte cu seriozitate şi o răceală care îmi dă fiori, dar ai tot rujul ei roşu pe buzele tale, Sebastian.

Nici dacă îmi trăgea un glonţ în inimă nu mă durea atât de tare.

Abia deschid gura să mai spun ceva, mâinile mele fiind prea fără vlagă ca să încerc să le ridic pentru a-mi şterge gura mânjită de rujul scump care, probabil, o să se şteargă doar cu sodă caustică.

— Ea m-a sărutat, spun încet, ca o scuză patetică.

— De unde eram eu, se vedea că îţi place la fel de tare.

— Eşti geloasă? poate sună ca o întrebare retorică, însă eu am doar speranţă în ea.

— Eram curioasă când o să apară ea sau alta. Era doar o chestiune de timp.

Mijesc ochii. Asta a crezut ea despre mine în tot timpul ăsta? Că aş fi capabil să mă uit după o altă femeie, când o aveam deja pe ea lângă mine?

— Pentru că sunt un afemeiat, completez în locul ei.

— Eşti un bărbat care nu ratează nicio ocazie. Nu te condamn, zice repede, şi eu aş face la fel dacă aş avea libertatea ta.

De unde atâta răutate? De ce vorbeşte aşa, de parcă sunt ultimul om demn de o femeie ca ea?

— Asta crezi tu că am făcut şi cu tine, Maria?

Deja furia clocoteşte în mine şi îmi dezgheaţă sângele amorţit. Nu pot să cred că în tot acest timp m-a văzut ca un bărbat atât de ieftin, în timp ce eu o vedeam ca pe o zeiţă.

— Da, zice la fel de serioasă şi cu vocea glaciară. Chiar mă întreb ce am fost eu: bomboana de pe colivă?

Aproape îmi pierd echilibrul, lovit în plin de cuvintele ei dureroase.

— Greşeşti enorm, Maria. Ceea ce a fost între noi nu a avut nicio legătură cu Paul. Chiar dacă m-am simţit vinovat faţă de el, am adorat fiecare clipă alături de tine. Ceea ce a fost între noi…

— A fost o mare, mare greşeală! mă întrerupe aproape strigând la mine cuvintele.

Dar nu pot să nu observ lacrimile din ochii ei.

— Soţul meu este mort de jumătate de an, iar eu mi-o trag cu prietenul lui de aproape o lună, pe ascuns, minţindu-mi familia şi pe cea mai bună prietenă! Dar cel mai rău este că mă mint pe mine, crezând că este perfect normal ceea ce trăiesc, simţindu-mă alături de tine ca într-un glob de cristal, dar azi globul s-a spart şi eu m-am trezit! M-am purtat ca o curvă care nici nu şi-a lăsat soţul să se răcească în mormânt, că m-am aruncat în patul tău! Ce naiba a fost în mintea mea? Poate am crezut că alături de tine o să trec mai repede peste durerea decesului lui Paul, dar nu am crezut că o să ajung…

Şi se opreşte. Face ochii mari, acoperindu-şi gura cu palma şi se întoarce cu spatele la mine.

— O să ajungi să ce? Nu ai crezut că o să ajungi să regreţi şi mai tare fiecare clipă alături de mine, nu?

Ce prost am fost să sper că ea o să mă iubească! Ce prost am fost să cred că ea o să treacă peste iubirea pentru Paul! Ştiam că este prea devreme, că ea nu este pregătită pentru o relaţie adevărată şi, cu toate astea, am luat cu ambele mâini tot ce mi-a oferit. Iar acum îmi ia şi aerul din plămâni cu cuvintele ei nerostite.

— Te rog să pleci, îi aud vocea rece, dar nu se întoarce

cu faţa spre mine. Iubita ta te aşteaptă.

„Credeam că iubita mea e deja aici” am vrut să îi spun, dar cuvintele mi-au rămas împietrite pe buze.

— Te rog, întoarce-te cu faţa la mine şi spune-mi că vrei să plec, spun cu vocea frântă, dorindu-mi să o mai văd o singură dată.

Sau sperând că o să văd ceva în ochii ei care o să mă readucă la viaţă.

Şi o face, iar tot ce văd eu este durere. Atâta durere, încât îmi blestem zilele pentru că eu sunt cel care a rănit-o atât de mult. Lacrimile i se preling pe obraji şi vreau să mă duc la ea, să o cuprind cu braţele aşa cum am făcut-o de fiecare dată când am avut ocazia, dar ea face imediat un pas în spate, anticipându-mi intenţia.

— Îmi pare rău, spun încet, capitulând. Tot ce am vrut a fost să te fac fericită.

Nici nu clipeşte. Cred că nici nu respiră. Dar nici nu spune nimic.

Mă întorc pe călcâie, cu umerii lăsaţi, agăţându-mă de ultima speranţă, aceea că ea mă va opri.

Nu o face.

Mă opresc îndată ce ies din casă, trecându-mi mâinile prin păr şi dorindu-mi să urlu cât pot de tare. Vreau să lovesc, vreau să trântesc, vreau să distrug tot ce e în jurul meu şi din cauza căruia sau căreia am pierdut-o pe Maria.

De parcă ai şi avut-o… îmi zice o voce, dar o contrazic imediat. Da, am avut-o. Aşa cum a fost, era a mea şi eram fericit, chiar dacă ea nu mă iubea. Dar aveam de gând să îi câştig încrederea şi iubirea, iar într-o zi speram să o pot prezenta ca fiind soţia mea, nu a lui Paul.

Mă îndrept cu paşi apăsaţi spre vila unde sper să o mai găsesc pe blonda care e la un pas să ajungă vedetă la ştirile de la ora cinei, drept cea mai cheală actriţă din ultimii ani.

Ar face bine să aibă o informaţie a dracului de bună, ca să scape neciufulită după sărutul ce mi-a ucis ultima fărâmă de suflet pe care o mai aveam.

Capitolul 13

Ştiri

Maria

Ultimele treizeci de minute mi se derulează în faţa ochilor cu încetinitorul, în timp ce stau ghemuită pe parchetul rece, cu spatele lipit de perete. Sunt în şoc. Cred că devine starea mea de bază pe anul acesta, iar eu încep să mă obişnuiesc cu ea.

— M-am purtat ca o curvă care nici nu şi-a lăsat soţul să se răcească în mormânt, că m-am şi aruncat în patul tău! Ce naiba a fost în mintea mea? Poate am crezut că alături de tine o să trec mai repede peste durerea decesului lui Paul, dar nu am crezut că o să ajung…

Şi m-am oprit. Am făcut ochii mari şi mi-am acoperit gura cu palma pentru a opri cuvintele care erau pregătite să iasă în momentul meu de sinceritate stupidă. Continuarea era aşa: „dar nu am crezut că o să ajung să mă îndrăgostesc din nou şi că o să sufăr atât de tare văzându-te cu alta”.

M-am oprit la timp, şocată de ceea ce realizasem în acea clipă, în faţa bărbatului care era cu mine doar pentru că se

simţea vinovat faţă de soţul meu decedat. Nu puteam să îi mărturisesc aşa ceva. Cunoscându-l pe Sebastian după ultimele săptămâni petrecute împreună, ar fi capabil să mă ia de nevastă, dar nu pentru că m-ar iubi, ci pentru că ar face-o gândindu-se la prietenul lui şi la datoria pe care crede că o are faţă de el. Se simte atât de vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat cu Paul, încât a fost capabil să se culce cu soţia acestuia, doar ca să îi ţină de urât? Din milă? M-a văzut vulnerabilă, mi-a citit dorinţa din ochi şi s-a sacrificat.

Toate sentimentele dureroase se amestecă în mintea şi în sufletul meu în timp ce continuu să derulez în faţa ochilor clipele dureroase de mai devreme.

— *O să ajungi să ce? Nu ai crezut că o să ajungi să regreţi şi mai tare fiecare clipă alături de mine, nu?*

Părea rănit, dezamăgit, dar ştiam că nu mai pot continua acest joc, mai ales după ce l-am văzut cu iubita lui în braţe, sărutând-o cu atâta ardoare.

Acea imagine mi-a dat puterea să îmi stăpânesc vocea şi să îi cer să plece, chiar dacă lacrimile îmi curgeau pe obraji, însă încercam să le ascund rămânând cu spatele spre el.

— *Te rog să pleci,* am reuşit să spun rece. *Iubita ta te aşteaptă.*

— *Te rog întoarce-te cu faţa la mine şi spune-mi că vrei să plec,* l-am auzit rugându-mă şi mi-am dorit să îl mai văd măcar o dată, ştiind că este, foarte probabil, şi pentru ultima dată.

Mă privea cu chipul brăzdat de durere şi cred că înţelegea şi el că acesta era sfârşitul nostru sau a ceea ce a fost între noi.

— *Îmi pare rău,* a spus cu voce gravă. *Tot ce am vrut a*

fost să te fac fericită.

Cuvintele lui mi-au făcut sângele să îngheţe şi inima să se oprească pentru o clipă. Era felul lui de a-mi spune adio şi, pentru prima dată în viaţa mea, pentru o clipă, mi-am dorit ca inima mea să nu mai bată deloc.

A ieşit pe uşă, iar eu am făcut un pas în direcţia lui, dorindu-mi parcă să îl opresc, să îl strig, dar m-am oprit în loc. Apoi m-am lăsat în jos pe parchetul rece şi am început să plâng.

Asta fac de jumătate de oră. Plâng.

Plâng pentru că Paul m-a lăsat singură. Plâng că el nu mai trăieşte şi că îmi este dor de el, de omul cu care vorbeam despre orice fără reţineri. Plâng pentru că mă simt vinovată şi simt că îl trădez recunoscându-mi sentimentele greşite ce au luat naştere pentru Sebastian. Plâng pentru că mi s-a dat o nouă şansă să mă îndrăgostesc, dar am făcut-o pentru persoana nepotrivită, oricât de perfectă ar fi fost.

Plâng. Minutele se transformă în ore, iar orele duc spre miez de noapte. Cu greu ajung pe canapea şi mă întind.

Canapeaua cumpărată de Sebastian. În faţa mea am o măsuţă. *Măsuţa cumpărată de Sebastian.* Peste tot este amprenta lui. În toată casa, pe tot corpul meu, în inima mea. El e peste tot şi, cu toate astea, mă simt pustie.

Şi plâng.

* * *

— Parcă mă văd pe mine acum doi ani de zile, când plângeam după ce Cătălin a plecat.

Vocea tristă a prietenei mele mă face să clipesc după multe momente de privit în gol.

Stăm amândouă pe terasa casei mele, cu picioarele

ghemuite sub fund şi cu câte o pătură învelită în jurul corpului. Azi e frig, plouă mărunt de ore întregi, dar stropii nu ne ating datorită pergolei din lemn de deasupra noastră.

E liniște. Mi-aș dori să ningă, însă mai avem de aşteptat până la primii fulgi. Dar iama s-ar potrivi perfect cu trupul meu rece şi inima îngheţată, chiar dacă vremea ploioasă e la fel de mohorâtă ca starea care m-a cuprins de trei zile.

— Ţi-ai luat liber de la serviciu?

— Da, şoptesc răspunsul.

— E bine că acum e weekend şi mai ai câteva zile să te liniștești.

— Sunt liniştită, spun cu privirea în gol şi vocea la fel de slăbită.

— Eşti prea liniştită. Eşti blocată şi aştept să mă luminezi cu o poveste.

Kiki m-a sunat a doua zi după cele întâmplate şi ştiam că, dacă nu îi răspund, îl va suna pe Sebastian. I-am spus că nu mă simt bine, dar să nu vorbească cu nimeni despre acest lucru. Se pare că nu a făcut-o, pentru că a plecat direct de la serviciu şi a venit la mine să vadă ce am păţit. Plângeam. Am rugat-o să nu mă întrebe nimic şi să aibă răbdare să mă liniștesc şi îi voi povesti la momentul potrivit. Au fost singurele cuvinte spuse de mine până azi, legate de supărarea mea. M-a vizitat în fiecare zi, fără să mă întrebe ceva, dar am simţit că ştie despre ce este vorba. Nu vorbea cu mine decât mărunţişuri fără sens, în timp ce eu o ascultam fără să spun un cuvânt. Eram din nou în starea mută ca după decesul lui Paul.

A vrut să rămână cu mine, însă ştiam că o aşteaptă persoana iubită acasă şi nu am vrut să mă simt vinovată că o

reţin departe de Cătălin, aşa că formulam cu greu dorinţa de a rămâne singură după ce o asiguram că vreau doar să dorm. Mâneam doar când ea era de faţă, apetitul meu fiind mai scăzut ca niciodată.

Eram din nou singură, la jumătate de an după prima mea pierdere fatală.

Sunt blocată, aşa cum spune şi ea, cu inima pustie şi mintea, pentru prima dată în trei zile, goală. E o linişte dureroasă, dată de trecutul sumbru lăsat în urmă, de viitorul ce se aşterne ca o pătură neagră din caşmir şi de prezentul ce îmi străpunge inima ca un spin.

— M-am culcat cu Sebastian, şoptesc, dar ştiu că mă aude. Aproape o lună. Apoi l-am văzut sărutându-se cu iubita lui actriţă şi am pus punct.

Liniştea continuă să domine atmosfera, zgomotul picăturilor de ploaie ce cad din cerul plumburiu fiind singurele care se aud. Îmi ridic privirea spre care n-a, care se uită la mine calmă, deloc surprinsă, de parcă tocmai i-am spus ceva legat de ploaia de afară. Aştept o reacţie, ceva, dar nu vine. *Poate că între timp a vorbit cu Sebastian.*

— Ai vorbit cu el, nu?

— Nu, răspunde calmă. Aştept să termini de povestit.

— Asta e tot.

— Dacă asta era tot, nu erai în starea asta de trei zile. Îţi dau un pont: are legătură cu timbrul din vocea ta când ai amintit de duduia cu care s-a sărutat Sebastian.

De fiecare dată când revăd acea imagine, stomacul mi se strânge şi tot corpul parcă mi-e străpuns de suliţe.

— Asta este o parte a poveştii despre care nu vreau să vorbesc.

Oftează.

— Bine. Nu insist pe latura asta, momentan, dar sper ca într-o zi să fii capabilă să mărturiseşti cu voce tare acele lucruri.

Ştim amândouă foarte bine despre ce este vorba: sentimente. Din fericire, nu face presiune pe mine să pronunţ acele cuvinte, iar pentru asta îi mulţumesc în gând.

Totuşi, ştiu că acea zi despre care ea pomeneşte nu o să vină. Sunt decisă să dau uitării tot ceea ce s-a întâmplat şi să încerc, pentru a doua oară pe anul acesta, să mă ridic de jos şi să o iau de la capăt.

— Nu pari surprinsă!

— În ultima lună v-aţi dat amândoi dispăruţi. E adevărat că nu ţineam legătura cu el prea des, însă după primele două săptămâni în care nu am mai primit un telefon din partea lui, iar tu erai mai tot timpul ocupată, dar vizibil liniştită, să nu spun veselă, completează ea aproape şoptit, am început să am ceva bănuieli.

— A fost o greşeală, afirm cu hotărâre.

— O greşeală care ţi-a plăcut să o repeţi timp de o lună, zice un pic amuzată, făcându-mă să îmi întorc privirea nervoasă spre ea.

— Toată luna a fost o greşeală, zic supărată pe cuvintele ei, dar nu şi pe ea.

Se întoarce spre mine, menţinându-şi picioarele pe canapea, sub pătura călduroasă.

— Mai exact ce consideri că a fost o greşeală?

— Că m-am lăsat purtată de val. Eram îndurerată după decesul lui Paul şi mi-am găsit alinarea în braţele lui Sebastian, uitând că el este un om independent şi cu o iubită

plecată prin alte ţări. Eu eram rănită, el se simţea vinovat din cauza lui Paul, şi toate astea au dat curs unor acţiuni asupra cărora s-a pierdut controlul.

— Ceea ce mă surprinde în toată povestea asta este tipa. De unde a apărut în peisaj, când ştiu sigur că nu mai erau împreună?

— Nimeni nu ştie exact ce a fost între ei şi dacă mai erau sau nu împreună.

— Eu ştiu, zice cu certitudine în glas, făcându-mă să o privesc din nou, după ce îmi mutasem privirea spre peisajul trist din faţa ochilor mei.

— Îmi dau seama că aţi vorbit mai multe decât mi-am imaginat. Sigur nu eşti şi prietena lui cea mai bună?

Se strâmbă la ironia mea, dându-şi ochii peste cap.

— Sper ca într-o zi să afli şi tu de la el toate lucrurile pe care mi le-a spus mie, zice calmă, amintindu-mi de cuvintele lui Sebastian, mărturisindu-mi că îmi ascunde ceva. Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea văzându-mi privirea încruntată.

— Şi mie mi-a vorbit despre nişte lucruri pe care se pare că mi le ascundea şi pe care cândva urma să mi le spună. Zicea că nu sunt pregătită pentru ele, iar acum tu vorbeşti la fel de misterios ca el. Este vorba despre aceleaşi lucruri?

— Sunt secretele lui Sebastian, iar el este cel mai în măsură să ţi le dezvăluie. Deşi cred că, dacă ar fi făcut-o, acum lucrurile nu erau aşa cum credea, ci mult mai bune. Dar dacă soarta a luat întorsătura asta, sper ca într-o zi să vă găsiţi din nou fericirea.

— El şi-a găsit-o în Eva, spun clătinând din cap, neînţelegând un cuvânt din ceea ce îmi spusese Carina.

— Eşti încăpăţânată.

— Sunt rănită. Am dreptul să fiu aşa.

— Te porţi ca un copil.

Ridic din umeri nepăsătoare, privind din nou spre grădină.

— E mai bine aşa, decât să plâng din nou.

— Maria, zice serioasă, atrăgându-mi din nou atenţia. Nu ştiu care e povestea cu Eva-cea-cântătoare, şi nici nu ştiu ce dracu' a fost în capul lui Sebastian de s-a sărutat cu ea, însă pot să îţi spun sigur că omul ăla ţine la tine mai mult decât îţi imaginezi.

Vorbeşte cu atâta convingere, încât îmi face pielea de găină şi ceva în inima mea tresare ca o sclipire de speranţă ce se înfiripă în sufletul meu întunecat.

— Aş vrea să cred asta, însă sunt convinsă că tot ce a făcut a fost din vină.

— Să fim serioase, Maria, spune cu vocea aproape dură. Sebastian nu s-a culcat cu tine din milă şi, dacă tu crezi asta şi după o lună de zile, atunci eşti cu adevărat oarbă sau el chiar a purtat tot timpul masca aia rece în preajma ta, chiar dacă mă îndoiesc că i-a reuşit tot timpul.

— Despre ce naiba tot vorbeşti?

— Despre ceea ce nu trebuie să vorbim noi azi!

Sentimente.

Închid ochii, încercând să opresc valul de speranţă pe care ea încearcă să mi-l transmită.

— Singurul sentiment în toată povestea asta este vina. Din ambele părţi, pentru un singur om plecat dintre noi.

— Pentru că sună ca scuza perfectă să ne folosim de morţi şi să ne ascundem în spatele suferinţei pe care le-o

purtăm.

De data asta, cuvintele ei mă dor, iar ea oftează, trecându-şi o palmă peste faţa brăzdată de regret.

— Îmi pare rău. Am mers prea departe…

E prietena mea, pe care o iubesc enorm şi ştiu că niciodată nu mi-ar dori răul şi nu ar încerca să mă rănească, însă ea crede ceva despre Sebastian, în timp ce eu sunt de altă părere.

— Te iert, doar că avem păreri diferite despre sentimentele lui Sebastian.

— În ziua în care o să îşi facă curaj să vorbească cu tine despre lucrurile pe care le ascunde, o să îmi dai dreptate.

— Nu îmi mai da speranţe. A plecat.

— Sebastian nu o să plece niciodată de lângă tine, Maria.

Cu aceste cuvinte rămase în aer, udate de ploaia mohorâtă şi tristă de afară, închidem acest subiect dureros.

Nu pot să nu mă gândesc la lucrurile despre care ea tot pomeneşte, despre care amândoi au vorbit şi care par făcătoare de minuni şi schimbătoare de destine, dar eu nu am de gând să mă mai agăţ de astfel de speranţe şi intenţionez să merg mai departe, fără Sebastian.

Pentru că el se pare că nu are o problemă în a-şi vedea de viaţa lui.

Luni dimineaţa plec la birou cu motivaţia că totul va reveni la normal, iar durerea provocată de moartea lui Paul, urmată apoi de durerea dezamăgirii aduse de Sebastian, vor trece mai repede, acum că sunt decisă să depăşesc aceste momente dureroase.

Zâmbetul nu îşi are loc pe chipul meu, sobrietatea

devenind masca mea preferată peste ochii care au plâns în ultimele zile şi în ultimele luni mai mult decât au făcut-o în tot restul vieţii mele.

Duminică, fosta mea soacră m-a anunţat că vine în vizită, însă eu am fost la fel de directă ca şi ea, care nici măcar nu m-a întrebat dacă am alte planuri, şi am anunţat-o la rândul meu că sunt plecată. M-a vizitat şi cu două săptămâni în urmă, stricându-mi acel weekend pe care voiam să îl petrec liniştită cu Sebastian, dându-mi din nou o stare de rău şi de vinovăţie de care m-am eliberat cu greu după câteva zile destul de ciudate între mine şi el.

Acum nu mai era vorba de Sebastian, ci de mine. Eram singură şi voiam să fiu în continuare. Aveam destulă vină pe umerii mei, venită din propriul meu suflet, ca să mai pot duce şi vina aruncată din partea altora. A fost surprinsă de refuzul meu de a o vedea, dar pentru prima dată în toate aceste luni, nu mi-a păsat.

Încă în această stare de „nu vă apropiaţi, că muşc” mă opresc luni dimineaţa la cafenea pentru a-mi lua elixirul menit să mă trezească după o noapte obositoare şi cu puţine ore de somn, după ce m-am foit destul de mult prin tot patul, până când tortura epuizantă a ultimelor zile pline de gânduri şi durere şi-a spus cuvântul, iar eu am adormit.

Cuvintele Carinei au fost otravă dulce pentru sufletul meu însângerat. O rază de lumină într-un întuneric înfricoşător. Cu toate astea, refuz să mă hrănesc cu această speranţă otrăvitoare.

Azi-noapte, în orele mele de agitaţie târzie, chiar mă hotărâsem că tot ce mi s-a întâmplat în acest an este un semn că trebuie să renunţ la bărbaţi şi să mă dedic

serviciului sau chiar unor proiecte caritabile. Mi se părea o idee bună să rămân văduvă toată viaţa şi să nu mă mai gândesc la alţi bărbaţi pentru tot restul vieţii. Să mă mut înapoi la apartamentul meu şi al soţului meu, ca apoi să transform una dintre camere într-un altar dedicat lui, de preferat camera pe care intenţionam să o facem dormitorul copilului. Copil care nu a mai venit şi care nu mai apare în planurile mele de viitor. Mai ales dacă aleg această cale. Şi, desigur, să îmi schimb toată garderoba, în una posacă şi neagră.

Eram decisă să urmez aceşti paşi. Apoi am adormit, iar când m-am trezit, din fericire, mi-am dat seama că erau gândurile absurde ale unui suflet obosit.

Acum clar o cafea poate fi considerată picătura care mă va aduce de tot cu picioarele pe pământ şi îmi va trezi simţurile amorţite şi inima confuză.

— ’neaţa, Mari! mă salută voioasă Oana din spatele tejghelei. Ca de obicei?

— Bună! îi răspund la salut cu un zâmbet forţat. Da, te rog!

În timp ce ea îmi pregăteşte cafeaua, mă uit fără scop prin cafeneaua aproape goală, fiind prea devreme pentru majoritatea angajaţilor din clădire. Nu toată lumea decide să vină mai devreme la birou, doar ca să aibă o ocupaţie menită să le ţină mintea în altă direcţie decât viaţa personală. Dar în apărarea mea pot spune că am venit şi pentru că trebuie să recuperez cele trei zile lipsă de săptămâna trecută, când m-am dat bolnavă la şeful meu mult prea înţelegător. Chiar sunt cel mai norocos angajat de pe lume…

— L-am văzut pe prietenul tău într-o revistă, îmi

întrerupe ea şirul gândurilor în timp ce îmi prepară concentrată cafeaua, vorbind mai tare pentru a acoperi zgomotul expresorului. Doamne, cât de bine arată! exclamă prefăcându-se că se prelinge în jos. Ai zis tu că nu ai treabă cu el, dar parcă tot mai frumoasă eşti tu, faţă de păpuşa aia Barbie falsă cu care s-a împăcat.

Respiraţia mi se opreşte, iar un ţiuit înfundat îmi sună în urechi. În jurul meu totul se învârte şi puterea din picioare mi se risipeşte, făcându-mă să mă clatin. Mă prind de marginea de lemn a barului.

— Hei, eşti bine?

— Da, da, spun repede, străduindu-mă să îmi revin. Chiar am nevoie de cafeaua aia.

Gluma mea nu e gustată, pentru că Oana îmi întinde imediat un pahar cu apă.

— Eşti albă ca laptele pe care ţi l-am pus în ceaşcă. Sigur eşti bine?

Nu! Nu sunt deloc!

— Da, sunt bine, reuşesc să spun în schimb, îndreptându-mă de spate şi reuşind să îmi recapăt suflul. Să îmi dai şi mie revista aia, că trebuie să-i dau cuiva în cap cu ea.

Ea începe să râdă, dar eu chiar intenţionez să îi fac cunoştinţă revistei cu prietena mea de suflet, care îmi bate constant apropouri legate de sentimentele lui Sebastian. Acum am confirmarea că am avut mereu dreptate în privinţa lui, mai ales când Oana îmi întinde revista cu ştiri mondene, unde se regăseşte o poză cu Sebastian alături de iubita lui celebră, în timp ce aceştia părăsesc clubul elegant al rusului. O altă poză îi arată urcând împreună într-o maşină sport

foarte elegantă, ce pare destul de nouă judecând după numerele roşii pe care le are.

Dar Oana are dreptate când spune că Sebastian arată bine. Bărbatul cu corp de zeu este îmbrăcat într-o pereche de blugi negri şi o cămaşă de aceeaşi culoare, iar părul ciufulit îmi aminteşte de clipele când îmi treceam degetele prin el şi îl trăgeam uşor, în timp ce el mă făcea să am orgasm după orgasm.

Cu greu reuşesc să îmi dezlipesc ochii de pe pozele întunecate, dar după ce îmi iau cafeaua şi revista Oanei, pe care susţine că a terminat-o de răsfoit dimineaţă în metrou, mă îndrept spre biroul meu, pentru puţină intimitate.

Arunc revista ieftină pe măsuţa mică din colţ şi mă aşez în faţa laptopului, pentru a mă apuca de treabă. Dar privirea îmi fuge din nou spre paginile din hârtie care mă strigă şi îmi cer să citesc articolul. După mai puţin de cinci minute şi douăzeci de încercări de a răspunde la un singur mail, cedez şi iau blestemata de publicaţie.

Este un articol despre viaţa de noapte a Bucureştiului şi, implicit, ultimele ştiri mondene despre cum şi-au petrecut vedetele weekendul, în ciuda vremii urâte de afară.

Chiar dacă imaginile publicate îi prezintă pe amândoi ca formând un cuplu, cuvintele o vizează în principal pe cântăreaţa devenită actriţă în regatul filmelor şi care, reîntoarsă în ţară, preferă să petreacă cât mai mult timp cu iubitul pe care l-a neglijat luni de zile din cauza filmărilor pe un alt continent. Mai jos era o poză cu ea în faţa unui salon de înfrumuseţare, anunţând deschiderea unui astfel de centru, a cărui inaugurare urma să aibă loc zilele următoare.

Stomacul mi se întoarce pe dos şi, cu toate astea în faţă,

am senzaţia că de data asta chiar o să vomit.

Beau o gură de cafea şi îmi liniştesc simţurile obosite şi derutate de tot ceea ce mi s-a întâmplat în ultimul timp. Sunt obosită, şi suferinţa, care în loc să se risipească, creşte tot mai mult, mă face să mă simt fără vlagă în corp şi fără chef de viaţă.

Dar în aceeaşi măsură mă simt furioasă pe mine, pe el şi pe tot ce am trăit împreună, chiar dacă a fost un gest caritabil, mascat de nişte clipe frumoase şi o senzaţie de iubire.

Fac o poză cu telefonul articolului despre cei doi şi i-o trimit Carinei, cu mesajul „Să nu îmi mai vorbeşti niciodată despre aşa-zisele sentimente ale lui Sebastian". Apoi mai trimit un mesaj: „De fapt, să nu îmi mai vorbeşti niciodată despre el!"

Capitolul 14

Confruntări

Sebastian

Mă uit la mesajul de pe telefonul meu şi oftez. „TREBUIE SĂ VORBIM!!!" Nu pot să ignor nici majusculele şi nici semnele de exclamare ce îmi dau de înţeles că mesajul transmite şi multă furie.

Şi o înţeleg.

Nu apuc să răspund, că primesc un nou mesaj, de data asta scris normal „Eşti la birou?"

Răspund simplu „Da". Răspunsul vine aproape instant:

„Ajung în 15 minute!”

Nu contează dacă aveam o şedinţă sau dacă trebuia să plec, în faţa ei stau cu capul plecat şi sunt nevoit să îmi modific orice program aş avea. „Bine!”

Aş fi putut să îi răspund că o aştept, dar adevărul este că… nu sunt pregătit pentru ea şi pentru ceea ce o să îmi reproşeze. Pun telefonul pe biroul din faţa mea şi mă las cu capul pe spătarul scaunului din piele, alunecând cu gândul spre persoana care îmi lipseşte cu adevărat.

Retrăiesc clipele petrecute împreună. De câteva zile tot asta fac. Mă hrănesc cu amintiri, ele fiind singurele care mă ajută se respir şi să nu mă transform într-o stană de piatră. Amintirile unor clipe false, alimentate la acel moment de o speranţă care crescuse în sufletul meu şi mă făcuse să cred că am o şansă reală alături de ea.

Dar trecutul s-a dovedit a fi mult prea dureros şi am făcut un pas în spate, intenţionând să nu mai apar în calea ei, pentru a nu-i aduce şi mai multă suferinţă.

Un ciocănit în uşă mă trezeşte din reveria mea. Deja a trecut sfertul de oră, iar eu nici nu am realizat acest lucru.

Secretara mă anunţă numele vizitatoarei, iar eu aprob din cap să o poftească, în timp ce mă ridic în picioare şi îmi închei nasturele sacoului, luând poziţia dreaptă caracteristică şedinţelor importante.

Femeia cu părul gri, vulpea argintie, cum o alintă soţul ei, intră furioasă în biroul meu, sub privirea îngrijorată a secretarei.

— Doriţi o cafea, ceai sau apă? o întreabă aceasta politicoasă şi zâmbitoare.

— Nu, mulţumesc! răspunde Carina scurt.

Îmbrăcată într-o rochie neagră strânsă pe corp şi cu tocuri ascuţite, vulpea argintie pare puţin cam înspăimântătoare şi periculoasă în clipa asta.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, mă anunţaţi, zice secretara, aruncând o privire spre mine.

— Asta e tot, îi spun scurt, dându-i de înţeles că poate să plece. Vrei să iei un loc? mă adresez după aceea Carinei, care scoate din geanta neagră Chanel telefonul, pe care apoi mi-l împinge sub nas.

Îmi arată o poză dintr-o revistă în care apar alături de Eva. Nici nu-l citesc, pentru că ştiu ce scrie. Acelaşi lucru pe care îl spun toate.

— Mai am şi eu nişte reviste în care am ieşit mult mai bine, îi spun arătând spre câteva publicaţii de acest gen care zac pe măsuţa de cafea.

Tu îţi baţi joc de mine acum?

— Nu, Carina. Doar îţi dau de înţeles că ştiu şi eu despre ele.

Mă priveşte şocată, nevenindu-i să creadă, probabil, de ce sunt atât de calm. Îşi ridică mâinile în semn de predare şi clatină din cap.

— Ştii ceva? Din momentul ăsta poţi să îţi iei gândul de la mine ca persoana care o să îţi mai ia partea. Pentru că asta fac de luni întregi, te acopăr şi îmi mint prietena cea mai bună, crezând că eşti bărbatul care o va face din nou să zâmbească. Iar când reuşeşti să faci asta, dai cu piciorul la tot şi te împaci cu fosta iubită!

— Sunt doar nişte poze şi articole ieftine. Nu m-am împăcat cu ea, mă apăr dându-mi ochii peste cap.

— Poate ar trebui să îi spui asta şi Mariei, pentru că ea

mi-a trimis poza asta la prima oră a dimineţii, cu menţiunea să nu îi mai vorbesc niciodată despre tine!

La auzul acestor cuvinte, chiar dacă mă aşteptam la o astfel de reacţie, inima mea tot bate mai tare, iar corpul îmi este străpuns de mii de ace reci.

— Oricum nu îi pasă, spun cu un calm greu controlat în glas, dar lovind cu degetul un pix de pe birou, trimiţându-l în celălalt capăt al încăperii, în timp ce îmi doresc, de fapt, să lovesc tot biroul masiv. Asta o va ajuta să meargă mai departe şi să uite că am rănit-o.

— Nu îi pasă? aproape îmi urlă ea. Dacă nu îi păsa, nu îmi cerea să nu îţi mai iau apărarea niciodată şi să nu îţi mai pronunţ numele vreodată! Dacă nu îi păsa, mi-ar fi spus că se bucură pentru tine sau nici măcar nu pomenea despre articolul ăsta. Dar îi pasă mai mult decât îţi imaginezi!

Clipesc uimit. Şocat. Aş vrea să cred cuvintele ei, dar se contrazic cu ce mi-a spus Maria ultima dată când am plecat. Clatin din cap, dar nu apuc să vorbesc, pentru că ea se aruncă din nou asupra mea cu vorbe dure.

— Şi nu văd cum ar putea să o ajute să meargă mai departe cu viaţa ei imaginea bărbatului cu care ea s-a culcat timp de o lună, pupându-se cu alta! Şi nu cu oricine, ci cu fosta iubită, care e celebră, suplă ca o păpuşă Barbie şi plină de bani!

— Sunt confuz, spun fără să îmi maschez nelămurirea. Ce legătură au astea cu Maria?

Carina îşi ridică exasperată mâinile spre cer, apoi se uită la mine cu ochii mari.

— Tu glumeşti, iar? exagerează ea întrebarea ironică. Ştii foarte bine că Maria nu are cea mai bună părere despre

ea, mai ales când vine vorba de aspectul fizic. Mereu a considerat că şoldurile ei sunt prea mari, chiar şi când era alături de Paul, care, să recunoaştem, nu avea în spate un palmares atât de celebru şi de perfect ca al tău.

— Adică?

— Adică el mai avusese o relaţie mai serioasă cu o tipă, care nu era chiar fotomodel, şi, cu toate astea, Maria a crezut mult timp că el ar putea oricând să aleagă una mai frumoasă în defavoarea ei. Dar tu vii cu o listă întreagă de fotomodele şi celebrităţi cu care ai fost şi ai tot apărut prin reviste, că doar eşti burlacul mult-râvnit al Bucureştiului!

— Asta e o prostie! spun eu referindu-mă la tot ce aberează ea. Maria este perfectă, iar trecutul meu este irelevant! Maria e prea bună pentru mine, aşa cum a fost prea bună şi pentru Paul!

Mă opresc imediat, dându-mi seama că am spus cuvinte care nu trebuiau spuse.

— Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă în privinţa asta, spune printre dinţi. Paul şi-a pierdut şansa de a dovedi Mariei că este demn de o femeie cu suflet atât de frumos ca ea, dar nu mă aşteptam să mă dezamăgeşti şi tu la fel de tare.

Umerii îmi cad greoi şi respir adânc, rănit de cuvintele ei. Nu voiam să o dezamăgesc pe Carina, mai ales după tot ajutorul pe care l-am primit din partea ei în toate aceste luni. S-a dovedit a fi o persoană de încredere care ţine extrem de mult la prietena ei cea mai bună. Din păcate eu nu am pe cineva atât de sincer şi deschis în viaţa mea, tocmai de aceea am apreciat-o întotdeauna şi m-am bucurat de orice opinie aş fi primit din partea ei.

Dar acum mă doare ceea ce spune şi îmi pare rău că totul a decurs în aşa fel, dezamăgind-o pe Carina şi, din ce spune ea, rănind-o şi mai tare pe Maria.

— Tot ceea ce fac este pentru că o iubesc, zic încet, lăsându-mi privirea să cadă în jos.

— Vorbeşti despre Maria sau Eva?

— Maria, desigur! sar ca ars privind-o imediat încruntat.

— Păi nu ştiu, dragule, despre cine mai este vorba, că eu nu te văd alături de Maria, ci doar alături de starleta ta perfectă!

— Încetează, Carina, cu treaba asta! Nu e perfectă şi nici nu e a mea! Ţi-am spus de la început că nu suntem împreună.

— Atunci de ce dracu' te afişezi cu ea, rănindu-mi prietena pe care tot susţii cu o iubeşti? Ce faci tu pentru ea mai exact?

Mă priveşte încruntată, de-a dreptul furioasă, aruncând fulgere printre genele dese.

— Este mai bine să stau departe de ea, Carina. Cu mine în peisaj, lumea trage concluzii, iar ea o să aibă de suferit din cauza bârfelor. Dacă Maria m-ar iubi, am înfrunta împreună vorbele rele, dar ea încă îl iubeşte pe Paul şi suferă că l-a trădat fiind cu mine. Tocmai cu mine, atât de curând.

— Eu îmi pierd minţile cu voi doi, spune ea încet trecându-şi o mână prin păr. Mă simt ca o minge de ping pong lovită dintr-o parte în alta… de doi orbi încăpăţânaţi.

Nu am replică la cuvintele ei, decât: îmi pare rău!

— Şi mie. Ai dat-o în bară, Sebastian! Rău. Cândva, ea a trebuit să ţină un secret pentru mine, dar mărturisirea lui

mi-a adus ulterior fericirea. Aşa că azi fac şi eu acelaşi lucru, sperând că rezultatul va fi acelaşi pentru ea, chiar dacă asta înseamnă să îmi trădez prietena şi sper să fie pentru ultima dată: s-a îndrăgostit de tine. Dar acum e convinsă că tu te-ai culcat cu ea din milă sau din vinovăţie.

Nu pot să cred ce aud. E prietena cea mai bună a Mariei, deci trebuie să ştie ea ceva sigur dacă îmi spune un lucru atât de frumos la care am visat ani de zile. Inima îmi bate cu putere de fericire, dorind să lupt pentru ea din nou, dar, în acelaşi timp, o parte din creierul meu refuză să creadă şi îmi spune că ar putea să fie o greşeală, iar Carina a fi interpretat greşit.

— Ţi-a spus ea asta? o întreb pentru a mă asigura.

— Nu cu aceste cuvinte, dar o cunosc prea bine.

Mă dezumflu ca un balon înţepat de zeci de ori.

— Şi tocmai pentru că o cunosc, îţi spun că ai dat-o în bară atât de tare, încât nici eu nu o să mai reuşesc să aduc vorba despre tine şi, probabil, ţi-ai pierdut orice şansă de a mai fi cu ea, după ce ai umplut internetul şi toată presa cu noua ta iubită alături.

Îşi ia geanta pe care nici nu am observat când a lăsat-o pe un fotoliu şi se întoarce cu spatele la mine, îndreptându-se spre ieşire. Dar când pune mâna pe clanţă, se răsuceşte pe jumătate, privindu-mă cu răceală.

— Să nu mă mai suni niciodată să mă întrebi ce face Maria. Vorbeşte cu ea sau dispari de tot din viaţa ei.

Iese trântind uşa în urmă şi lăsându-mă cu tot corpul încordat ca un arc şi respiraţia oprită.

Mi-am pierdut singurul aliat. Dar din ce spune, am pierdut-o de tot pe Maria.

Acum realizez că în ultima săptămână, contrar acţiunilor mele, eu am sperat totuşi că într-o zi, după ce sufletul ei se va linişti şi îşi va deschide din nou inima, o voi readuce în viaţa mea, dar cuvintele Carinei mă fac să realizez că bătălia e pierdută şi, poate, chiar războiul.

Rămân neclintit minute lungi. Telefonul îmi sună, dar nu îl bag în seamă. Secretara bate la uşă şi intră peste mine la un moment dat, îngrijorată că nu i-am răspuns nici ei. Dar nu stau să o ascult, dorind doar să plec mai repede de aici. Îmi iau telefonul şi cheile de la maşină, trecând pe lângă ea ca un surd, în timp ce îmi spune ceva de o întâlnire cu un client.

Cobor în parcare, pornesc motorul zgomotos care răsună în tot subteranul şi pornesc rapid cu maşina mare şi neagră spre singura femeie al cărei miros încă îl simt în interiorul autovehiculului. Trebuie să aflu dacă cele spuse de Carina sunt adevărate sau este doar părerea ei greşită. Trebuie să aflu dacă mai am o şansă la femeia pe care o iubesc.

Ajung în faţa clădirii ei de birouri în mai puţin de cincisprezece minute şi asta pentru că am încălcat câteva reguli de circulaţie, forţând vreo două semafoare şi câteva treceri de pietoni. Las maşina pe avarii într-un loc nepermis şi cobor rapid, intrând ca o furtună pe uşile rotative. Reuşesc să trec de prima recepţie, să ajung la etajul ei, dar aici alte două secretare mă opresc, cerându-mi detalii despre aşa-zisa mea întâlnire cu Maria Coman.

— Doamna Coman este deja într-o întâlnire, spune una dintre ele încurcată, în timp ce cealaltă pare ocupată cu predarea unor colete către un curier. Daţi-mi voie să o anunţ

şi revin.

Fata brunetă, îmbrăcată ca şi colega ei în sacou şi fustă de culoare neagră, dar de croieli diferite, dispare, nu înainte de a-mi arunca o privire confuză cu coada ochiului. Sigur ştie cine sunt, mai ales că i-am spus şi numele meu, şi probabil e foarte curioasă ce caut aici.

Îmi împreunez braţele peste piept şi bat nervos din picior în aşteptarea unui răspuns.

— Mă tem că doamna Coman nu o să termine prea curând şedinţa, şi se pare că după aceea mai are o întâlnire cu un client. Dacă doriţi, vă pot ajuta cu o programare?

Mă încrunt atât de urât, încât o fac să tacă instant şi să înghită în sec.

— Azi. Acum. Trebuie să vorbesc cu ea, spun cu vocea groasă ca un tunet. Lasă-mă să încerc eu ceva.

Scot telefonul din buzunar şi îi dau un singur mesaj Mariei „Dacă nu ieşi să vorbim în secunda asta, fac scandal aici în recepţie. Ai două minute".

Şi mă uit la ceas. Este 12:37. După treizeci de secunde, mesajul este citit. Inima îmi bate cu putere şi mă pregătesc de scandal, adică să urlu ca nebunul numele ei, până când o să vină personal să mă facă să tac sau o să mă dea afară cei de la securitate. Oricum ar fi, primeşte scandalul promis.

Exact când timpul e pe cale să expire, aud pe hol zgomot de tocuri. Ceva îmi spune că este ea. Felul cum merge, sunetul paşilor, deja îmi furnică pielea şi îmi fac corpul să reacţioneze la apropierea ei.

Se opreşte în dreptul recepţiei, iar eu mă pierd cu ochii pe corpul ei frumos. Cum ar putea ea să se simtă inferioară când şoldurile ei sunt cele mai sexy pe care le-am văzut,

când sânii mari sunt cei mai apetisanţi şi mai gustoşi, când chipul ei este perfect şi nici nu foloseşte machiaj în exces care să îi acopere frumuseţea naturală? Pentru mine, ea e perfectă, chiar dacă nu are formele unui fotomodel, şi o doresc mai mult ca orice pe lumea asta.

— Vino, spune rece, dar abia procesez comanda, pentru că o urmez ca un căţel, pierdut cu ochii pe trupul acoperit de o rochie gri, strânsă în talie cu o curea subţire, încreţită în partea de jos.

Mă conduce într-un birou în care mirosul suav al parfumului ei se simte imediat. Mereu m-am întrebat cum arată spaţiul în care lucrează, dar sunt surprins să văd că este decorat la fel de minimalist şi simplu precum biroul meu.

— Spune, te rog, repede, ce vrei, pentru că trebuie să mă întorc la şedinţa din care m-ai scos.

Nu mă roagă deloc, doar e politicoasă, chiar dacă vocea îi este rece şi fără să trădeze vreun sentiment.

— Vreau doar adevărul.

— La ce te referi?

— La tine. La noi. Vreau să ştiu dacă ai simţit ceva pentru mine sau am fost doar o încercare de a-l uita pe Paul.

Rămâne blocată câteva clipe, apoi se încruntă.

— Şi crezi că tu erai persoana potrivită pentru a-l uita pe Paul? Dintre toţi oamenii, tu, prietenul lui?

Întrebările ei sunt retorice şi chipul îi este vizibil rănit. *La dracu'...* Orice fac, orice zic, ajung la acelaşi rezultat, făcând-o să sufere.

— Atunci de ce, Maria? Spune-mi că nu sunt singurul nebun în toată povestea asta şi că simţi şi tu ceva, măcar un

pic!

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva când tu eşti cel care se săruta cu iubita la nici zece ore după ce se sărutase cu mine! îmi strigă tare, dar nu destul de tare cât să fim auziţi de cei de dincolo de uşă.

— A fost o greşeală, încerc eu să îi explic. Ce ai văzut atunci nu era un sărut amoros…

— Nu mai contează! mă întrerupe imediat. Greşeală a fost ce s-a întâmplat între noi!

— Pentru mine nu a fost o greşeală! îi spun cu hotărâre, lovindu-mă cu pumnul în piept. Eu mi-am dorit cu fiecare celulă ceea ce am trăit cu tine şi nu de azi sau de ieri! Nu ai nici cea mai mică idee ce e în sufletul meu, chiar dacă am încercat în fiecare clipă să îţi arăt ceea ce simt!

Mărturisirea mea o face să mă privească cu lacrimi în ochi, dar nu spune nimic. O vreau în braţele mele şi încerc să mă apropii de ea, dar ridică o palmă între noi, oprindu-mă.

Tăcerea continuă să mă sugrume şi să mă lase fără aer.

— Spune ceva, te rog, îi şoptesc, privind-o ca un muribund ce are în faţă picătura de apă ce îi poate salva viaţa. Spune-mi că şi tu simţi. Dar ea clatină încet din cap, refuzând să îmi răspundă, privind în lateral.

— Spune-mi că şi tu simţi, Marushka! vorbesc de data asta mai apăsat.

— Da! spune într-un final. Simt! Dar e greşit!

— Cum poate fi greşit când se simte atât de frumos? o întreb cu vocea mai blândă, încercând din nou să mă apropii de ea, dar din nou mă opreşte după ce fac un pas.

— Am nevoie de timp, spune încet, cu vocea frântă. Am nevoie de timp să înţeleg tot ceea ce se întâmplă.

— Am aşteptat mai mult decât îţi imaginezi. Pot să o fac în continuare. Dar sper ca în scurt timp să te lămureşti cu unele lucruri.

Îşi coboară privirea spre mâinile ce îi tremură pe mobilul pe care îl ţine strâns, iar eu micşorez distanţa dintre noi cu ultimul pas care ne mai desparte fizic, decis să fac ceea ce sufletul meu îmi cere acum, fără a depăşi prea mult limitele pe care ea simt că mi le impune.

O sărut pe creştet şi îi şoptesc „Я люблю тебя" (Ya lyublyu tebya)[1].

Închid ochii şi savurez prelung acest moment, mirosul vanilat al părului ei moale, corpul ei mai mic decât al meu pe care doresc să îl protejez toată viaţa… chiar şi de mine.

Mă desprind cu greu de ea şi, răsucindu-mă pe călcâie ies din birou, lăsând-o în urmă cu inima mea în mâinile ei micuţe.

Capitolul 15

Îndoieli

Maria

Este a doua oară când îl privesc pe Sebastian cum pleacă de lângă mine, lăsându-mă cu inima sfărâmată de fiecare dată. Nu am înţeles cuvintele spuse în rusă, dar îmi păreau cunoscute. Foarte cunoscute, dându-mi o stare de

[1] Te iubesc! (în rusă, în original)

agitaţie mai puternică decât confesiunea lui pe care nu am putut să o primesc cu inima deschisă. Este împreună cu Eva acum, dar vine la mine să îmi mărturisească sentimente lui. De cât timp, nu mi-a spus, însă mi-a dat de înţeles că nu ştiu multe despre acest subiect.

Cu toate astea, nu pot să trec peste relaţia lui cu Eva Caragea. Nu pot să fiu a doua femeie, cum nu pot să fiu eu cea care intervine în relaţia lor.

Povestea asta îmi aduce aminte de Carina şi ce a trăit ea cu Cătălin, însă acolo lucrurile erau diferite. Eu nu pot să fiu cu bărbatul alteia, chiar dacă acolo nu există iubire, în timp ce eu sunt copleşită de acest sentiment. Merit ceva numai al meu, merit să fiu iubită aşa cum a făcut-o Paul, dar să fiu pusă pe primul plan, aşa cum nici el nu a făcut-o.

Stomacul mi se strânge din nou, doar că de data asta mâncarea de la micul dejun nu mai vrea să stea în mine, iar eu mă năpustesc asupra coşului de gunoi, golindu-mi resturile nedigerate. Mai mult icnesc, pentru că multă mâncare nu are de unde să fie.

Mă las pe jos cu coşul de gunoi lângă mine, respirând adânc şi încercând să-mi liniştesc stomacul agitat. Un ciocănit în uşă mă face să tresar, dar secretara îşi bagă cu reţinere capul în biroul meu.

— Mari, eşti bine? mă întreabă venind imediat lângă mine.

— Ziua asta e prea agitată pentru mine, spun încet, încercând să mă ridic de jos.

— Cred că trebuia să mai stai în concediu medical. E clar că nu ţi-ai revenit complet.

Dacă ar şti ea…

— Am crezut că sunt pregătită să mă întorc la birou.

— Greţurile astea nu sunt plăcute niciodată şi e mai nasol când vin pe nepregătite, spune ea cu compasiune, dându-mi paharul cu apă de pe birou, în timp ce eu mă aşez pe scaunul din faţă. Eu le am de fiecare dată când mănânc prea mult, dar cel mai urât le-am resimţit în sarcină.

Brusc, stomacul mi se strânge din nou, dar nu cu aceeaşi senzaţie de greaţă de mai devreme. Simt cum tot sângele mi se scurge din corp, iar inima începe să îmi bată cu putere.

— Stai aici liniştită şi încearcă să îţi revii, cât eu mă duc să îi anunţ pe cei din sala de conferinţă să continue fără tine.

— Nu, nu, zic repede, încercând să alung teama care pune tot mai tare stăpânire pe mine. Trebuie doar să arunc gunoiul şi să mă duc până la baie, apoi sunt ca nouă.

— Lasă gunoiul în grija mea şi vezi că am gumă de mestecat în geantă.

— Am şi eu, îi zâmbesc ridicându-mă în picioare şi luându-mi cutia cu pastile mentolate. Îţi mulţumesc mult, îi spun cu compasiune, zâmbindu-i colegei mele cu drag.

— Stai liniştită, „scumpo. Eu aş zice totuşi să te duci acasă şi să încerci să te odihneşti. E clar că nu ţi-ai revenit.

Concediul medical luat săptămâna trecută e scuza perfectă şi acum, dar, lăsând la o parte acest aspect, sper din suflet ca bănuiala mea să nu fie confirmată.

După ce şedinţa se termină, obrajii mei palizi continuă să îngrijoreze pe toată lumea din jur, aşa că le urmez sfatul şi plec acasă. Însă pe drum mă opresc la o farmacie de unde cumpăr cu mâinile tremurânde un test de sarcină.

Ajung acasă cu inima cât un purice. Tremur toată şi mi-e frică de rezultat. Mereu mi-am dorit un copil, însă momentul

este cel mai nepotrivit! Să nu mai spun că tatăl copilului este iubitul altei femei, iar eu nu îmi doresc să îl fac responsabil pentru ceva ce nu îşi doreşte.

Încetez cu toate gândurile pentru că, înainte de a lua orice decizie, trebuie să aflu rezultatul acestui test. Intru în baie şi închid uşa în spatele meu, de parcă ar avea cine să intre peste mine, să afle ceea ce fac, apoi urmez instrucţiunile scrise pe ambalaj şi… aştept.

Cele mai lungi trei minute din viaţa mea, în care milioane de gânduri îmi taie creierul în bucăţele minuscule, ce par că nu se vor mai lipi la loc vreodată. De parcă prevăd rezultatul testului şi mă pregătesc pentru ceea ce va urma. Pentru ceea ce trebuie să fac.

E gălăgie în mintea mea, un zgomot infernal, dar totul se opreşte şi devin surdă în clipa în care văd prima liniuţă. Apoi a doua.

* * *

După două săptămâni, starea mea este la fel de rea. Greţurile apar dimineaţa în general, dar câteodată şi după-amiaza, însă reuşesc să controlez vărsăturile ronţăind toată ziua covrigei săraţi. Ăsta îmi e leacul.

Am fost la medic şi mi-a confirmat că sunt însărcinată în cinci săptămâni, ceea ce înseamnă că rusul a ţintit şi a ochit din primele zile, chiar dacă a crezut că are grijă.

Nu a fost suficient. O ştiam şi eu, o ştia şi el, cu toate astea am riscat amândoi, iar acum în mine creşte o fiinţă mică. Un punct.

După ce am văzut rezultatul testului am fost în stare de şoc câteva ore, apoi m-a cuprins panica. Am făcut urgent o programare la doctor, dar în clipa în care am văzut acel

punct, inima mea şi-a găsit un nou scop în viaţă: fericirea acelui punct. Am plâns tot drumul spre casă, simţind cum iubirea mea pentru copilul din mine creştea tot mai mult. Nu mai aveam nevoie de nimeni şi de nimic, având acum o nouă prioritate în viaţă.

Dar când am parcat în faţa casei mele, am văzut Mercedesul mare şi negru al lui Sebastian în faţa vilei acestuia şi mi-am dat seama că acolo stă tatăl copilului meu. La câteva case distanţă.

Am realizat că nu am cum să îi ascund această sarcină pentru mult timp… Şi îşi va da seama că este copilul lui.

Dilema de a-i spune sau nu despre acest copil mă macină şi azi, la două săptămâni după aflarea veştii. Şi asta pentru că este întărită de ceea ce am văzut la televizor săptămâna trecută. Eva Caragea era invitată la o emisiune mondenă, pentru a vorbi despre planurile ei de viitor ca şi actriţă, despre saloanele ei de înfrumuseţare care aveau lansarea în acel weekend, dar şi despre viaţa personală. Pe monitorul mare din spatele ei se derulau repetitiv câteva poze apărute şi prin revistele de scandal, multe dintre ele cu ea şi Sebastian. Nu are rost să mai spun că tot corpul meu era îngheţat în timp ce priveam acele imagini, printre care şi cele văzute de mine în revista Oanei…

— Eu şi Sebastian suntem foarte buni prieteni, spune ea, chicotind fals.

— Din imagini pare că petreceţi foarte mult timp împreună şi că sunteţi chiar mai mult decât prieteni, insistă prezentatorul.

— Relaţia noastră a avut o pauză în care ne-am dus dorul unul celuilalt destul de mult. Momentan, încercăm să

ne dăm seama în ce direcţie vor merge lucrurile.

— Să ne aşteptăm la o nuntă, poate?

— Oh, Doamne, exclamă ea râzând, ducându-şi o mână la inimă ca o adevărată actriţă ce vrea să fie. Hai să nu ne grăbim!

— Dar dacă te-ar cere, tu ce ai răspunde, întreabă prezentatorul iscoditor.

— Te-a pus să mă ceri în locul lui? Că dacă este aşa, răspunsul meu e „da”!

Audienţa începe să aclame şi să fluiere, unii aplaudând, dar ea continuă să chicotească.

— Glumesc, glumesc! zice ea râzând. Suntem doar prieteni, cum am spus.

— Cel puţin momentan, completează prezentatorul.

— Cel puţin momentan, aprobă ea misterios.

Prieteni pe naiba! La cum aveau limba unul în gura celuilalt, inelul cred că era pe vârful limbii lor în clipa aia!

Aşa că am decis ca Sebastian să nu afle momentan despre sarcina mea. De fapt, nimeni nu ştie, nici măcar prietena mea cea mai bună, care în secunda doi s-ar duce la el, aşa cum am aflat că a făcut cu poza trimisă de mine.

M-a asigurat că a terminat orice legătură cu el şi că i-a spus clar să nu o mai contacteze pentru informaţii legate de mine, dar încă nu am sută la sută încredere în ea în legătură cu acest subiect, destul de sensibil.

Şi pentru că am nevoie de timp pentru a-mi calcula cu atenţie următorii paşi, ştiu că locul acesta este o bombă cu ceas, iar eu trebuie să mă ţin la distanţă faţă de tot, de toate şi, mai ales, de toţi.

Aşa că le fac o vizită Carinei şi lui Cătălin, pentru a le da

vestea numărul unu: mutarea mea.

— Mă mut cu serviciul în Londra, le spun celor doi, şocându-i cu ştirea mea spusă la un pahar cu suc pentru mine şi vin pentru ei, pe terasa lor acoperită şi închisă cu geamuri pliabile, ce ţin la distanţă frigul de afară.

Din fericire, eu nu beau de obicei alcool, iar sucul nu dă de bănuit nimic în legătură cu secretul meu.

— Wow! exclamă uimit Cătălin. O promovare?

— Se poate spune şi aşa, îi zâmbesc. Birourile noastre din Londra ar avea nevoie de puţin ajutor şi m-am gândit că mi-ar prinde bine o schimbare de decor după tot ce s-a întâmplat anul acesta.

Privirea îmi fuge la Carina, care ştie mai bine la ce mă refer.

— Fugi din cauza lui Sebastian? vine întrebarea ei, ignorând prezenţa lui Cătălin, care nu pare surprins, dându-mi de înţeles că ştie ceva despre povestea noastră.

Însă el se ridică încet şi se scuză zâmbind.

— Mă duc să văd dacă mi-a început meciul. Vă las să vorbiţi voi, fetele.

Se apleacă spre Carina, sărutând-o scurt pe buze, apoi se retrage în sufragerie, lăsându-ne pe noi două pe terasă.

Rămase singure, ea îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mea.

— De ce?

— Pentru că am nevoie de o pauză. Am nevoie de timp de gândire ca să înţeleg ceea ce se întâmplă, spun gesticulând fiecare afirmaţie venită din suflet. Aici nu fac decât să văd peste tot poze cu el şi ea, în reviste sau la televizor, iar pe geam să îi văd maşina trecând prin faţa casei

mele. Şi dacă nu o văd, o aud, pentru că e zgomotoasă şi o recunosc dintr-o mie, şi de fiecare dată îmi face inima să-mi sară din piept!

— I-ai spus că îl iubeşti?

— Nu!

— De ce nu? mă ceartă Kiki.

— Pentru că are iubită! Pentru că eu nu vreau ca el să ştie tot ceea ce simt, chiar dacă i-am mărturisit într-o oarecare măsură acest lucru.

— Dar şi el te iubeşte!

Clatin din cap.

— Poate că este adevărat, dar nu vreau să intervin în relaţia lor.

— Care se pare că nu e relaţie.

— Din ce am văzut eu, cred că este.

— Am zis că nu îi mai iau apărarea, dar tot cred că ceea ce faceţi voi e greşit.

— A fost greşit din prima clipă… murmur.

— Nu. E greşit acum, când nu sunteţi împreună.

— Are pe altcineva, Kiki, spun decisiv. Au o istorie împreună şi iubirea faţă de ea este mai veche decât ce susţine că simte pentru mine.

— Aici greşeşti.

— Ce vrei să spui?

— Voi încă mai aveţi lucruri de mărturisit, Maria. Sau cel puţin el. Însă nici tu nu ai fost complet sinceră cu el, altfel el ar fi luptat pentru tine până în pânzele albe.

— Tocmai de aceea am nevoie de timp.

— Pe cuvânt că nu te înţeleg…

Nici eu nu mă înţeleg, dar frica unui refuz din partea lui

păleşte cu mult în faţa dorinţei de a-mi proteja copilul de scandalul pe care l-ar aduce vestea că tatăl lui este iubitul celebru al unei vedete, iar eu am avut o aventură cu, acesta.

Carina oftează cu tristeţe.

— Şi cât o să stai în Londra?

— Nu ştiu, mărturisesc. Câteva luni sau poate chiar un an.

— Un an?! Ai înnebunit? Ce mă fac fără tine atâta timp?

Zâmbesc prietenei mele dragi.

— O să mai vin pe acasă în perioada asta, de aceea aş prefera să vă plătesc chirie în continuare, măcar câteva luni, până aflu exact cât stau acolo şi între timp trebuie să mă decid ce fac şi cu apartamentul.

— Te gândeşti să îl vinzi?

— Nu am mai călcat pe acolo de câteva săptămâni, când am fost să îmi mai iau nişte haine de toamnă. Nu îmi mai simt locul acolo, fiind plin de amintiri dureroase şi acum, mai mult ca oricând, cred că e timpul să merg mai departe cu viaţa mea.

Se încruntă un pic.

— Pari foarte decisă să faci această schimbare. S-a întâmplat şi altceva sau doar s-au adunat foarte multe?

— De toate, răspund zâmbindu-i, evitând să o mint, dar şi să îi dau mai multe informaţii. Să spunem că am găsit un nou scop în viaţă şi în acest moment eu sunt cea mai importantă.

Pentru că port în mine ceva foarte preţios, de care trebuie să am extrem de multă grijă.

Aş vrea să îi împărtăşesc secretul meu Carinei, aş vrea din tot sufletul şi mă doare atât de tare că sunt singură şi nu

pot să urlu în gura mare cât sunt de fericită, încât lacrimile îmi umezesc ochii.

— Maria, ce s-a întâmplat? mă întreabă aplecându-se peste masă spre mine. Tu îmi ascunzi ceva…

Nu, nimic, spun repede, încercând să-mi înăbuş lacrimile. Doar că sunt copleşită de ceea ce se întâmplă în viaţa mea.

Îmi zâmbeşte, dar încă încearcă să mă citească.

— Fetele, se aude vocea lui Cătălin din casă, vrea cineva salată de ciuperci cu maioneză şi usturoi?

Ciupercile sunt limita mea. Numai cuvântul în sine îmi produce greaţă de două săptămâni, chiar dacă înainte nu aveam nicio problemă cu ele. Iar acum ele sunt cele care mă fac să icnesc şi să îmi duc imediat mâna la gură, pentru a opri senzaţia de vomă care mă cuprinde imediat. Beau repede două guri de suc, încercând apoi să respir adânc, inspirând pe nas şi expirând pe gură de câteva ori.

— Să-mi bag… aud vocea şoptită a Carinei, dar şocul ei este foarte vizibil când mă întreabă încet, dar apăsat. Voi nu aţi folosit prezervativ?!

Privirea mea vinovată e răspunsul la întrebarea ei.

Cătălin repetă întrebarea, dar eu nu pot să vorbesc, încercând să îmi liniştesc stomacul, însă Carina e cea care reuşeşte să îi refuze oferta, venind imediat lângă mine pe canapea.

— De când ştii? mă întreabă încet, pentru a nu afla nimeni altcineva despre discuţia noastră.

— De două săptămâni.

— Şi aveai de gând să pleci fără să îmi spui? mă priveşte îndurerată.

— Crede-mă că nu ştiu ce fac mâine, şi vestea asta momentan este prea importantă să o afle altcineva.

— Adică îţi era teamă că o să îi spun şi lui…

— Iartă-mă, îi cer scuze vinovată.

— Ai noroc că te iubesc şi că te înţeleg, însă, vrei să îmi spui că nici Sebastian nu ştie?

— Normal că nu!

— Nu e normal deloc, Maria! E tatăl copilului şi ar vrea să facă parte din viaţa lui!

— Nu vreau să se simtă dator! Şi aşa o face de luni de zile din cauza lui Paul; vestea asta chiar i-ar schimba viaţa şi l-ar lega de mine!

— Dar el te iubeşte cu sau fără copil!

— Dar are o relaţie cu altcineva! Nu vreau să intervin între ei!

— E copilul lui şi tu nu o să îi spui că o să fie tată? Tu cum te-ai simţi dacă ai fi lăsată la o parte?

Aici are dreptate…

— Încă nu m-am gândit când o să îi spun. Sigur o să afle, însă momentan sunt indecisă asupra momentului.

— Maria, spune-i! Te rog!

— Kiki, nu sunt pregătită!

— Nu tu trebuie să fii pregătită! Ce o să decideţi e problema voastră, dar acum trebuie să fie şi el implicat în ceea ce se întâmplă! Merită să afle! Copilul tău merită un tată, iar Sebastian o să îşi dorească să îi fie alături, atât lui cât şi ţie!

— Tu îţi dai seama ce o să spună lumea? La nici jumătate de an după decesul soţului, eu rămân însărcinată cu prietenul acestuia, care deja are o relaţie! Or să dea cu

pietre în mine, strigându-mi că nu l-am iubit pe Paul său, mai rău, că eu şi Sebastian am plănuit moartea lui!

— Este o aberaţie! pufneşte ea. Lumea trebuie să îşi vadă de treburile ei, iar tu să te gândeşti la binele tău şi al copilului tău!

— Lumea nu o să îşi vadă de treburile ei, iar copilul meu o să crească într-un cuib de viespi şi o să vină acasă plângând după ce alţi copii îi vor spune că mami şi-a omorât soţul ca să facă copii cu prietenul acestuia!

— Care lume mai exact? Soacra ta? Că în tot peisajul ăsta ea e singură persoană capabilă de astfel de răutăţi. Nici nu te gândeşti la părinţii tăi, cum se vor simţi când vor afla că tu naşti în altă ţară, doar ca să fugi de nişte acţiuni pe care le vezi tu în viitor, pentru că eşti Mama-omidă!

Oftez, ştiind că are dreptate. Mai ales în legătură cu părinţii mei, care mi-au fost mereu alături, indiferent ce decizie am luat, oferindu-mi suportul de care aveam nevoie, chiar şi când o dădeam în bară. M-au lăsat să învăţ singură care sunt greutăţile vieţii, promiţându-le că nu am să îi mint şi nu am să le ascund niciodată nimic. Iar acum fac exact opusul.

Oricum trebuie să plec la Londra, spun epuizată. O să mă gândesc acolo ce e de făcut mai departe.

— Nu ai tot timpul din lume, Maria. Mai ai, cât? Opt luni? Şapte luni?

— Şapte luni jumate, răspund încet.

— E timpul să iei nişte decizii, scumpa mea, zice cu mai multă blândeţe, făcând apel la raţiunea mea. O minune de copil creşte în pântecul tău, iar în scurt timp o să trebuiască să te gândeşti la un loc pentru el, o cameră, o casă, un viitor.

Ai de pregătit un drum pentru el şi nu o să poţi face asta în maternitate.

Aprob din cap ştiind că are dreptate.

— Orice vei face, îmi doresc să îţi fiu alături, mai spune ea. Dacă nu o să fiu fizic, din cauza distanţei, am să compensez cu multe telefoane video.

Ne luăm în braţe şi ne strângem tare, înainte de a continua discuţia despre stările mele şi cum mă simt în această perioadă.

Carina îmi promite că secretul meu este în siguranţă şi o cred. Dar chiar şi înainte de a mă duce acasă, mă roagă să nu îi ascund lui Sebastian acest lucru, făcându-mă să am o noapte plină de îndoieli şi întrebări.

Capitolul 16

Planul

Sebastian

Orice minciună are picioare scurte. Din fericire, minciuna pe care a trebuit să o împart cu Eva a rămas fără picioare după ce saloanele ei au fost deschise şi ea s-a bucurat de publicitatea de care avea nevoie.

Acum că toată povestea asta era încheiată, puteam să îmi continuu planul de a o cuceri pe Maria, fără să mai fiu întrerupt de foste iubite şi schemele lor bolnave.

Doar că Maria nu este de găsit. La telefon nu răspunde niciodată, de multe ori fiind închis zile întregi, de parcă uită să îl încarce şi în restul timpului îl ţine toată ziua într-un

sertar. Mesajele mele sunt citite o dată la trei-patru zile, dar nu primesc niciun răspuns.

Şi, cel mai grav, pare că nu mai locuieşte în casa închiriată în New Moon. Prima cărămidă a fundaţiei mele pică odată cu această revelaţie.

Am fost la uşa ei aproape în fiecare seară, dar nu răspunde nimeni şi de fiecare dată luminile sunt stinse. Bănuiesc că s-a întors la apartament, dar nu ştiu adresa de acolo. Nu îmi place să o ştiu în locul acela, însă răbdarea mea a ajuns la limită şi nu mai pot să o aştept să se decidă dacă mă vrea în viaţa ei, sau nu. Sunt hotărât să o aduc alături de mine, dar pentru a face asta trebuie mai întâi să o găsesc.

A doua cărămidă a fundaţiei se dărâmă când fac pasul important de a o căuta la birou, iar secretara mă anunţă că doamna Coman este plecată din ţară. Ok, nimic nou, însă când o întreb dacă ştie când se întoarce, aceasta îmi răspunde că plecarea este făcută pe o perioadă nedeterminată. Încerc să aflu unde, dar respectiva refuză să îmi ofere astfel de informaţii.

Primesc vestea ca un pumn în stomac şi cu greu mă întorc la maşina mea, unde încep să sun în disperare singura persoană care mă poate lămuri.

— Carina, spun direct în clipa în care îmi răspunde. Spune-mi, te rog, unde este.

— Bună şi ţie, zice ironică, dar serioasă.

Ignor observaţia ei, ştiind că nu am timp de salutări politicoase acum, dar nici chef.

— De două săptămâni încerc să dau de ea, iar acum sunt în parcarea firmei unde lucrează şi tocmai am aflat că e plecată din ţară pentru o perioadă nedeterminată, zic

nervos. Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Exact ce ţi-au spus, răspund indiferentă. Că s-a mutat din ţară.

Simt că toată clădirea s-a dărâmat peste mine. Nu mai am aer şi mâinile deja îmi tremură pe volan.

— Unde? întreb dur, vocea mea recăpătându-şi timbrul ca un tunet.

— Ţi-am spus că nu mă mai bag, Sebastian. Crede-mă că aş face-o, însă de data asta trebuie să îmi ţin promisiunea faţă de prietena mea. Dacă o trădez, o pierd de tot. Aş risca asta dacă aş fi convinsă că preţul este fericirea ei absolută, însă în clipa asta nici eu nu mai am încredere în tine.

— Ştii foarte bine că o iubesc…

— Dar ai trădat-o sărutându-te şi afişându-te cu Eva. Şi aşa ai pierdut şi votul meu de încredere.

— Lasă-mă să îţi explic ce s-a întâmplat cu Eva, iar dacă după aceea tot crezi că nu sunt demn de Maria, atunci nu mai insist. Dar nu pot să renunţ la ea când ştiu că sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le afle înainte de a mă goni de tot din viaţa ei.

— Crede-mă că nu e singura în situaţia asta…

— La ce te referi?

— Nimic, zice încet. Mă pregătesc să iau prânzul cu Cătălin în jumătate de oră. Vrei să ni te alături sau treci pe la mine la birou mai târziu?

Cu cât mai multe persoane află adevărul, cu atât şansele mele ca cineva să îmi spună unde o pot găsi pe Maria sunt mai mari.

— Spune-mi unde să vin.

* * *

Trei ore mai târziu sunt deja înapoi acasă, anulându-mi orice întâlnire ce o mai aveam pentru ziua respectivă. Nu mai vreau să văd pe nimeni în afară de Maria. Însă din păcate, Carina mi-a spus că are nevoie de timp pentru a procesa povestea mea, care pare să nu egaleze cu fidelitatea faţă de prietena ei.

Ceva, însă, nu se leagă. Carina mereu a militat pentru relaţia mea cu Maria, chiar înainte ca aceasta din urmă să simtă ceva, aşa cum mi-a mărturisit ultima dată când am văzut-o, iar acum când drumul ar trebui să fie mai lin şi fără impedimente, ea refuză să mă ajute. E ca şi când încearcă să o ţină pe Maria departe de mine, iar eu nu înţeleg de ce.

Stau pe canapeaua din sufragerie cu sacoul aruncat pe unul dintre fotolii, cămaşa deschisă la doi nasturi, şi capul proptit în mâini, simţind că mi-am pierdut de tot aliatul".

Aştept o minune.

Sunt pierdut şi nu ştiu în ce direcţie să pornesc pentru a ajunge la ea. Simt că o pierd cu fiecare clipă care trece.

Telefonul mă anunţă că am un mesaj şi, fără chef, mai mult mecanic, îl deschid pentru a vedea cine este. Inima îmi sare din piept şi mă îndrept brusc de spate când văd că mesajul este de la Maria. Doar că mesajul, unul foarte lung, este ca o scrisoare care îmi schimbă viaţa complet, chiar dacă ea vrea să mă ţină departe.

„Ţi-aş fi scris un mail, dar nu am adresa ta, aşa că o să încerc să fiu cât mai concisă şi să te anunţ câteva lucruri. Am plecat din ţară în interes de serviciu, dar a fost momentul potrivit pentru că aveam nevoie de timp şi linişte. Trebuie să iau nişte decizii singură, care nu mă mai privesc doar pe mine ci şi pe copilul care creşte acum în mine. Iartă-mă că îţi

dau vestea în felul acesta, dar, sincer, nici nu ştiu dacă o să te bucure. Eu sunt extrem de fericită şi tocmai de aceea nici nu m-am gândit să renunţ la sarcină, dar asta nu înseamnă că am aşteptări din partea ta. Tu ai o viaţă, ai o femeie alături şi nu vreau să intervin între voi. Tocmai de aceea vreau să stai departe de noi, pentru că niciunei femei nu îi place să ştie că iubitul ei are un copil cu alta, mai ales că acesta este rezultatul unei aventuri de o lună. Nu vreau să te simţi obligat în vreun fel. Nu vreau să te simţi dator, aşa cum ai făcut în tot acest timp în legătură cu Paul. Am vrut doar să afli de la mine, înainte de a ne ciocni pe stradă, iar eu să am burta mare. Repet, nu am nevoie de nimic. Sunt bine şi vreau ca şi tu să fii la fel. Ai grijă de tine. Marushka".

Nu respir.

O să fiu tată.

Pentru prima dată în viaţa mea, eu, o namilă de bărbat cu chip dur şi sânge rece, sunt pe punctul de a plânge. O fericire imensă îmi cuprinde tot sufletul şi îmi face inima să bată cu putere.

O să fiu tată.

Gândul îmi sună constant ca un ecou, dar imediat disperarea mă cuprinde şi ştiu că trebuie să vorbesc cu Maria.

O sun imediat, dar robotul deja îmi spune că telefonul ei este închis. Aşa că îi scriu un mesaj.

„Tu eşti singura femeie din viaţa mea! Te iubesc! Trebuie să vorbim urgent!"

Sun din nou, dar mă lovesc de acelaşi apel eşuat. Nevoia de a o găsi mă împinge să fac lucruri disperate, aşa că mă urc în maşină şi mă opresc la uşa Carinei, unde încep să bat

insistent.

Cătălin apare în prag, încruntându-se la mine.

— Frate, eşti bine?

— Trebuie să vorbesc cu Carina.

— Nu e acasă, îmi spune dându-se într-o parte şi invitându-mă înăuntru. Vrei o bere sau… un whisky? Se corectează ridicând o sprânceană la mine, analizându-mă de sus până jos.

Ţinuta mea, mereu impecabilă, este complet neglijată în clipa asta, cu părul ciufulit şi cei doi nasturi desfăcuţi la cămaşa mototolită.

— Un pistol cu un glonţ pe care să scrie numele meu nu ai? întreb ironic, intrând pentru prima dată în casa lor şi păşind cu grijă.

— Tu nu ai pistol?

— Ba da, mărturisesc. Doar că nu e scris numele meu pe niciun glonţ.

Mă tem că nici pe ale mele. Ia un loc şi poate Carina ajunge mai devreme de la serviciu. E pe drum.

Îmi frec faţa cu palmele, aşezându-mă pe canapeaua mare din mijlocul livingului.

— Ce ai păţit? mă întreabă îngrijorat, aşezându-se pe un fotoliu mare din apropiere.

— Am primit un mesaj de la Maria în care mi-a dat cea mai frumoasă veste, dar în acelaşi timp mi-a spus să stau departe. Nu ştiu cum să dau de ea.

— Să înţeleg că nu vrei să stai departe de ea.

— Normal că nu!

Zâmbeşte.

— Ţi-a zis de copil?

Fac ochii mari.

— Știai?

— Ele cred că nu știu nimic, dar le-am auzit vorbind înainte ca Maria să plece la Londra, zice calm.

— E în Londra?

— Stă într-un apartament închiriat prin Covent Garden. Nu știu adresa exactă, dar K o are.

Cătălin îmi dezvăluie informații pe care Carina a refuzat să mi le spună, trădându-și astfel soția.

— De ce faci asta?

— Pentru că știu prin ce am trecut eu când a dispărut Carina. Dacă ar fi fost și un copil implicat, cred că aș fi făcut crimă de om ca să o găsesc, continuă serios. Știu că o iubești pe Maria, am văzut asta din prima clipă când te-am văzut alături de ea la spital, nu doar Carina te-a citit ca pe o carte deschisă. Dar nu m-am băgat, zice ridicând dintr-un umăr. Era treaba fetelor, însă de data asta cred că ele greșesc, iar eu o să am o discuție serioasă cu soția mea azi și sper să îți dea adresa aia imediat după aceea.

Nu îmi vine să cred că ajutorul îmi vine din partea lui și nu știu cum să mă revanșez față de el.

— Îți rămân dator.

— Nu e nevoie. Doar fă-o fericită, altfel o să am și eu probleme cu nevastă-mea că m-am băgat.

Îmi zâmbește și îi mulțumesc pentru ceea ce încearcă să facă. Tot ce îmi rămâne acum de făcut este să aștept o veste de la el, de la Carina… de la Maria.

Aștept.

O oră, două ore, timpul trece greu și simt cum firele de păr îmi albesc în cap, iar eu nu pot decât să mă gândesc la

Maria şi la copilul pe care mi-l poartă. Până la zece noaptea, deja îmi imaginez şi cum o să arate camera copilului dacă e fată sau dacă e băiat, după ce am stat pe internet câteva ore şi am căutat poze de acest gen, doar ca să nu mă mai plimb prin casă, ca un leu în cuşcă.

Dacă până la miezul nopţii nu primesc niciun semn de la unul dintre ei, plec spre Londra şi cred că ştiu unde să dau de ea, atâta timp cât ştiu numele companiei internaţionale unde lucrează.

Oftez. Niciodată nu este uşor, dar cu ea nici nu vreau, pentru că îmi place să îmi câştig dreptul de a o avea în viaţa mea, cu fiecare secundă în care mă zbat să îmi fie alături.

Pierdut în gânduri, observ cu coada ochiului piscina care acum e acoperită, însă îmi amintesc când am făcut dragoste cu Maria acolo ultima dată.

Apa era caldă, dar de fiecare dată când ieşea la suprafaţă, sfârcurile îi erau ridicate şi mă invitau constant să le gust. Nu am mai rezistat tentaţiei şi m-am aruncat în apă, ieşind la suprafaţă exact în faţa ei, luând-o prin surprindere cu apropierea mea bruscă. Apa mi se prelingea pe chip, iar ea a clipit des, citindu-mi intenţia în ochii fixaţi pe trăsăturile ei frumoase. S-a lipit cu spatele de peretele piscinei, iar eu m-am lipit de ea, împingând-o cu pelvisul şi făcând-o să îmi simtă scula deja întărită prin pantalonii scurţi. I-am lins buza de jos, apoi i-am prins-o cu buzele, înainte de a-i acoperi gura frumoasă şi de a o invada cu limba dornică să o devoreze.

Mâinile mele îi explorau pielea fină, trecând de la un sân la altul şi strângându-i între degete sfârcurile sensibile, încă acoperite de cupele subţiri ale costumului de baie. Gemea în

gura mea făcându-mă să îmi pierd controlul de dorinţă, aşa că am mârâit şi mi-am coborât o mână între picioarele ei, dându-i într-o parte slipul şi pătrunzând-o cu un deget. Era udă, nu doar de la apă, iar degetul meu aluneca încet în miezul ei înfierbântat. Ea şi-a strecurat degetele fine în slipul meu, dezgolindu-mi membrul tare şi l-a cuprins cu mâna mică, făcându-mi sângele să fiarbă şi mai tare.

Am ridicat-o în braţe, încolăcindu-i picioarele în jurul taliei mele, făcându-i sânii să ajungă la nivelul gurii mele, aşa că i-am desfăcut şiretul sutienului de la spate, dezgolindu-i pielea fină şi sfârcurile apetisante, l-am gustat pe fiecare în parte, ca un nesătul, apoi am intrat în ea pe lângă slipul micuţ şi am început să mă mişc tare şi adânc, făcând-o să geamă tot mai tare, lăsându-şi capul pe spate, în timp ce unghiile ei se înfigeau în umerii mei.

Nu aveam niciunul nevoie de cuvinte, doar de gemete şi atingeri, iar dorinţa noastră puternică ne-a adus din nou fiecăruia orgasme cutremurătoare.

Uram că nu pot să îmi dau drumul în ea, dar uram mai mult prezervativul care ar fi putut fi între noi. Nu voiam nimic între noi. O voiam pe ea la fel de mult pe cât o vreau acum.

Umflătura din pantalonii mei îmi confirmă faptul că amintirea mi-a trezit corpul neatins de altă femeie din clipa în care am sărutat-o pe Maria.

Sunetul care mă anunţă că am un mesaj mă face să tresar, iar speranţa renaşte brusc în mine. Mesajul e de la Carina şi cuprinde o adresă, iar la final un mesaj scurt şi la obiect: „Dacă o dai în bară, eşti mort!”

În secunda următoare dau un telefon scurt.

— Am nevoie de avion.

— Desigur, îmi răspunde prietenul meu cu care împart de jumătate de an avionul privat pe care îl închiriază ocazional. Unde mergi?

— Londra.

— Când?

— Acum.

— Am înţeles. Îl sun acum pe pilot şi te anunţă el când să te duci la aeroport.

— Mulţumesc, frate!

— Ai grijă de tine!

Între timp îmi fac un bagaj mic şi rezerv o cameră la cel mai apropiat hotel de apartamentul ei, dar telefonul îmi sună din nou şi sunt împietrit când văd cine mă sună. Cu toate astea, răspund ezitând un pic.

— Salut, tată.

— Sebastian, băiete, eşti la noua casă?

Mă încrunt.

— Da, în New Moon.

— Sunt cu mama ta, tocmai am vizitat nişte prieteni în zonă, iar ea a zis să trecem rapid şi pe la tine că e curioasă să vadă cum ai amenajat. Deranjăm?

— Deloc! spun uitându-mă la bagaj, dar ştiu că oricum am timp de suficient pentru vizita lor scurtă, fiind oricum destul de târziu. Vă dau acum adresa exactă.

— Perfect.

În mai puţin de zece minute, părinţii mei sunt în vila nouă, mama admirând felul cum este decorată, spunându-mi mereu cât de mândră este de mine. Tata preferă să se concentreze pe paharul cu whisky pe care i-l servesc spre

nemulţumirea mamei.

— Eşti la volan! îl ceartă ea uşor.

— E doar un deget, nu vezi ce zgârcit e fiul tău? se apără el glumind.

Tatăl meu este un om dur, dar faţă de mama este un mieluşel ascultător, dornic să o facă fericită în fiecare clipă. Iubirea lor a fost mereu un model pentru mine, ei învăţându-mă să îmi respect femeia pe care o am alături, chiar dacă este vorba de o aventură sau de o relaţie serioasă.

— Pleci undeva? întreabă mama văzând bagajul lăsat într-un colţ al sufrageriei.

— La Londra.

— Nu ştiam că ai afaceri şi pe acolo, spune tata.

— Nu am. E ceva personal.

— Eva? întreabă mama scăpându-i o grimasă pe faţă.

Niciodată nu a plăcut-o pe Eva, chiar dacă nu mi-a spus-o direct în faţă, preferând să fie politicoasă de fiecare dată când cele două s-au întâlnit. Am simţit că nu se plac reciproc, însă ştiu că o va iubi pe Maria.

— Nu, răspund simplu.

— Pentru că v-am văzut prin reviste şi bănuiesc că v-aţi împăcat, zice cu o urmă de tristeţe în glas, aşezându-se pe canapea.

Tata rămâne în picioare, în timp ce eu mă aşez pe unul dintre fotoliile din faţa ei. E momentul să le spun o poveste.

— Nu m-am împăcat cu Eva şi nici nu o să se întâmple asta vreodată. Este vorba despre o altă femeie pe care o iubesc foarte mult, dar crede că sunt prea multe lucruri care ne despart, aşa că a plecat acolo, iar eu vreau să o aduc înapoi.

Ochii mamei se umezesc imediat ascultându-mi pledoaria, iar tata are sprâncenele ridicate. Nici despre Eva nu am vorbit cu atâta patos, iar ei sigur realizează acest lucru.

— Ce anume crede ea că vă desparte? aud vocea ei îngrijorată.

Oftez, încercând să îmi găsesc cuvintele cele mai potrivite pentru a descrie această situaţie delicată.

— Este vorba de Maria, soţia lui Paul.

Are nevoie de câteva secunde pentru a face legătura, iar când se întâmplă, ochii i se măresc şi îşi acoperă gura cu mâna.

— Paul, care a avut accidentul cu maşina ta? întreabă şocată, dar mai mult şoptește.

— Da, el.

— Oh, Doamne, asta e chiar complicat… spune încet.

— Sunt îndrăgostit de ea de ani întregi, din seara în care l-a cunoscut pe Paul, doar că el s-a mişcat mai repede ca mine. După accident, împrejurările ne-au făcut să ne apropiem, iar lucrurile s-au schimbat mult în acest timp.

— Oh, băiatul meu, suspină ea. În toţi anii ăştia nu ai spus nimic şi ai privit-o alături de prietenul tău?

— Nu vrei să ştii ce a fost în inima mea când s-au căsătorit, mamă, mărturisesc lăsându-mi ochii în jos. Dar am sperat că o va face fericită, însă soarta a fost prea dură cu ei.

— Dar ea te iubeşte?

— Tot ce ştiu este că şi ea s-a îndrăgostit de mine, dar nu vrea să accepte asta din cauza celor din jur care ar putea să ne judece.

Privirea îmi fuge la tata, care asistă tăcut, sorbind din

când în când din pahar. Tăcerea lui e deranjantă şi mă aştept în orice clipă să îmi zică ceva care să mă facă să stau într-un colţ până când trece anul.

— Şi dacă până acum eram decis să o aduc înapoi pentru că o iubesc, acum am un motiv în plus să fac asta, zic ridicându-mi privirea din nou spre mama, care pare că deja citeşte în ochii mei fericirea. Îmi poartă copilul, mamă.

Înghite în sec şi un zâmbet imens îi apare pe chip, forţând lacrimile să i se prelingă pe obraji. Sare în picioare şi vine în braţele mele, făcându-mă să mă ridic pentru a-mi primi îmbrăţişarea caldă.

— Sunt atât de fericită, Sebastian! Sunt sigură că este o femeie minunată, altfel nu o iubeai atât de mult!

Se desprinde de mine şi mă loveşte cu un deget în pieptul tare.

— Tu adu fata înapoi, că mă ocup eu de cine o să îndrăznească să vă vorbească de rău iubirea!

Îi zâmbesc cu toată dragostea mea, ştiind că mama ar călca pe oricine în picioare când vine vorba de fericirea fiului ei, dar privirea mea fuge spre tata, care îşi lasă paharul pe colţul barului şi mă priveşte cu seriozitatea lui caracteristică.

Apoi face un pas spre mine, punându-şi palma mare, pentru că omul e la fel de masiv ca mine, pe umărul meu.

Suntem alături de tine, Sebastian. De voi.

Inima mi se umple de bucurie şi îi zâmbesc, iar el face ceva ce nu a mai făcut de când eram mic: mă ia în braţe, lovindu-mă pe spate, apoi îmi spune cu entuziasm.

— O să fiu bunic!

Fericirea din glasul lui este evidentă, ca şi lacrimile mamei, care ne priveşte cu palmele împreunate sub bărbie.

În următoarea jumătate de oră, mama îmi cere să îi povestesc despre Maria şi să îi arăt poze cu ea. Din fericire, în săptămânile pe care le-am petrecut împreună am avut ocazia de a-i face câteva poze cu telefonul, pe care acum i le arăt bucuros şi mândru mamei, iar ea este fascinată de frumuseţea naturală a femeii pe care o iubesc.

După plecarea lor, redevin concentrat pe planul meu şi pe ceea ce am de făcut. Trebuie să îmi aduc femeia acasă.

Capitolul 17

Mărturisire

Maria

Sunt o laşă, ştiu asta. Dau cu bâta şi fug. Arunc o veste bombă, apoi închid telefonul cu intenţia de a nu-l mai pomi, probabil niciodată. Cu toate că nu mă pot abţine, şi o fac la câteva ore după ce îi trimit mesajul lui Sebastian, iar răspunsul lui este aproape la fel de surprinzător.

Mă iubeşte.

Cel puţin aşa spune. Dar ar fi prea frumos să fie adevărat, nu? Adică eu sunt genul de persoană care îşi pierde soţul într-un accident de maşină şi rămâne însărcinată accidental cu prietenul acestuia la câteva luni după aceea… Eu nu sunt genul de persoană care să aibă parte de finalul fericit alături de bărbatul de care e îndrăgostită tot mai tare şi căruia îi duce dorul în fiecare clipă, ci doar alături de copilul pe care i-l poartă şi pe care îl va iubi din tot sufletul.

Sebastian mă iubeşte? Sau doar spune asta pentru că este un copil apărut în peisaj? Sunt plină de îndoieli, mai ales că nu mai cred în poveşti de dragoste cu finaluri fericite, cel puţin nu în cazul meu.

Poate că este îndrăgostit, aşa cum susţine, dar nu ştiu dacă iubirea lui o să ţină prea mult, mai ales cu un bebeluş în preajmă. Dacă o să dea bir cu fugiţii la primul scutec murdar, ascunzându-se în biroul faimos de la clubul lui, unde va face pe sugarul cu ţâţele altor femei?

Aş vrea să am o părere proastă despre el din punctul ăsta de vedere, dar o mare parte din mine ştie că greşesc când spun că el va fugi de responsabilităţi. Sebastian nu mi-a arătat decât că este un om de încredere, loial şi cu suflet bun, în ciuda rigidităţii pe care o afişează constant.

Austeritatea lui este doar o mască sub care se ascunde un bărbat foarte afectuos. Nu pot să nu îmi amintesc de câte ori l-am văzut venind serios, aproape intimidant, spre mine, pentru ca apoi să mă topească cu sărutările şi atingerile lui pline de pasiune.

Mi-e dor de el, iar greţurile de dimineaţă par să treacă mult mai uşor dacă închid ochii şi mă gândesc la el, la chipul lui frumos, la buzele groase şi ochii lui albaştri, pătrunzători. Ce reacţie ciudată are şi corpul meu, de parcă mi-l cere aproape în fiecare zi…

După un nou episod de acest gen petrecut la baie, peste care am început să trec din ce în ce mai uşor, îmi fac drum spre birou, unde mă aşteaptă o zi plină de şedinţe şi discuţii cu noii colegi.

Lucrez cu o echipă primitoare şi tânără, care în fiecare seară mă invită la o bere, însă eu refuz aproape de fiecare

dată. Am ieşit de câteva ori, acceptând să beau un suc sau o apă minerală, însă niciodată nu m-am lungit prea mult cu ei la aceste ieşiri. Nu am spus nimănui din cercul profesional despre sarcina mea şi nici nu vreau să fac mare caz în faţa lor, dorindu-mi să le ascund acest lucru cât pot de mult.

Înainte de a pleca din ţară le-am făcut o vizită părinţilor mei şi le-am dat vestea şi lor că sunt însărcinată, povestindu-le cu această ocazie foarte succint şi despre ceea ce s-a întâmplat între mine şi Sebastian. Nu le-a plăcut prea mult ce au auzit, mai ales că acum urma să am un copil şi să fiu o mamă singură, însă mi-au oferit sprijinul lor şi, ca întotdeauna, m-au asigurat că ei mă iubesc indiferent de ceea ce voi face.

Mama s-a oferit să vină cu mine în Londra pentru a mă ajuta cu sarcina sau, dacă decid să nasc aici, cu creşterea copilului, însă am liniştit-o spunându-i că încă nu am decis dacă voi rămâne aici definitiv, dar că o voi anunţa în următoarele luni unde voi aduce pe lume copilul meu.

Al meu.

Până să îi dau vestea lui Sebastian era doar al meu, dar din clipa în care am trimis mesajul, am început să am un vag sentiment că îl împart şi cu altcineva. Chiar dacă sunt încă într-o fază în care refuz să vorbesc cu el sau să vreau să îi accept ajutorul, sunt tot mai înclinată spre a accepta ca Sebastian să facă parte din viaţa copilului, dacă va dori acest lucru.

Dar mintea mea fuge de fiecare dată la iubita lui, care nu va accepta asta, cât şi la lumea care va bârfi constant situaţia dintre noi.

Pentru a mă rupe de problemele mele, într-una din zile

accept ca după program să ies cu colegii la un pub situat lângă birou, însă îi anunţ de la început că nu intenţionez să stau prea mult alături de ei. Ritualul acesta de a ieşi în fiecare zi după birou este practicat de foarte mulţi dintre ei, dar eu nu mă pot acomoda cu acest stil de viaţă.

Mie îmi place să merg acasă, să mă uit la un film şi să mănânc ceva dulce în timpul ăsta. De preferat alături de cineva sau chiar în braţele cuiva drag, însă nu mai am această opţiune în viaţa mea.

Gândul mă poartă la serile petrecute alături de Sebastian, fiecare cu câte o carte în mână sau uitându-ne la un film, în timp ce eu stăteam în braţele lui pe canapea sau el cu capul în poala mea.

Dar acele vremuri s-au dus, oricât de frumoase sau false au fost, iar eu încerc acum să mă adaptez stilului de viaţă pe care îl au colegii mei, pentru a nu mă considera antipatică, însă tot nu simt că îmi găsesc locul în acest peisaj…

Sunt decisă totuşi să încerc să mă adaptez, aşa că iată-mă stând în picioare la una din măsuţele din interiorul pub-ului aglomerat, blestemându-mi zilele în care am decis să port tocuri. Ştiu că în curând trebuie să renunţ la ele, însă profit de ultimele săptămâni în care corpul meu îmi mai permite acest lucru. Mă doare spatele şi, la o oră după ce am ajuns, deja încep să îmi mut greutatea corpului de pe un picior pe altul.

Carol, una dintre colegele mele prietenoase, încearcă să mă antreneze într-o discuţie despre vreme, îmi povesteşte că în Londra ninge rar şi destul de puţin, dar şi când o face, e panică în tot oraşul. Îmi explică gesticulând cum tot traficul se blochează chiar şi pentru un strat de un centimetru de

zăpadă, de parcă ar fi un metru, făcându-mă să râd cu gesturile ei. Este pasionată de schi şi adoră zăpada, tocmai de aceea nu o sperie atunci când ninge, visând la nămeţi de zăpadă în Piccadily Circus.

Mă amuză felul cum vorbeşte, stârnind reacţii agitate din partea colegilor ei îngroziţi de dorinţele ei. Aceştia preferă zăpada doar la munte, în defavoarea unui oraş blocat, când ei sunt grăbiţi să ajungă în timp util la serviciu. Cerându-mi părerea, le explic că în Bucureşti e de ajuns să plouă ca traficul să devină la fel de haotic ca la o zăpadă. Dacă acelaşi lucru s-ar întâmpla şi la ei la fiecare ploaie, nu cred că ar mai locui nimeni în Londra, la cât de des plouă pe aici. Îmi dau dreptate, amuzaţi de efectul ploii la români, aşa cum eu sunt amuzată de reacţia lor la zăpadă.

Afară, ploaia s-a oprit chiar înainte de a ajunge noi la pub, dar frigul te face să îţi strângi pe lângă tine hainele, doar simţindu-l cum te învăluie pe la picioare, atunci când uşa barului se deschide.

Obişnuită cu ţinutele mele de acasă, indiferent de vreme, nu am prevăzut că rochia mea până la genunchi nu va fi suficientă pentru această ieşire, iar o răceală ar fi foarte nepotrivită în acest moment, aşa că mă gândesc cum să îmi anunţ plecarea, când uşa barului se deschide pentru a zecea oară în ultimul minut şi deja mă uit exasperată spre acel loc prin care frigul intră de fiecare dată şi pe unde plănuiesc să ies foarte curând.

Dar în acel moment împietresc şi tot corpul meu îngheaţă într-o secundă, dar nu din cauza frigului, ci a ochilor albaştri care mă fixează prin mulţime, de la o distanţă de doar câţiva metri.

Clipesc.

E mai aproape.

Clipesc din nou.

Este în faţa mea.

Nu visez.

Inima îmi bate cu putere şi buzele îmi sunt întredeschise din cauza şocului. Nu visez! Sebastian m-a găsit!

— Ce cauţi aici? e primul lucru pe care îl spun când reuşesc să îmi dezmorţesc limba şi să clipesc de câteva ori pentru a ieşi din starea de confuzie.

Ochii lui sunt fixaţi cu seriozitate pe chipul meu, dar nu reuşesc să îi menţin privirea pentru că încep să îi analizez corpul minunat, îmbrăcat azi într-un sacou albastru-închis din lână, o helancă neagră şi o pereche de blugi la fel de închişi. Toate astea creează un contrast perfect cu ochii lui deschişi la culoare, care mă analizează din cap până în picioare, înainte de a se fixa din nou pe chipul meu, făcându-mă să înghit în sec în aşteptarea răspunsului care vine destul de târziu.

Chiar dacă nimeni din jur nu ne înţelege discuţia, el se apleacă asupra mea, aducând cu el un val de intimitate şi căldură, spunându-mi lângă ureche:

Dacă tu crezi că există loc unde te poţi ascunde de mine, Marushka, te înşeli.

— Cum ai aflat unde sunt? întreb încruntându-mă, chiar dacă bănuiesc răspunsul.

Mă dau în acelaşi timp în spate pentru a lua puţină distanţă faţă de bărbatul acesta care îmi face tot corpul să vibreze doar vorbindu-mi.

Nu e momentul pentru așa ceva.

— Carina ți-a spus, remarc cu un sentiment de dezamăgire față de prietena mea.

— Ai o prietenă adevărată, Maria, dar nu ea este cea care mi-a spus că te ascunzi în Londra.

— Nu mă ascund, spun ridicându-mi bărbia. Sunt aici cu treabă.

Buzele i se strâng, dar nu răspunde provocării mele.

— Trebuie să vorbim, spune cu hotărâre.

Mă uit înjur la colegii care se uită în direcția mea, neînțelegând cine e tipul cu care eu vorbesc în română, dar nu îmi scapă privirile fetelor care zâmbesc admirativ în direcția lui Sebastian.

— Ce avem noi de discutat este mult mai important decât colegii tăi, nu crezi? zice atrăgându-mi atenția, iar eu aprob din cap.

Nu am unde să fug, iar discuția este inevitabilă. Nu mai pot să fiu lașă, așa cum am făcut cu mesajul trimis, iar acum regret că nu i-am răspuns la unul dintre apelurile primite, astfel încât el nu ar mai fi fost nevoit să vină după mine.

Mă întorc spre Carol, care e cea mai aproape de mine și îi spun afișând un zâmbet ce se dorește a fi relaxat, dar care maschează agitația din sufletul meu.

— Ne vedem mâine la birou. Prietenul meu tocmai a ajuns în Londra și este destul de obosit după drum, iar eu oricum nu mai rezist prea mult în picioare.

— Stai liniștită, îmi spune bătându-mă ușor pe braț și făcându-mi cu ochiul. Și eu aș pleca cu unul ca el dacă aș avea ocazia, dar, după cum vezi, nu e nimic bun prin barul ăsta.

Îi zâmbesc cald şi, luându-mi la revedere de la ceilalţi, îl las pe Sebastian să mă conducă spre ieşire, simţindu-i palma mare şi caldă pe talia mea.

În faţa barului se află un Range Rover mare şi negru care aşteaptă pu motorul pornit, iar Sebastian îmi deschide uşa din spate. Observ că maşina luxoasă are deja şofer, şi în aceeaşi clipă Sebastian se aşază pe banchetă lângă mine, intrând pe uşa cealaltă.

— La apartament sau la hotelul meu?

Tonul vocii lui e sobru şi rece, dându-mi de înţeles că este supărat pe mine, aşa că stau mică pe locul meu.

— La apartament, răspund încet, evitându-i privirea.

Sebastian se adresează în rusă bărbatului de la volan, un munte de om ce pare pregătit să muşte pe oricine îl supără din afara maşinii, iar automobilul se pune imediat în mişcare.

Prefer să fiu pe terenul meu, decât pe al lui, chiar dacă o cameră de hotel nu poate fi considerată terenul cuiva.

Rămân cu ochii pe geam, dar îi simt privirea care mă arde cu fiecare secundă ce se scurge în tăcere, în timp ce cuvintele pronunţate de el în rusă îmi sună ca un ecou delicios, ducându-mă cu gândul la seara când mi-a vorbit în această limbă nişte cuvinte ce îmi păreau cunoscute.

Şi, deodată, mintea mea se luminează, amintindu-mi de clientul care într-una din lecţiile date mi-a spus şi aceste cuvinte. Inima îmi bate cu putere, realizând declaraţia lui de iubire din acea zi. Nu ştiu cum să reacţionez.

El este cel care face primul pas în maşina în care a început să se audă un post de radio în surdină, luându-mi mâna în a lui, făcându-mă să îmi întorc privirea spre el.

— Cum te simţi? mă întreabă cu vocea groasă.

— Bine, răspund scurt.

— Şi dacă nu ar fi aşa, mi-ai spune adevărul?

Îmi las privirea în jos.

— Aşa cum bănuiam, îşi spune mai mult lui, mutându-şi privirea spre geam pentru câteva secunde, înainte de a reveni asupra mea. Nu ştiu dacă să te pedepsesc pentru că ai fugit de mine şi că ai vrut să îmi ascunzi ceva atât de important sau să te sărut pentru că îmi porţi copilul. Dar mai ales pentru că mi-ai lipsit al dracului de mult, şopteşte la final, mutându-şi din nou privirea pe geam.

Rămân cu ochii pierduţi pe chipul lui frumos, dar îndurerat, până ajungem la complexul de apartamente unde locuiesc. Nu ştiu de ce mă surprinde că ştie şi unde stau, dar acum sunt convinsă că adresa o are de la Carina, ea fiind singura care mi-a cerut-o pentru a-mi trimite prin curier nişte acte săptămâna trecută.

— Nu mai poţi să ai încredere în nimeni în ziua de azi, spun încet, când maşina se opreşte în faţa blocului meu, iar eu cobor fără să mai aştept să mi se deschidă portiera.

În spatele meu este şi Sebastian care, după ce îi spune ceva tot în rusă şoferului, mă urmează îndeaproape. Apartamentul e la etajul unu, aşa că urcăm în tăcere scările, el sărind câte două deodată cu picioarele lui lungi. Zgomotul făcut de tocurile mele este tot ce se aude pe holul lung şi gol, până când intrăm în apartamentul închiriat şi mă întorc cu faţa spre el.

Stă cu mâinile în buzunarele blugilor, privindu-mă de sus până jos, neacordând nicio atenţie spaţiului. Îmi dau jos tocurile pe care nu le mai suport şi mă îndrept spre

canapeaua micuţă din living, în timp ce mă dezbrac de pardesiu, iar el îşi dă jos sacoul, aşezându-l cu grijă pe un scaun.

Apartamentul nu este foarte mare, dar are cele necesare: un living cu un televizor modest şi o canapea, un dormitor cu un pat dublu şi un dulap încăpător, iar bucătăria micuţă este complet utilată, doar că nu prea am eu timp de gătit, preferând de obicei să îmi iau ceva la pachet de pe drum, de la unul dintre numeroasele restaurante din zonă.

— Ai mâncat? vine întrebarea lui care mă face să îmi dau ochii peste cap şi să nu observ când se aşază pe canapea lângă mine.

— Este întrebarea standard pe care o pune toată lumea? întreb ironică. De parcă sunt renumită pentru curele de slăbire pe care nu le-am ţinut niciodată şi m-am decis să le urmez tocmai acum.

— După serviciu ai ieşit direct cu colegii şi este deja şapte seara. E normal să mă gândesc că nu ai mâncat.

— Tu ai mâncat?

— Nu eu sunt important acum.

— Dar ai mâncat?

Nu. Nu am mâncat. Cum sunt sigur că nici tu nu ai mâncat, spune cu o undă de reproş în vocea groasă. De unde comandăm?

Oftez şi îi arăt un teanc cu pliante de pe măsuţă.

— Ce ai poftă?

— Pizza, zic imediat. Cu de toate şi dulce. O comanzi de la restaurantul cu pliantul roşu.

Ridică o sprânceană.

— Este în regulă să mănânci pizza?

— Da. Este, spun scurt, strângându-mi nervoasă buzele.

— Ok, răspunde repede, luându-şi telefonul şi plasând comanda la numărul de pe hârtia respectivă.

Adresa exactă o găseşte tot pe masă, pe una dintre facturile venite prin poştă, şi, după ce termină convorbirea telefonică, se întoarce spre mine şi dintr-o mişcare care mă ia prin surprindere, îmi ridică picioarele la el în poală şi începe să îmi maseze tălpile, apăsând cu degetele în cele mai potrivite puncte.

— Nu trebuie să faci asta, zic încet, dar vocea mea e deja copleşită de atingerile lui.

— Când ai aflat de sarcină?

Întrebarea lui serioasă schimbă de tot cursul discuţiei, dar şi atmosfera dintre noi, chiar dacă el continuă să acorde o atenţie delicată picioarelor mele obosite.

— În ziua în care ne-am văzut ultima dată.

— Adică ştii de o lună, iar eu aflu abia ieri?

Se opreşte din masat, iar eu nu pot să răspund la întrebarea lui retorică.

— De ce ai aşteptat atâta? Chiar aveai de gând să ţii ascuns de mine acest copil?

Închid ochii oftând, dar nu pot să nu mă simt vinovată. Acum, auzindu-l spunând aceste cuvinte, chiar îmi pare rău pentru ceea ce intenţionam cândva să fac.

— Nu vreau să te simţi responsabil sau dator în vreun fel, Sebastian.

Îmi retrag picioarele din poala lui, chiar dacă îmi făcea plăcere simpla lui atingere, dar în acelaşi timp vreau să am o mică distanţă, altfel mă arunc în braţele lui puternice şi îi mărturisesc sentimentele pe care am refuzat în tot acest

timp să le verbalizez.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o. Să nu spun alte cuvinte care te-ar putea supăra, zice printre dinţi, nervos. Am tot dreptul să fac parte din viaţa lui, aşa cum şi tu o faci, iar responsabilitatea mi-am asumat-o din clipa în care am decis să nu folosesc prezervativ cu tine. Ştii că eşti singura femeie cu care am făcut aşa ceva? Chiar dacă partenera lua anticoncepţionale, am preferat şi prezervativul, doar pentru că nu am vrut să risc să aduc un copil pe lume cu o femeie pe care nu o iubeam din tot sufletul!

Îl privesc confuză.

— Şi de ce ai riscat cu mine?

— Răspunsul îl ai tot în afirmaţia pe care tocmai am încheiat-o! Eşti capabilă să vezi ce e în faţa ochilor tăi, Maria, sau trebuie să te ajut eu să deschizi ochii?

Întrebarea dură mă face să îl privesc fără să clipesc.

— Dar nu ai folosit prezervativ de când am fost în maşină, iar atunci motivul era că nu aveam niciunul la îndemână.

— Nu aveam, dar chiar crezi că aş fi riscat dacă eram cu o altă femeie?

Abia respir, uimită de ceea ce îmi spune.

— Tu îţi aminteşti când ne-am văzut noi prima dată? mă întreabă aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi, dar cu capul întors spre mine, în timp ce eu stau cu mâinile în poală, frecându-mi absent degetele într-un gest de agitaţie.

— În clubul tău, spun încet. Eram la aniversarea unei colege.

— Purtai o rochiţă neagră, dreaptă, cu nişte pătrăţele

albe pe marginile mânecilor şi a fustei. Aveai nişte tocuri criminale cu talpă roşie, care mi-au stârnit fantezii din prima clipă în care te-am văzut.

Poftim? şoptesc şocată de ceea ce îmi mărturiseşte.

— De atunci sunt îndrăgostit de tine, Maria. Dar tu nici măcar nu m-ai văzut, fiind deja cucerită de Paul.

Capitolul 18

Ţipete

Maria

Cuvintele lui îmi fac inima să bată tot mai tare. De atâta timp el e îndrăgostit de mine, iar eu nu am avut nici cea mai mică idee.

— Dar credeam că nu mă suporţi! îi spun clătinând din cap de parcă nu îmi vine să cred ceea ce spune şi simt nevoia să iau mai mult aer, aşa că mă ridic în picioare. Îmi amintesc privirea ta tăioasă când vorbeam cu Paul în acea seară, de parcă eu nu eram destul de bună pentru el, în timp ce eraţi înconjuraţi de tipele alea frumoase, cum era şi blonda de la braţul tău!

Clipeşte, dar este blocat, iar eu respir agitată, realizând ce am spus.

— Îţi aminteşti… spune încet. Şi tu m-ai văzut, nu?

— Da, dar erai ocupat.

Se ridică brusc în picioare, venind dintr-un pas în faţa mea şi punându-şi palmele pe braţele mele, pentru a mă face să îl privesc fix în ochi.

— Dacă eu aş fi venit la tine în seara aia, înainte de a-l cunoaşte pe Paul, şi te-aş fi invitat undeva a doua zi, ai fi acceptat?

— Sebastian, spun, clipind des. Erai ocupat cu iubita ta de atunci, zic strâmbându-mă la cuvântul „iubită", pentru că amândoi ştim că nu era decât o aventură tipică lui.

— Răspunde-mi! îmi cere de parcă soarta lumii ar depinde de răspunsul meu. Dacă eu nu eram cu aia şi veneam la tine înainte să apară Paul în peisaj, ai fi acceptat să ieşi cu mine?

— Da, răspund încet, coborându-mi privirea în jos.

— La dracu'! înjură printre dinţi, dezlipindu-se de mine şi trecându-şi nervos mâinile prin păr. La dracu', ce prost am fost!

Nu înţeleg…

— M-am uitat urât la el, nu la tine! îmi spune uitându-se rănit spre mine. Intenţionam să scap de blonda aia şi să vin să vorbesc cu tine, dar el mi-a luat-o înainte şi mi-a dat peste cap planul! Mi-ai plăcut din prima clipă în care te-am văzut, ştiind că nu eşti deloc ca alte femei care erau în jurul meu, dar am făcut un pas în spate când Paul a furat startul şi mi-am acceptat înfrângerea, mai ales când lucrurile au devenit cu adevărat serioase între voi.

— Tu… spun încet, încurcându-mă în cuvinte. De atunci…

Da, zice uitându-se la mine cu chipul sincer. De atunci te iubesc. Nu ai idee cât de greu mi-a fost să ascund aceste sentimente faţă de toţi cei din jur, mai ales faţă de prietenul meu care mereu îmi povestea ce grozavă şi minunată eşti. Te iubeam tot mai tare cu fiecare poveste pe care o auzeam

despre tine, iar când te vedeam, nu ştiam cum să mă port şi să par cât mai indiferent, pentru a nu mă da de gol. Paul a bănuit şi mi-a bătut câteva apropouri legate de grija pe care ţi-o purtam când îi spuneam să nu mai conducă imprudent şi să se gândească la tine.

Face o pauză clătinând din cap, parcă alungând câteva amintiri cu gestul lui, dar continuă:

— Nu ai idee cât de greu mi-a fost când mi-a cerut să merg cu el să îţi aleagă inelul de logodnă, dar am simţit că o face cu scopul de a-mi arăta că eşti a lui, iar eu nu mai am nicio şansă. Iar în seara nunţii, când am dansat cu tine, mi-a zis să nu te fur, dar ceva îmi spune că mă credea în stare. Aş fi făcut-o dacă ştiam că te va face să suferi. Dar am avut încredere în prietenul meu că o să te facă fericită, însă m-am înşelat în privinţa lui. Iar pentru suferinţa pe care ţi-a adus-o nu pot să îl iert niciodată!

Mărturisirea lui îmi aduce lacrimi în ochi. Lacrimi care îmi înceţoşează privirea şi mă fac să înghit cu greu. Îmi acopăr gura cu palmele, neştiind cum să opresc ţipătul ce vrea să iasă din piept. Ţipăt de durere, ţipăt de dezamăgire. Ţipăt de iubire.

Vreau să urlu de furie, dar în acelaşi timp să mă las cuprinsă de sentimentele puternice pe care mi le transmit cuvintele lui. Palmele calde ale lui Sebastian îmi cuprind chipul, ridicându-l pentru a-i întâlni ochii limpezi.

— Acum înţelegi cât de fericit am fost când tu mi-ai răspuns la primul sărut? Şi cât de confuz, pentru că nu îmi venea să cred că mi se îndeplineşte visul pe care îl aveam de ani de zile? Acestea sunt lucrurile pe care ţi le-am ascuns, dar care te-ar fi speriat dacă le aflai în acel moment. Am vrut

să îţi spun că te iubesc din ziua în care te-am luat în braţe în Budapesta şi să îţi şoptesc că o să fii bine, pentru că eram lângă tine, dar m-ai fi considerat un obsedat nebun şi m-ai fi alungat imediat.

— Dar în ochii tăi se vedea asta şi femeia care m-a adus la aeroport a văzut, spun înţelegând în sfârşit zâmbetul ei plin de speranţă din acea zi.

— Mulţi au văzut, mai puţin tu.

Îl privesc confuză, iar el continuă.

— Tu cum crezi că şi-a dat seama Carina? A văzut cum te priveam când am venit cu tine la spital. Tot atunci şi-a dat seama şi Cătălin.

— El ţi-a spus unde sunt? întreb cu ochii mari realizând ceea ce s-a întâmplat de fapt.

— Unii bărbaţii se ajută la nevoie, îmi confirmă zâmbind slab. Însă nu ştiu cum a făcut-o pe Carina să îmi trimită un mesaj cu adresa de aici, dar nu şi numărul apartamentului. Nu am insistat, dându-mi seama că este pedeapsa mea de a sta la pândă ore întregi, dar am fost mai deştept şi, după o căutare avansată pe internet, am aflat adresa de la biroul vostru de aici.

— Nimeni nu mi-a spus că m-ai căutat, zic încet.

— Nu am intrat. Am aşteptat în faţa clădirii, apoi te-am văzut cu colegii mergând spre pub, dar am aşteptat să ieşi, pentru că riscam să fac o scenă de faţă cu ei, luându-te de acolo pe un umăr. După o oră mi-am pierdut răbdarea, mai ales că te văzusem prin geam cum îţi oboseau picioarele şi te mutai de pe unul pe celălalt din cauza tocurilor.

Respir adânc, încă nevenindu-mi să cred tot ceea ce se întâmplă.

— Când ai ajuns în Londra?

— Azi-noapte, spre dimineaţă. Plănuiam să te aştept în faţa casei la prima oră, înainte de a ajunge la birou, dar eram prea obosit să mai leg două cuvinte şi am preferat să port discuţia asta cu tine când am mintea limpede şi odihnită.

Îmi trec mâinile prin păr, încurcându-mi degetele în el şi trăgând. Aflu pentru prima dată atâtea lucruri surprinzătoare, încât mintea mea e ameţită, iar eu nu ştiu cum să mai reacţionez. Dar el este acum lângă mine, ridicându-mi bărbia cu un deget.

— Simt că mi s-a dat o a doua şansă la viaţă, Marushka, pe care nu intenţionez să o ratez şi de data asta. Mai ales când visul de a avea o familie împreună cu tine este pe cale să se realizeze.

— Sebastian, spun încet desprinzându-mă de el şi făcând un pas în spate. Să nu uităm că tu ai o relaţie, spun încercând să maschez durerea din glas, amintindu-mi de sărutul pe care l-am văzut între el şi Eva. Ştiu ce am văzut la tine acasă, dar şi ce am citit în presă în legătură cu voi.

Oftează.

— Între mine şi Eva nu mai este nimic. Ce ai văzut tu în seara aia a fost un sărut stupid şi forţat de firea ei manipulatoare. Mi-a spus că voi primi o informaţie importantă. Şi a avut dreptate, continuă el scoţând din buzunarul blugilor telefonul mobil, pe care îl întoarce cu faţa spre mine după câteva secunde.

La început nu înţeleg ce văd, dar încet imaginea prinde sens când îmi recunosc rochia pe care am purtat-o în seara în care m-am culcat prima dată cu Sebastian. Poza este făcută în clubul aglomerat, în timp ce noi doi vorbeam foarte

apropiaţi unul de celălalt, dar corpurile noastre aproape lipite se văd clar din unghiul din care e prins momentul acela în imagine. Apoi schimbă cu o a doua poză făcută în parcare în care el mă ţine de mână exact înainte de a intra în maşină, dar şi în aceasta chipurile noastre sunt foarte clare.

— Un ziarist a abordat-o pe Eva când a revenit în ţară, spunându-i că are nevoie de nişte ştiri mai bune decât ce avea în urma acelor poze. Dar şi acelea erau suficiente pentru a crea nişte valuri urâte în preajma mea şi a ta. Eva i-a promis un interviu în premieră vis-à-vis de saloanele ei, dar plata mea faţă de ea a fost să mă afişez în prezenţa ei de câteva ori pentru a stârni nişte bârfe care ar atrage astfel atenţia presei. Avea nevoie de publicitate, iar ziarele de scandal tânjind după nişte imagini cu noi doi o ajutau să îşi facă astfel reclamă şi să anunţe deschiderea saloanelor. Eu aş fi putut să ignor totul, însă dacă pozele astea ar fi apărut, chiar şi pe ultima pagină a unei reviste, erau de ajuns să îţi aducă supărare. Nu aşa voiam să afle lumea despre noi, chiar dacă îmi doream din tot sufletul să spun tuturor că am o relaţie cu tine. Dar ştiam că tu nu simţi la fel şi nu ţi-ai fi dorit acest lucru.

— Deci te-ai sărutat cu ea ca să…

Aştept ca el să continue.

— A zis că are o informaţie care m-ar interesa mult şi am simţit că ceva nu este în regulă, pentru că Eva ştie când nu trebuie să depăşească limitele. A fost o prostie să accept să o sărut, dar altfel nu aflam despre pozele astea, decât când era prea târziu.

— Nu mă aşteptam la asta… zic încet.

— Tu chiar mă credeai capabil să mă sărut cu o altă

femeie când te aveam pe tine lângă mine? mă întreabă încruntându-se.

— Nu ştiam ce părere ai despre mine, zic încurcată. Nu ştiam ce simţeai… ce simţeam…

— „Я люблю тебя" (Ya lyublyu tebya). Te iubesc, Marushka! spune lipindu-şi fruntea de a mea. Spune-mi ce simţi acum.

— Linişte, zic încet, închizându-mi ochii şi trăind cu inima deschisă acest moment. Simt că sunt în locul potrivit.

— În Londra sau lângă mine? şopteşte.

Şi îmi las inima să îmi conducă corpul mai departe, cuprinzându-i talia cu braţele şi lipindu-mi obrazul de pieptul lui.

— În braţele tale, răspund cu sinceritate, ascultându-i bătăile puternice ale inimii. Aici unde de fiecare dată mi-am găsit locul, chiar dacă nu ştiam că este al meu.

— Mereu a fost al tău, iubire. Al tău şi al copilului nostru.

Îmi ridică din nou bărbia, dar de data asta buzele lui moi se lipesc de ale mele, sărutându-mi cu delicateţe buza de jos, apoi pe cea de sus, ca mai apoi limba lui să se strecoare printre ele, făcându-mă să îi răspund cu aceeaşi dorinţă şi nevoie.

Din păcate, sunetul interfonului ne întrerupe momentul, reuşind cu greu să ne despărţim trupurile înfierbântate.

Sebastian preia comanda de mâncare şi o aşază pe măsuţa mică din bucătărie, invitându-mă să iau loc pe scaunul pe care mi-l trage, ca un adevărat cavaler.

— Continuăm după ce mâncăm, zice încet, dregându-şi glasul şi aşezându-se pe scaunul de lângă mine.

Iau prima felie de pizza şi mă bucur că nu văd ciuperci pe ea, cum mi s-a întâmplat acum câteva zile. Arunc o privire şi spre pizza lui Sebastian, dar se pare că şi-a comandat la fel ca mine.

— Nu îţi place? mă întreabă îngrijorat.

— Ba da, răspund repede. Mă uit după ciuperci.

— Vrei ciuperci?

— Nu! am o problemă cu ciupercile în perioada asta.

Clipeşte de câteva ori, apoi zâmbeşte, dar este cel mai fericit zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe chipul lui.

— Bebeluşului nu îi plac ciupercile?

— Se pare că nu. Dar de ce eşti aşa fericit?

Ridică din umeri, ducând felia de pizza la nivelul gurii, dar răspunde înainte de a muşca din ea.

— Pentru că nici mie nu îmi plac ciupercile.

Nu am cum să nu zâmbesc la ceea ce îmi spune.

— E prea mic bebe pentru a-şi forma o părere despre mâncare momentan.

— Bărbaţii Mihailov au personalitate încă înainte de a avea ochi.

— Şi dacă e fată?

— Atunci aşteaptă-te la şi mai multă personalitate, încep să râd, în timp ce el îmi zâmbeşte privindu-mă cum mă amuz de ceea ce îmi spune. Poate are dreptate, poate că nu, însă este mai mult fericirea din mine care mă face să mă manifest aşa.

După ce îmi termin repriza de râs, continuăm să mâncăm discutând despre sarcina mea.

— Cât de dese sunt stările de greaţă?

— În ultimul timp nu mai sunt zilnice, dar a fost o

perioadă când le aveam și dimineața și seara.

— Trebuia să fiu lângă tine, zice cu regret.

— Erai, mărturisesc încet, făcându-l să mă privească întrebător. Erai în mintea mea, iar gândurile care mă purtau spre tine, amintirile pe care le aveam împreună, mă linișteau și mă ajutau să trec peste stările acelea.

— Ar fi fost mult mai ușor dacă eram fizic lângă tine.

— Iartă-mă, șoptesc privindu-l cu sinceritate. Dar te rog să mă înțelegi că m-am speriat. Nu numai că simțeam pentru tine ceva care mă înspăimânta, dar îmi făceam griji și pentru copilul meu și cum va fi rănit de vorbele rele ale oamenilor. Am vrut să îl protejez, iar primul instinct pe care l-am avut a fost să fug de toți. Nici Carinei nu intenționam să îi spun, dar niște ciuperci m-au dat de gol. Pe atunci și cuvântul în sine avea efect neplăcut…

— De ce te-au speriat sentimentele tale? Nu vedeai cât de mult țineam la tine și cât îmi doream să fiu cu tine?

— Nu am analizat ceea ce era între noi, până când nu te-am văzut sărutându-te cu Eva. Atunci am fost convinsă că ai fost cu mine din milă sau din vinovăție față de Paul.

— Prostii, șoptește nervos.

— Avea sens pentru mine la acel moment. Sau, mai bine spus, erau scuza perfectă de a sta departe de tine și de a mă ascunde de ceea ce simțeam.

Oftez, lăsându-mi felia de pizza de-o parte, simțindu-mă deja plină.

— Am să spun ceva ce poate o să sune urât, zic ridicându-mă de la masă.

Îmi tom un pahar cu apă, dar și unul pentru el, pe care îl așez cu grijă pe masă, lângă cutia lui de pizza.

— Cu Paul lucrurile au decurs într-un mod liniştit, ca un râu care curge lin. Dar cu tine totul a venit ca o viitură, luându-mă pe sus şi făcându-mă să simt că ard în fiecare clipă, atunci când mă atingi, dar mai ales de dor când nu eşti lângă mine. E ceva ce nu am mai trăit niciodată, îi mărturisesc privindu-l cum se ridică în picioare şi se opreşte în faţa mea.

— Mă iubeşti? mă întreabă cercetându-mi privirea.

— Da, Sebastian, te iubesc! declar cu lacrimi în ochi, iar el îmi răspunde sărutându-mă cu acea ardoare de care îi spuneam, făcându-mă să îmi simt corpul aprins într-o secundă de braţele care mă strâng la pieptul lui şi de buzele care mă savurează.

Îmi vine să ţip de fericire, dar ştiu că în curând o să ţip de plăcere.

Capitolul 19

Fantezii

Sebastian

Nu există cuvinte pe lumea asta care să îmi exprime fericirea ce o simt în aceste clipe, când buzele femeii pe care o iubesc din tot sufletul meu se mulează perfect sub ale mele, când limba ei se împleteşte flămândă cu a mea, iar mâinile îmi ating pielea, în timp ce eu strâng carnea de pe ea, dorindu-mi parcă să îmi confirm că e reală. E în braţele mele din nou şi de data asta nici diavolul nu o va mai lua de lângă mine.

Ochesc dormitorul şi o ridic pe braţe ducând-o până acolo, unde o aşez încet pe pat, asigurându-mă că nu îmi dezlipesc buzele de ale ei. Nu mă satur să o sărut şi ştiu că nu o voi face niciodată. Am dorit-o pe ascuns atâţia ani, iar acum, după atâta timp în care doar am visat la clipa asta, ştiu sigur că este a mea.

Mă aşez cu un genunchi pe marginea patului, poziţionat între picioarele ei uşor despărţite, şi îi desfac rochia dezgolindu-i umerii spre care îmi fac drum cu buzele. Mă ajută să o scap de rochie şi dres, lăsând-o doar în lenjeria intimă neagră, iar eu îmi dau jos helanca, privirea mea căzând imediat peste sânii ei plini şi umflaţi.

— Ăştia sunt doar ai mei până vine bebeluşul, spun cu vocea răguşită, lăsându-mă la nivelul lor şi luând în gură un sân, sugându-i tare sfârcul. Apoi îi împart cu el. Abia aştept să te văd alăptând.

Chicoteşte.

— Şi eu, spune încet, pierdută în senzaţiile pe care le simte cu ochii închişi şi capul lăsat pe spate, trecându-şi degetele prin părul meu scurt.

Dar în timp ce eu savurez sânii, una dintre mâinile ei micuţe coboară peste materialul pantalonilor mei, conturându-mi cu podul palmei întăritura.

— Dar eu nu trebuie să împart cu nimeni ce ai tu aici, zice zâmbind cu o posesivitate pe care nu am mai auzit-o la ea, dar care mă excită la nebunie.

— Nu, iubire. E doar a ta, răspund rânjind peste sfârcul sensibil, suflând uşor.

— Atunci lasă-mă să gust.

Cine sunt eu să o refuz, mai ales când privirea ei

hotărâtă mă poate pune în genunchi într-o secundă, doar ca să îi fac pe plac? Am un metru nouăzeci înălţime, aproape o sută de kilograme, sânge rece de rus îmi curge prin vene, iar tatuajele de pe corpul meu le confirmă multora că trebuie să păstreze distanţa şi să nu mă supere, însă ea, femeia asta mică, cu forme pline, dar mai sexy ca orice altă creatură, mă face praf doar când mă priveşte.

Mă îndrept de spate şi o las să facă ce vrea din mine. Sunt al ei, iar ea este a mea.

Îmi desface nasturii blugilor şi îi trage în jos, lăsându-mă doar în boxeri. Sunt în picioare, între genunchii ei desfăcuţi în timp ce stă pe marginea patului şi îmi freacă încet membrul întărit cu o mână, acesta ieşind deja cu capul umezit din spatele benzii elastice.

— Eşti atât de excitat, şopteşte privindu-mă de jos pe sub genele dese şi, lăsând în jos boxerii, mă cuprinde cu mâna ei micuţă.

— Mereu sunt aşa în prezenţa ta.

— Mereu? mă întreabă, însă mă tachinează, privindu-mă de jos în timp ce limba ei trece peste capul rozaliu al penisului.

Este cea mai excitantă imagine, iar inocenţa falsă pe care o afişează mă înnebuneşte. Am mai primit orale din partea ei în luna petrecută împreună, însă niciodată nu am lăsat-o mai mult de câteva minute, dorindu-mi să pătrund cât mai repede în miezul ei cald.

— Mereu, îi confirm bucurându-mă de jocul ei şi privind-o cum îmi cuprinde cu buzele capul.

— De când? întreabă înainte de a mă linge de la bază la vârf, făcându-mă să mi se oprească respiraţia şi să înghit în

sec, pierdut cu ochii pe buzele care mă cuprind din nou.

— De mai bine de trei ani, mărturisesc răguşit.

Îşi ridică privirea spre mine, dar chiar şi cu buzele strânse în jurul meu, pot să îi văd zâmbetul ştrengar.

— Chiar şi în ziua nunţii?

— Mai ales atunci, când am dansat.

— Băiat rău ce eşti! spune jucăuşă, dar mă cuprinde din nou cu buzele şi mă adânceşte în gura ei cât poate de mult, făcându-mă să înjur printre dinţi de plăcere.

— Ţi-am mai spus, iubire: orice băiat rău are nevoie de o fată bună.

Geme încet, iar vibraţiile produse le simt pe vârful sensibil ce aproape îi atinge gâtul. Suge şi mă freacă cu mâna de sus în jos, ca o prelungire a buzelor ei minunate, iar ochii mă privesc de jos, docilă, dar cu o sclipire perversă care mă excită din ce în ce mai tare.

Este momentul să o opresc, simţindu-mă foarte aproape de orgasm, dar ea nu mă lasă să mă îndepărtez.

— Vreau să îţi dai drumul aşa, vorbeşte de parcă mi-ar cere permisiunea.

— Vrei să îmi dau drumul în gura ta? întreb direct, ştiind că am nevoie de o confirmare a celei mai dese fantezii avute cu ea.

— Nu am mai făcut-o niciodată, dar vreau să încerc cu tine.

Mă încrunt.

— Adică nici cu…

Nu am puterea să îi pronunţ numele, mai ales în momentul ăsta mult prea special între mine şi ea, dar Maria îmi răspunde.

— Nu era cel mai mare fan al sexului oral, iar partea asta a fost exclusă întotdeauna. Şi înainte de el practicam rar, dar la fel, fără finalizare de acest gen.

Rânjesc ca un tâmpit, mândru că am privilegiul de a fi primul care va termina în gura ei frumoasă.

Cuvintele Mariei mă aruncă şi mai aproape de climax, aşa că îi fixez capul cu palmele mari şi o las să mă cuprindă din nou cu buzele înroşite.

— Să fii pregătită, iubire, că nu o să dureze mult, o atenţionez în timp ce şoldurile mele încep să se mişte venind în întâmpinarea ei şi făcând-o să mă înghită tot mai mult.

Îi simt cerul gurii, gâtul, iar icnetele ei când se îneacă sunt al dracului de excitante, aducându-i lacrimi în ochi când se forţează să mă aducă cât mai adânc în gura caldă.

Continuă să mă privească de jos, iar eu mă simt cel mai norocos om de pe lume având în faţă o imagine atât de superbă şi sexy. Îi ţin capul fix, iar ea mă lasă să o pătrund tot mai repede, sugându-mă tare, iar când un geamăt prelung îi face din nou limba să vibreze, simt cum toţi muşchii corpului mei se încordează şi explodez printre buzele ei moi. Se chinuie să înghită, fără să scape un strop din sămânţa mea, iar când termin, îmi trec degetul mare peste buzele ei umezite.

— A fost cel mai intens oral pe care l-am primit vreodată, îi spun cu sinceritate, pentru că nu am mai trăit niciodată o astfel de conexiune cu partenera.

— Şi e doar primul.

— Nu am fost prea dur?

Sunt îngrijorat că m-am lăsat prea tare purtat de val şi i-am creat disconfort, dar ea clatină din cap, zâmbindu-mi.

— Ai fost exact cum îmi place. Stilul tău mai dur mă înnebuneşte.

Iar cuvintele ei au acelaşi efect asupra mea, făcându-mă să mă arunc cu buzele peste ale ei, sărutând-o apăsat.

— Întinde-te pe spate şi lasă-mă să îmi îndeplinesc şi restul fanteziilor pe care l-am avut cu tine.

— Când? mă întreabă zâmbind în colţul gurii, jucându-se din nou.

— Mereu, răspund privind-o cum îşi scoate sutienul şi se întinde pe spate, continuând să mă fixeze cu ochii ei de căprioară, dar o căprioară perversă.

— Începând de când? se joacă urmărindu-mă cum îmi scot de tot pantalonii şi boxerii, ca apoi să îi trag de-a lungul picioarelor fine ultima ei piesă de lenjerie intimă.

— Din seara în care ai pus piciorul în clubul meu pentru prima dată, răspund aşezându-mă în genunchi între picioarele ei desfăcute şi lingând direct locul deja umezit de dorinţă.

Apăs cu limba şi sug clitorisul de mai multe ori, provocându-i gemete şi făcând-o să îşi arcuiască spatele, ca apoi să o pătrund cu un deget o dată, şi cu două degete a doua oară. E strâmtă şi amicul dintre picioarele mele este deja treaz şi pregătit să îşi regăsească locul mult dorit. Dar eu tânjesc după sucul dulce pe care Marushka mea mi-l oferă şi, ridicându-mă puţin, îmi las saliva să curgă peste clitorisul umflat, sub privirea ei fixă.

— La naiba, spune dintr-o răsuflare. Asta a fost cel mai excitant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Rânjesc satisfăcut şi încep să mă înfrupt ca un nesătul din ea, în timp ce degetele o pătrund şi o împing tot mai

repede şi mai aproape de orgasm. Geme puternic când explodează de plăcere, iar eu sorb fiecare picătură pe care mi-o oferă, până când convulsiile ce îi străbat corpul se liniştesc, iar ea reuşeşte să respire din nou.

O ridic mai sus pe pat, profitând de slăbiciunea ei de moment, şi mă cuibăresc între picioarele ei, rămânând în genunchi. Îmi las o nouă gură de salivă să îmi curgă pe capul penisului, frecându-l apoi pentru a-mi întinde improvizaţia de lubrifiant. Nu că aş avea nevoie, excitaţia ei fiind suficientă pentru a aluneca lin în locul acela fierbinte, dar am simţit-o cât este de strâmtă şi vreau să mă asigur că nu îi provoc nicio durere.

— Mă omori, spune văzându-mi gestul, care pare să îi placă la nebunie.

Colţul gurii mele se ridică din nou puţin şi, fixând-o cu privirea, intru în ea încet, până la jumătate, savurând fiecare milimetru al interiorului strâmt şi cald.

— Dumnezeule, cât de bine e… mârâi printre dinţi, continuând să mă pierd în ochii ei ce cu greu reuşeşte să îi ţină deschişi.

Ies din ea, apoi intru tot, dintr-o mişcare, smulgându-i un geamăt adânc, apoi încă unul şi încă unul, cu fiecare pătrundere dură şi profundă pe care i-o ofer. Mă aplec asupra ei, regăsindu-i buzele pe care i le muşc şi le sug, lăsându-mi apoi limba să danseze alături de a ei în acelaşi ritm cu pătrunderile mele tot mai rapide. Cu mâinile micuţe îmi zgârie spatele, braţele, fesele, încercând să mă adâncească şi mai mult în ea şi să mărească ritmul.

Aşa că o las să conducă dansul nostru fierbinte, răsucind-o deasupra mea şi aşezând-o astfel încât să mă

călărească. Începe să îşi mişte şoldurile în faţă şi în spate, împingându-şi palmele în pectoralii mei încordaţi, în timp ce degetele mele se afundă tot mai mult în şoldurile ei, iar penisul tot mai adânc în ea. Îşi lasă capul pe spate, oferindu-mi un tablou superb al femeii mele învăluite de plăcere, cu sânii ce se mişcă în ritmul corpurilor noastre, invitându-mă să îi gust. Mă ridic în şezut şi îmi iau porţia, sugând cu putere şi trăgând cu dinţii de sfârcurile ei întărite.

Ne frecăm unul de celălalt, ne strângem carnea cu degetele şi luăm tot ce putem, lăsându-ne învăluiţi de plăcerea imensă care pune stăpânire pe noi şi ne aduce la orgasm. O simt când se strânge în jurul meu, strângându-mă la fel de tare cum o făceau buzele ei mai devreme şi îmi strigă numele când atinge culmea extazului, atrăgându-mă în acelaşi timp după ea. Îmi dau drumul tare, cum nu cred că am mai făcut-o vreodată, înfigându-mă de câteva ori, atât de adânc, încât cred că mă pierd cu totul în ea, conştient fiind că este prima dată când termin în felul acesta, nefiind nevoit să mai mă retrag în ultima clipă şi să ratez plăcerea acestui moment minunat.

Rămâne în braţele mele, strângându-mă tare, la fel cum fac şi eu, incapabili să ne dezlipim corpurile minute lungi.

Te iubesc, îmi şopteşte cu vocea slăbită.

— Eu te iubesc mai mult.

— De când?

Zâmbesc intuindu-i jocul.

— De când am aflat că exişti.

Îmi sărută umărul, ridicându-şi capul şi privindu-mi cu atenţie trăsăturile chipului. Îmi atinge cu buricele degetelor fruntea, apoi nasul, coborând pe obraji şi bărbie.

— Eşti atât de frumos, şopteşte, lungindu-se lângă mine, iar acum stăm unul în faţa celuilalt, foarte aproape.

— Înseamnă că tu nu ştii ce am eu în faţa ochilor, spun la fel de cald ca ea.

— Mereu mi-a fost teamă de tine, mărturiseşte continuând să îmi atingă chipul. Din prima clipă când te-am văzut am avut impresia că eşti un om dur, pentru că erai foarte serios.

— În general aşa sunt, dar în seara aia nu îmi plăcea ce vedeam.

— Pe mine lângă altcineva?

— Pe tine cum îmi scapi printre degete.

— Este trecut.

— Acum avem doar viitorul, spun punându-mi palma pe abdomenul ei. O să înfruntăm toate problemele împreună, de dragul copilului nostru.

— Împreună, spune venind în braţele mele care o cuprind fără ezitare, punându-şi obrazul în scobitura gâtului.

Stăm aşa minute lungi, până când o simt tot mai moale, amintindu-mi de ora târzie şi de nevoia ei de odihnă.

— Un duş rapid şi somn, spun încet, luând-o în braţe şi ducând-o la baie, unde dau imediat drumul la apa caldă.

— În ultima perioadă am avut zile când am adormit şi la zece, îmi povesteşte zâmbind. Mai e şi fusul orar care m-a dat peste cap mai tare, dar mă bucur că pot să dorm mai mult dimineaţa.

O ajut să intre sub jetul de apă caldă, dar având grijă să nu i se ude părul.

— Nu te culci cu părul ud şi eşti prea obosită să mai stai să îl usuci.

— Știu, aprobă zâmbindu-mi.

— Spune-mi, te rog, că în ultimul timp ai lăsat-o mai moale cu serviciul, o rog în timp ce îi spăl pielea moale cu gelul de duș vanilat.

— Sunt în oraș de două săptămâni, cu un colectiv nou și sarcini puțin diferite decât ce am avut până acum. Nu prea îmi este ușor, zice strâmbându-se un pic la mine.

— Trebuie să găsim o cale de a-ți ușura de acest volum de muncă, iubire, îi spun încercând să o fac să înțeleagă acest lucru. Și tu, dar și eu, pentru că vreau să petrec cât mai mult timp cu tine și cât mai puțin timp la birou. Iar când tu o să stai acasă, intenționez să fac același lucru.

— Nu este nevoie, Sebastian. Tu ai mult mai multe responsabilități decât mine.

— Dar este timpul să schimb prioritățile și să deleg și pe alții legat de problemele de muncă, mai ales în ceea ce privește clubul.

— Dar iubești clubul ăla! zice privindu-mă uimită. Erai acolo în fiecare weekend…

— Te iubesc pe tine mai mult, spun serios. Și trebuia să îți dai seama de asta din luna pe care am petrecut-o împreună, când am stat cu tine aproape în fiecare weekend.

— Ce oarbă am fost… zice zâmbind vinovată, lăsându-mă să îi limpezesc corpul, apoi pe al meu.

— Nu erai pregătită să vezi.

— Acum văd, zice punându-și palmele pe obrajii mei, pentru a-i putea vedea ochii sinceri.

— Ți-a luat cam mult timp, glumesc, strângând amuzat din buze, iar ea mă lovește peste umăr, râzând.

O sărut apăsat și o scot din duș, învelind-o într-un

prosop, în timp ce îmi prind unul în talie.

Ne băgăm în pat dezbrăcaţi, aşa cum făceam şi înainte, iar sub pătura subţire, dar călduroasă, o lipesc de pieptul meu şi îi şoptesc în rusă cât de mult o iubesc.

— Acum ştiu ce înseamnă cuvintele tale, spune aproape adormită. Nu am ştiut când mi-ai spus prima dată.

— Eşti singura femeie căreia i-am vorbit aceste cuvinte în limba pe care o vorbeam doar cu bunicul meu.

— Mi-ar fi plăcut să îl cunosc, spune tot mai încet.

— Sunt sigur că i-ar fi plăcut de tine mult.

Simt cum respiraţia îi este mai liniştită şi mai profundă, iar corpul se lasă greoi în braţele mele, acolo unde mereu i-a fost locul.

Adorm la fel de repede, liniştit că în sfârşit mi-am câştigat a doua şansă cu această femeie minunată, pe care o iubesc enorm şi care îmi poartă copilul. Pe care deja îl iubesc cu fiecare por al meu.

O să distrug pe oricine va încerca să aducă nori asupra fericirii noastre.

Capitolul 20

Înfruntări

Maria

Mă trezesc la auzul alarmei în fiecare dimineaţă la ora şapte, dar corpul îmi îngheaţă când simt că locul de lângă mine este gol. Ating cu palma perna rece şi pentru o secundă mă gândesc că totul a fost un vis, dar urma corpului lui încă

persistă acolo unde a dormit. Mă ridic în capul oaselor, amintindu-mi de o altă zi în care am crezut că a plecat, însă el era acolo lângă mine. Dar dacă azi chiar nu mai este?

— Sebastian? îl strig încet, cu vocea tremurând.

Cobor din pat, trăgând în jurul meu prosopul lăsat lângă pat după duşul de azi-noapte. Nu aud niciun sunet, iar asta face ca stomacul meu să se strângă şi senzaţia de vomă să apară imediat. Atât de puternic mă ia, încă trebuie să fug spre baie, trecând în viteză prin living.

Cred că observ o formă cu coada ochiului, vag, dar nu pot să deslușesc ce anume, pentru că vasul de toaletă este ţelul meu în acest moment.

Dar imediat mâna lui caldă îmi mângâie spatele, în timp ce cealaltă îmi înlătură câteva şuviţe de păr de pe frunte.

— Sunt aici, iubire, respiră, îmi şopteşte cu blândeţe.

— Te-am strigat, zic încet după ce stomacul meu îmi permite, recăpătându-mi suflul şi aşezându-mă cu fundul pe preşul pufos din faţa toaletei.

— Aveam căştile pe urechi, se scuză el, cerându-mi iertare din priviri. Urmăream interviul unui colaborator dat aseară la post de ştiri şi nu am vrut să te trezesc.

Îmi aşez capul pe pieptul lui, căutându-mi locul liniştit pe care corpul meu mereu l-a căutat, iar Sebastian mă sărută pe creştet, învăluindu-mă cu braţele primitoare.

— Nu poţi să îţi iei liber azi? mă întreabă cu speranţă în glas.

— E prea curând să îmi iau liber.

Mă ajută să mă ridic şi se reazemă cu spatele de perete, împreunându-şi braţele peste pieptul frumos conturat. Este doar în boxeri, iar ochii mei îl privesc din cap până în

picioare, în timp ce mă spăl pe dinţi sub supravegherea lui atentă.

— O să am nevoie să îmi oferi puţină intimitate, spun zâmbindu-i. Sau ai fetişuri din astea?

— Ţi-e ruşine să faci pipi de faţă cu mine? întreabă arogant, ridicând o sprânceană, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Da, zic scurt. Asta chiar nu o să permit.

— Ar trebui să ne permitem orice între noi.

— Aici trag linie, zic tot mai amuzată, iar el ridică palmele în semn de predare, ieşind din baie mustăcind.

— Dar nici uşa nu o vrei deschisă?

Nu îmi scapă amuzamentul lui, aşa că trântesc uşa în urma lui cu putere, dar îl aud râzând de cealaltă parte.

Când ies îl găsesc pe canapea în living, sorbind dintr-un pahar de cafea de la Starbucks, în timp ce pe măsuţă observ alte două pahare.

— Nu am ştiut dacă mai bei cafea sau dacă mai ai voie, aşa că am luat una normală, dar şi una fără cofeină.

— Ai intuit bine, spun aşezându-mă lângă el şi sorbind din cafeaua fără cofeină.

— Cum te simţi? mă întreabă întorcându-se mai mult spre mine.

— Acum nu mai am nimic. De obicei nu sunt aşa matinală, dar azi cred că mai mult m-am speriat.

— De ce anume? întreabă îngrijorat.

— Nu erai lângă mine şi mintea mi-a luat-o razna.

— Nu mai plec de lângă tine, Marushka, zice serios. Dar nici tu să nu o mai faci.

— Promit, spun zâmbindu-i cald.

— Trebuie să ne gândim bine ce urmează să facem mai departe, continuă calm şi la fel de serios. Pentru mine lucrurile ar fi simple: te iau înapoi acasă, te prezint părinţilor care abia aşteaptă să o cunoască pe mama viitorului meu copil şi trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Părinţii tău ştiu despre mine?

Sunt surprinsă de acest lucru.

— Am primit o vizită din partea lor chiar înainte de a veni după tine. Sunt extrem de fericiţi şi chiar şi ei mi-au cerut să te aduc înapoi.

Zâmbeşte cu căldură, dându-mi de înţeles că este fericit să aibă binecuvântarea părinţilor.

— Părinţii mei au fost cam şocaţi la început, şi cred că încă sunt, dar m-au asigurat că mă vor susţine în orice alegere aş face, chiar şi când s-a adus în discuţie posibilitatea de a naşte aici.

Oftează trecându-şi o mână prin părul scurt, dar ciufulit.

— Ştiu că aici lumea nu ne ştie trecutul, iar copilul nostru ar creşte ferit de vorbe rele, însă acasă avem familiile care ne susţin şi prietenii care ne sunt alături. Nu crezi că e suficient să ne facem copilul fericit? Sau, continuă calm, crezi că lumea o să ne judece ani de zile? O să fie un şoc pentru câţiva, o să îndepărtăm acele persoane din viaţa noastră complet, oricât de dureros o să fie şi pentru noi, dar o să ne creştem copilul învăluit de dragostea celor care ne sunt cu adevărat alături.

Zâmbesc cu lacrimi în ochi, înţelegând ceea ce îmi spune.

— Ai dreptate, îi recunosc aprobând din cap. Viaţa noastră privată va fi departe de ochii celor răi. Ştiu că o să

mă doară să mă desprind de unele persoane, care nu mi-au greşit cu nimic, şi o să mă simt vinovată faţă de ele, spun gândindu-mă la socrii mei care încă suferă enorm pierderea copilului lor, dar e timpul să mă gândesc şi eu la copilul meu.

— Al nostru, mă corectează. Nu eşti singură, iar eu o să îţi fiu alături în orice moment, chiar şi când le vei da vestea, zice dându-mi de înţeles că ştie la cine mă refer.

Mă sărută scurt pe buze, încercând să îmi alunge tristeţea, apoi spune cu mai multă blândeţe în glas, dar la fel de impunător.

— Chiar am nevoie de tine câteva ore, aşa că sună la birou şi anunţă-i că întârzii.

— Sebastian, mă plâng eu, nu sunt în Bucureşti unde pot să fac ce vreau pentru că am o poziţie bună. Aici sunt invitata lor şi trebuie să mă port exemplar.

— Marushka, zice cu vocea groasă. Am nevoie să mergi cu mine undeva.

— Unde?

— La Tiffany pe Old Bond.

Fac ochii mari.

— Dacă tu îţi imaginezi că te mai las o clipă fără să arăt lumii că eşti a mea, te înşeli amarnic.

— Sebastian! şoptesc uimită.

Te iubesc prea mult, Marushka mea! Ştiu că s-au întâmplat multe lucruri dureroase anul acesta şi crezi că este prea curând să renunţi la inelul pe care deja îl ai pe acel deget, dar o cununie civilă pentru a-i putea da copilului nostru numele meu înainte de a se naşte, trebuie să facem. Este un copil făcut din iubire, chiar dacă la acel moment nu ştiai asta, şi vreau să fie recunoscut ca atare. O să facem şi

nunta pe care ne-o dorim când o să fii pregătită, iar eu o să aştept cât timp vrei, aşa cum am făcut-o mereu.

— Mai întâi trebuie să mă ceri, spun chicotind, chiar dacă lacrimile de fericire îmi invadează ochii.

— Nu te cer, spune uimindu-mă cu replica lui. Ai acceptat din ziua în care mi-ai răspuns la sărut.

— Nu ştiam atunci în ce mă bag! mă apăr în timp ce el mă trage în poala lui şi îmi atinge încet buzele cu ale lui.

— Atunci aştept un nou răspuns acum, şopteşte tachinându-mă cu buzele, dar aşteptând ca eu să îmi dau acordul. Sărutul meu este cererea mea în căsătorie. Ce o să fie, Marushka?

Răspunsul meu este clar. Îmi trec degetele prin părul lui şi îl trag spre mine, lipindu-mi buzele de ale lui. Îl sărut cu pasiune, dându-i răspunsul mult dorit, iar el îmi vine în întâmpinare cu aceeaşi dorinţă.

— Te iubesc! ne şoptim la unison, de parcă cineva ne-ar fi dat semnalul.

Îmi trec picioarele de-o parte şi de alta a corpului lui, iar Sebastian îmi aruncă într-o parte prosopul, dezgolindu-mi trupul cald. Îi permit să scape de boxeri şi mă las în jos de-a lungul membrului tare şi gros care mă pătrunde încet şi adânc.

Fac dragoste cu viitorul meu soţ pe canapea, apoi ne mutăm la duş unde ne savurăm fără grabă, uitând complet de întârzierea mea la birou, ştiind că azi nu voi mai avea ocazia de a da ochii cu colegii mei.

* * *

Sebastian a stat cu mine timp de două săptămâni, atât cât a fost nevoie ca eu să îmi termin sarcinile pe care le

aveam iniţial la biroul din Londra, refuzând de data asta propunerea primită când am acceptat să vin aici, de a-mi prelungi şederea.

Şi-a ţinut toate şedinţele pe laptopul pe care îl avea cu el şi a stat aproape mereu cu telefonul în mână. Vedeam cât de greu îi este să îşi conducă afacerile lui, cât şi ale familiei de la distanţă şi ştiam că întoarcerea noastră trebuia să aibă loc cât mai curând.

În plus, în Bucureşti era doctoriţa mea ginecolog de încredere, care mă aştepta să îmi supravegheze sarcina pe tot parcursul ei, amintindu-mi de analizele şi vitaminele pe care trebuie să le iau.

Carina a fost cea mai fericită de întoarcerea mea, dar mai ales de inelul care strălucea pe degetul meu. O serie de diamante micuţe ce înconjurau unul mai mare făcea ca inelul să atragă atenţia mai mult decât mi-aş fi dorit, dar eleganţa lui şi cuvintele convingătoare ale lui Sebastian m-au făcut să simt că este inelul potrivit pentru a descrie relaţia noastră: pare un inel încărcat şi complicat, dar de fapt este simplu, elegant şi strălucitor.

A fost un moment ciudat pentru mine să îmi scot vechiul inel de logodnă şi verigheta, dar m-am gândit la copilul meu şi la bărbatul pe care îl iubeam acum. Sebastian respectă iubirea mea pentru Paul, chiar dacă acum are o altă formă faţă de cea pe care i-o port viitorului meu soţ. Mi-a spus că Paul va fi mereu în viaţa noastră ca o amintire frumoasă, un om bun şi iubitor, iar noi nu îl vom transforma într-un subiect tabu niciodată. Am aşezat vechile bijuterii într-o cutiuţă frumoasă din catifea neagră, pe care o preţuiesc cu drag, alături de celelalte.

Părinţii mei s-au bucurat de noile veşti, mai ales că Sebastian era acum omul care le adusese fata înapoi acasă, iar după ce i-am asigurat de sentimentele mele sincere, am ştiut că ne vor susţine cu tot sufletul.

Singura umbră venea din partea părinţilor lui Paul, iar eu căutam zilnic motiv să nu îi văd, mai ales că au aflat de întoarcerea mea şi doreau să îmi facă o vizită.

Însă eu nu mai locuiam în casa lui Cătălin, toate lucrurile mele fiind mutate la Sebastian până când noi ne-am întors din Londra. Nu neg că am fost surprinsă când mi-am găsit toate hainele în dressingul lui, dar m-am şi simţit uşurată că nu mai era nevoie să fac eu toate aceste aranjamente.

Dar acum trebuia să găsesc un loc potrivit pentru înfruntarea foştilor socri, iar Carina a sugerat să le dăm vestea în casa unde ei încă ştiau că locuiesc, prietena mea şi soţul ei punându-mi astfel vila din nou la dispoziţie.

Stăteam în living, pe canapea, cu mâinile în poală, frământându-mi degetele. Casa se simţea goală, mai ales acum că nu mai era niciun lucru personal de-al meu aici.

O mână mare mi se aşază pe umăr, făcându-mă să îmi ridic privirea spre Sebastian.

— Relaxează-te. După ziua de azi, chiar o să se termine furtuna asta din sufletul tău.

Mă citeşte ca pe o carte deschisă, ca de fiecare dată.

— Încă suferă după copilul lor, iar eu le aduc şi mai multă suferinţă, spun încet.

— Nu poţi să faci pe toată lumea fericită, Marushka, zice aşezându-se lângă mine şi îmi ia mâinile reci în ale lui, frecându-le încet, ca şi când încearcă să le încălzească.

Nimeni nu se bucură pentru decesul lui Paul, chiar dacă ei o să ne reproşeze asta. La naiba, mă aştept să îmi strige că eu am făcut ceva la maşină ca să le ucid copilul şi să rămân cu tine… spune agitat şi oftând. Dar viitorul copilului meu contează mai mult decât acuzaţiile nedrepte şi pline de durere şi venin ce vor veni din partea celor care vor face parte din trecutul nostru. Va fi greu, dar trecem împreună prin asta.

Aprob din cap, exact în clipa în care se aude soneria de la uşă, moment în care inima să îmi sare din piept. Sebastian se ridică în picioare şi îmi dau seama că este la fel de agitat ca şi mine, chiar dacă cuvintele lui au încercat să mă liniştească. Mă ridic de pe canapea şi mă duc să îi primesc pe invitaţi, care îmi zâmbesc atunci când mă văd.

— Nu pot să mă obişnuiesc cu noul tău look, spune doamna Coman. Îmi plăcea mai mult cum erai înainte, cu părul tău natural.

Mie îmi place, spune şi soţul ei cu mai multă blândeţe în glas, de parcă înţelege nevoia mea de schimbare pe care am avut-o la acel moment.

Intrăm în living, dar într-o secundă doamna Coman se opreşte în loc, încremenind şi aruncând fulgere prin ochi.

— El ce caută aici?

— Bună ziua, îi salută politicos Sebastian, care vine pentru a-i strânge mâna domnului Coman.

Spre surprinderea mea bărbatul răspunde strângerii de mână spre nemulţumirea evidentă a soţiei, care se uită la el tăioasă, mustrându-l cu ochii îngroziţi.

— Vă rog să luaţi loc, încerc să vorbesc cu calm.

— Nu pot să stau în aceeaşi cameră cu omul ăsta! Cum

poţi să îl primeşti în casa ta pe cel care este vinovat de moartea soţului tău?

— Pentru că ştiu că nu este vinovat de moartea lui Paul, spun cu vocea rece.

— El i-a dat maşina lui ucigaşă copilului meu!

— Era bărbat în toată firea! aproape îi strig acesteia, ridicând pentru prima dată în viaţa mea tonul la ea şi reducând-o instant la tăcere, surprinsă de gestul meu. Avea o soţie la care trebuia să se gândească înainte de a apăsa pe acceleraţie la maxim!

Şi e momentul ca ei să cunoască cu adevărat cine era copilul lor, aşa cum şi eu am aflat la scurt timp după decesul acestuia. Scot din geanta mea lăsată pe canapea un pumn de hârtii pe care le trântesc pe masa de lângă ea.

— Pasiunea lui Paul nu se manifesta doar în maşinile lui Sebastian sau ale celorlalţi prieteni, ci şi în maşina pe care o conducea în fiecare zi, dovada fiind amenzile pe care le-a ascuns de mine în toţi aceşti ani! zic arătând spre hârtiile mototolite. Toate pentru viteză! Era dependent şi i se putea întâmpla oricând! Paul este singurul vinovat pentru ce s-a întâmplat, nu Sebastian!

Şi privirea mea fuge spre bărbatul îmbrăcat într-o pereche de blugi negri şi cămaşă gri-închis care priveşte la fel de şocat ca restul, mormanul de amenzi găsite de mine într-un sertar din apartament, cu câteva luni în urmă, când mi-am făcut bagajele pentru a mă muta de acolo.

Tăcerea este apăsătoare, iar lacrimile doamnei Coman stăpânite cu greu.

— Ceea ce o să vă anunţ azi o să vă facă să mă urâţi, ştiu asta, dar sunt pregătită să accept acest lucru. L-am iubit pe

Paul din toată inima, iar dacă vreo secundă veţi pune la îndoială acest lucru, atunci chiar că nu mai aveţi loc în viaţa mea, spun cu vocea rece.

Dar cu toată suferinţa mea am reuşit să văd o lumină în tot întunericul meu, iar viaţa mi-a dat o a doua şansă. M-am reîndrăgostit de un om care mi-a înţeles suferinţa şi care m-a învăţat să iubesc din nou.

Amândoi îşi mută privirile şocate spre Sebastian, care vine lângă mine, cuprinzându-mi talia şi lipindu-se de mine. Stă drept ca un uriaş, pregătit să atace pe oricine aruncă o privire nepotrivită în direcţia mea.

— El? întreabă femeia îngrozită.

— Da, eu, intervine Sebastian. Maria este o femeie minunată ce merită să trăiască o viaţă frumoasă înconjurată de iubire, iar eu intenţionez să îi ofer asta în fiecare clipă, tocmai de aceea am cerut-o în căsătorie.

— Soţul tău nici nu s-a răcit în mormânt, iar tu deja te recăsătoreşti? urlă îngrozită. Nici măcar anul de doliu nu a trecut!

— Doliul se ţine în suflet, nu în hainele negre, o întrerupe dur Sebastian. Nimeni nu şi-a dorit ca Paul să aibă o astfel de soartă, iar Dumnezeu ştie foarte bine cât ne doare pierderea lui. Nu este zi în care să nu ne amintim la el, însă acum avem altceva mult mai important la care să ne gândim.

Îşi coboară privirea spre mine, cerându-mi aprobarea de a continua, însă eu preiau iniţiativa, aşezându-mi mâna cu inelul strălucitor pe abdomen.

— O să avem un copil, spun cu vocea clară, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

O văd cum se dezechilibrează, dar se prinde repede de

masa pe care sunt amenzile, refuzând ajutorul soţului ei, când acesta sare să îi fie alături.

— Nu pot să cred că i-ai făcut aşa ceva lui Paul.

Iniţial am impresia că nu aud bine.

— Eu lui? întreb şocată. Dar cum rămân cu ce mi-a făcut el mie!

— A fost un accident ce s-a întâmplat! Nu a vrut să moară, însă tu te-au culcat cu ăsta intenţionat! aruncă cuvintele scârbită, arătând spre Sebastian.

— Şi nu regret nicio secundă! spun cuvintele mult prea dureroase pentru ea. Aşa cum nu regret nicio zi petrecută alături de Paul. Dar viaţa mi-a dat o nouă şansă la fericire, iar eu nu am de gând să o ratez.

— Aşadar asta e alegerea ta? Să faci un copil cu prietenul soţului tău?

Nu pot să nu observ tonul zeflemitor cu care îmi vorbeşte, de parcă copilul meu este un obiect ce trebuie aruncat.

— Este un copil făcut din iubire.

Vocea aceasta sună serioasă şi nici nu îmi dau seama de unde vine, decât când doamna Coman se uită ameninţător spre soţul ei.

— Iar noi nu avem niciun drept să judecăm viaţa lor, continuă acesta, mai mult adresându-se femeii de lângă el.

— Dar…

Paul a iubit adrenalina mai mult decât şi-a iubit soţia, vorbeşte acesta cu vocea îndurerată, dar hotărâtă, oprind acuzaţiile urâte ale soţiei lui, şi asta i-am zis-o chiar şi eu în glumă în ziua nunţii, când nu ştia cum să se urce mai repede în maşina lui Sebastian. Orice i-aş fi zis, părea surd la

cuvintele propriului său tată. A fost un accident nefericit şi sunt sigur că nimeni nu şi-a dorit să se întâmple asta, adaugă uitându-se la mine şi la Sebastian. Dar Maria este încă tânără, are toată viaţa înainte şi merită să fie fericită alături de un bărbat care o iubeşte din tot sufletul şi care o va preţui aşa cum se cuvine, pe ea şi pe copilul lor.

Soţia lui îşi mută privirea, dar nu spune nimic.

Cuvintele domnului Coman mă fac să cred că este unul dintre cei care au văzut pe chipul lui Sebastian iubirea pe care mi-o purta pe ascuns.

Soţia acestuia face cale întoarsă şi iese grăbită din casă, trântind uşa după ea, dar lăsându-şi bărbatul cu noi. Acesta îşi freacă fruntea cu două degete, stânjenit de reacţia dură a nevestei, dar oftează şi revine cu privirea asupra noastră.

— La câteva zile după nuntă i-am spus lui Paul că e momentul să lase joaca cu maşinile şi să aibă mai multă grijă de soţia lui, altfel i-o va fura altul de sub nas. Mi-a zis că are încredere în tine, dar ştie şi el că meriţi pe cineva mai bun. Ceva îmi spune că se aştepta ca o astfel de zi să vină, iar tu vei rămâne pe mâini bune.

Îşi mută privirea pe Sebastian, adresându-i-se lui acum.

— Fiul meu a fost un om bun şi te-a iubit ca pe un frate. Tocmai de aceea sunt sigur că se bucură că tu eşti cel are grijă acum de femeia pe care a iubit-o şi că o să duci la bun sfârşit misiunea pe care el nu a reuşit să o îndeplinească.

Se apropie de noi, punându-şi palma pe braţul lui Sebastian, părinteşte.

— Aveţi grijă unul de celălalt şi, mai ales, de copilul pe care îl veţi aduce pe lume.

Ne zâmbeşte cu căldură, chiar dacă i se citeşte durerea

în ochi. A fost o vreme când a sperat ca o astfel de veste să o primească de la unicul său băiat, dar viaţa i-a furat această şansă, iar acum regretul i se citeşte pe chip.

Însă zâmbetul lui îmi dă speranţa că, aşa cum am trecut peste furtuna de azi, vom trece şi peste altele.

După ce acesta pleacă, Sebastian mă cuprinde în braţe şi mă strânge cu putere la pieptul lui.

— Asta a fost doar începutul, spun încet, cuibărindu-mă în braţele lui.

Restul chiar nu mai contează, mă liniştește el, dar după câteva clipe se desprinde de mine, privindu-mă cu dragoste. Hai să mergem acasă!

Aprob din cap zâmbindu-i şi o luăm la pas spre vila lui, ţinându-ne de mână.

Prolog

Maria

Viaţa lui Sebastian nu a fost subiectul favorit al tabloidelor în perioada care a urmat, mai ales că el a reuşit mereu să ţină presa la distanţă, în special de viaţa personală. I-a tratat cu indiferenţă mereu, făcându-i pe aceştia să renunţe în scurt timp. Lucrurile au devenit şi mai relaxate după ce Eva a început să se afişeze cu un celebru actor de la Hollywood, în timp ce Sebastian venea cu o poveste simplă că s-a căsătorit cu o necunoscută şi că urmează să aducă pe lume un copil. Era o diferenţă mare pentru cititorii care preferau faima şi intrigile, în defavoarea unei familii liniştite.

Noi nu puteam să fim decât extrem de fericiţi că

povestea noastră nu atrăgea pe nimeni, oferindu-ne liniştea pe care ne-o doream.

A fost însă destul de inconfortabilă perioada când zvonurile au început să iasă la iveală, iar sarcina mea să fie vizibilă. La birou auzeam şuşotelile oamenilor, dar făceam tot posibilul să le ignor şi să îmi văd de treabă.

Îmi amintesc că într-o zi eram epuizată şi cu hormonii daţi peste cap, iar vorbele răutăcioase ale unor fete la baie m-au făcut să îmi scurtez ziua şi să mă întorc acasă mai devreme de ora stabilită.

Casa era goală, dar în sinea mea îmi doream să fie aşa, dându-mi ocazia să mă liniştesc înainte de întoarcerea lui Sebastian, pentru că nu voiam ca el să se îngrijoreze văzându-mi starea.

Soarta a făcut ca prietena mea Carina să mă sune în acel moment pentru a mă invita seara la cină, dar şi-a dat seama de supărarea mea şi în cinci minute era la uşa casei mele.

— Ce noroc pe tine că am fost liberă azi, îmi zice când ne aşezăm amândouă pe canapea. Ce s-a întâmplat?

— Bârfe, spun scurt, trăgându-mi nasul după repriza de plâns dinainte de a ajunge ea. Şi hormonii.

Îşi dă ochi peste cap, zâmbind.

— Ştiu cum e, zice zâmbind cu subînţeles, făcându-mă să mă luminez toată şi brusc să uit de toate grijile mele.

— Eşti însărcinată?

— Intenţionam să vă dăm vestea la cină, dar aveai nevoie de ceva acum care să îţi ridice moralul.

— Mă bucur aşa de mult pentru voi! exclam cu sufletul plin de fericire şi ochii plini de lacrimi, luând-o în braţe. Cât ai?

— O lună jumătate. Momentan nu simt mare diferenţă, dar mă aştept la orice.

— Nu ai greţuri?

— Nu, rânjeşte cu toţi dinţii, vinovată, ştiind prin ce am trecut eu.

— Norocoaso! râd amuzată.

— Cătălin spune că o să fie fată şi că singurul bărbat care o să pună mâna pe ea este fiul vostru, adaugă râzând.

Îmi duc mâna la abdomenul umflat, atingând locul unde băieţelul nostru creste şi se mişcă de fiecare dată când vorbim despre el.

— Vor fi nişte copii foarte iubiţi.

— Aşa este, zice ea visătoare. Chiar dacă poveştile noastre au avut un început tumultuos, finalul este unul fericit.

— Doar că aş vrea ca lumea să nu îşi mai bage nasul în treburile noastre, zic cu tristeţe în glas.

Carina oftează, aşezându-se mai bine pe canapea, întoarsă cu corpul spre mine.

— Greul nu a trecut de tot. O să fiţi judecaţi de unii, renegaţi de alţii, dar împreună trebuie să treceţi peste toate, pentru că aveţi ceva unic pe lumea asta.

— Şi dacă nu o să rezistăm presiunilor?

— Atunci povestea voastră o să aibă un final mai trist decât a fost începutul.

— Nu am să las să se întâmple aşa ceva, spun cu severitate.

— Ştiu. Şi nici Sebastian nu va permite acest lucru. Iar copilul vostru va fi unul dintre cei mai fericiţi copii de pe lume, pentru că va fi înconjurat de iubire pură.

— La fel ca al vostru, spun cu compasiune.

— Exact, îmi zâmbeşte ea. Întotdeauna este întuneric înainte de răsărit.

— Iar soarele s-a ridicat şi pe cerul nostru, completez zâmbindu-i fericită.

Ne îmbrăţişăm din nou, moment în care uşa casei se deschide, iar Sebastian îşi face intrarea ca o furtună cu o privire îngrijorată pe chip, mai ales când ne vede ochii plânşi.

— Ce s-a întâmplat? Zi-mi cine te-a supărat că îl omor!

Încep să râd de tonul lui grav, chiar dacă mai devreme avea motive să fie aşa.

— Sunt lacrimi de fericire, spun în timp ce se aşază într-un genunchi în faţa mea şi mă cuprinde cu braţele, strângându-mă la pieptul său puternic.

— Din cauza asta ai venit mai devreme acasă? întreabă iscoditor, cerându-mi să îi spun adevărul.

— Nu. Am venit acasă din cauza hormonilor care mă fac mai sensibilă decât sunt de obicei.

— Puţin probabil, zice mijindu-şi ochii spre mine, sărutându-mă pe buze, apoi pe frunte.

Apoi, aşa cum face de fiecare dată, îmi sărută abdomenul şi îl mângâie cu o mână.

— Ce face băiatul meu?

— Dansează.

— Acum?

— Da.

— De fericire că a venit tati acasă, rânjeşte el. Şi voi de ce plângeţi de fericire? ne întreabă uitându-se de la mine la Carina.

— Kiki mi-a dat o veste frumoasă.

— O să avem un bebe! zice aceasta arătând cu degetele arătătoare spre abdomenul ei încă plat.

— Ce tare! exclamă Sebastian fericit.

— Cătălin spune că o să fie fată.

— Haha! începe să râdă în hohote, ridicându-se în picioare şi, după ce scoate telefonul din buzunar, apelează un număr, iar vocea lui Cătălin pusă pe difuzor, răsună în toată încăperea.

— Felicitări, frate! Tocmai am aflat vestea mare!

— Mulţumesc, mulţumesc! răspunde Cătălin fericit.

— Am venit mai devreme acasă să îi fac soţiei mele o surpriză, dar le-am găsit pe canapea, şi mi-au dat ele o veste şi mai frumoasă.

Mă bucur şi mai mult când văd cât de apropiaţi au devenit cei doi în aceste luni după întoarcerea noastră din Londra, făcând astfel ca prietenia noastră să fie mult mai stabilă, iar timpul petrecut toţi patru împreună cu adevărat o plăcere.

— I-am zis Carinei că sper să fie fată şi să îi fure inima lu' fiu-tău, râde Cătălin în hohote, însă Sebastian nu se lasă mai prejos.

— Ai grijă ce îţi doreşti, frate! Dacă o să fie aşa, îţi dai seama ce o să îi mai spargă cireaşa al meu băiat lu' fie-ta?

— Sebastian! se aude vocea mea şocată, dar amuzată, printre hohotele puternice ale rusului, în timp ce Carina râde lângă mine.

Însă Cătălin e singurul care înjură de zor în difuzor.

* * *

După şapte luni şi jumătate, Kiki şi Cătălin au adus pe

lume o minunăţie de fetiţă cu părul blond ca al tatălui ei, şi ochi mari că ai mamei. Băieţelul cu păr galben şi ochii tot mai albaştri care stătea în braţele lui Sebastian zâmbea de fiecare dată când o vedea, amuzându-ne copios de reacţia lui la vederea nou-născutei, de fiecare dată când ne întâlneam.

Acum, taţii stăteau cu copiii lor la soare lângă piscina mare din curtea noastră, în timp ce eu şi Carina ne relaxam câteva minute sub o umbrelă, admirând peisajul cu cei doi bărbaţi în prim-plan, oferindu-ne doze infinite de fericire în fiecare clipă.

După luni de zile grele sau complicate, viaţa noastră este perfectă, iar liniştea şi-a făcut cuib în casele noastre. Nu mai sunt bârfe, nu mai sunt oameni răutăcioşi, doar multă iubire şi linişte sufletească.

Până când auzim vocea lui Cătălin, răstindu-se răspicat la Sebastian care râde atât de tare, încât ţopăie şi copilul din braţele lui.

Îi pun centură de castitate lu' fie-mea, ca să nu mai viseze al tău la cireaşa ei!

— Nimic nu o să stea în calea fiului meu! râde acesta şi mai tare. Doar are sânge de rus în vene!

Mă uit la Kiki, ea se uită la mine, apoi ne reaşezăm ochelarii de soare pe nas calme şi ne reluăm poziţiile relaxate pe şezlonguri, ignorând scena care are loc la câţiva metri distanţă. Nu e nimic nou în ceea ce se întâmplă între cei doi soţi ai noştri, astfel de tachinări fiind destul de dese în ultimele luni, dar mereu amuzante.

Buzele lui Sebastian mă trezesc din visare atunci când se apleacă asupra mea, atingându-şi buzele de ale mele şi gustându-le încet.

— Cred că îi este foame, spune încet, arătându-mi cum micul Sasha îşi îndeasă pumnul în guriţă.

— Atunci să hrănim ursul, zic ridicându-mă în picioare.

— Cred că şi noi avem această situaţie, zice Cătălin uitându-se la micuţa din braţele lui, iar Carina se ridică imediat de pe şezlong.

— Oricum e timpul să mergem şi noi acasă, adaugă Kiki, care mă pupă zgomotos pe obraz.

După ce bărbaţii noştri îşi strâng mâinile, plănuind o după-amiază cu bere pe marginea piscinei, cei trei pleacă.

Îl urmez pe Sebastian spre dormitorul copilului amenajat în camera unde am dormit prima dată când am venit în casa aceasta. Acum este colorată în nuanţe pale de albastru, având pictat pe unul dintre pereţi un peisaj colorat rupt dintr-o pădure cu flori şi copaci verzi, cu pitici şi animale drăguţe.

Din clipa în care îl aşez pe micul Sasha la sân, acesta începe să tragă cu poftă, făcându-mă să zâmbesc ca de fiecare dată.

— Un pofticios, spun cu drag, mândră de apetitul fiului meu, asemănător cu al tatălui său.

— Ştie de mic ce este bun, zice Sebastian, privindu-mă cu ochii lui pătrunzători, ce imediat îmi transmit fiori în tot corpul.

— Seb, alăptez, spun încet, dar nu îmi pot ascunde zâmbetul.

— Dar după ce termini, iar Sasha adoarme, eşti a mea, iubire.

Vocea lui e serioasă, chiar dacă ochii îi sunt jucăuşi.

— A ta, iubire, îmi dau acordul şoptind cuvintele, în

timp ce el mă priveşte rezemat de tocul uşii, iar colţul gurii i se ridică încet.

— Sunt cel mai norocos om de pe lume!

De când? întreb în stilul jocului nostru vechi.

De când viaţa mi-a dat a doua şansă.

– Sfârşit –